

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Schjørring, Johanne.

Titel | Title:

Et Hjem paa Heden.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Det Schuboeske Forlag, 1896

Fysiske størrelse | Physical extent:

275 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.-263^a

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024102352

ST. JOHN THE BAPTIST
DANIEL W. B. B. B.
ST. JOHN THE BAPTIST

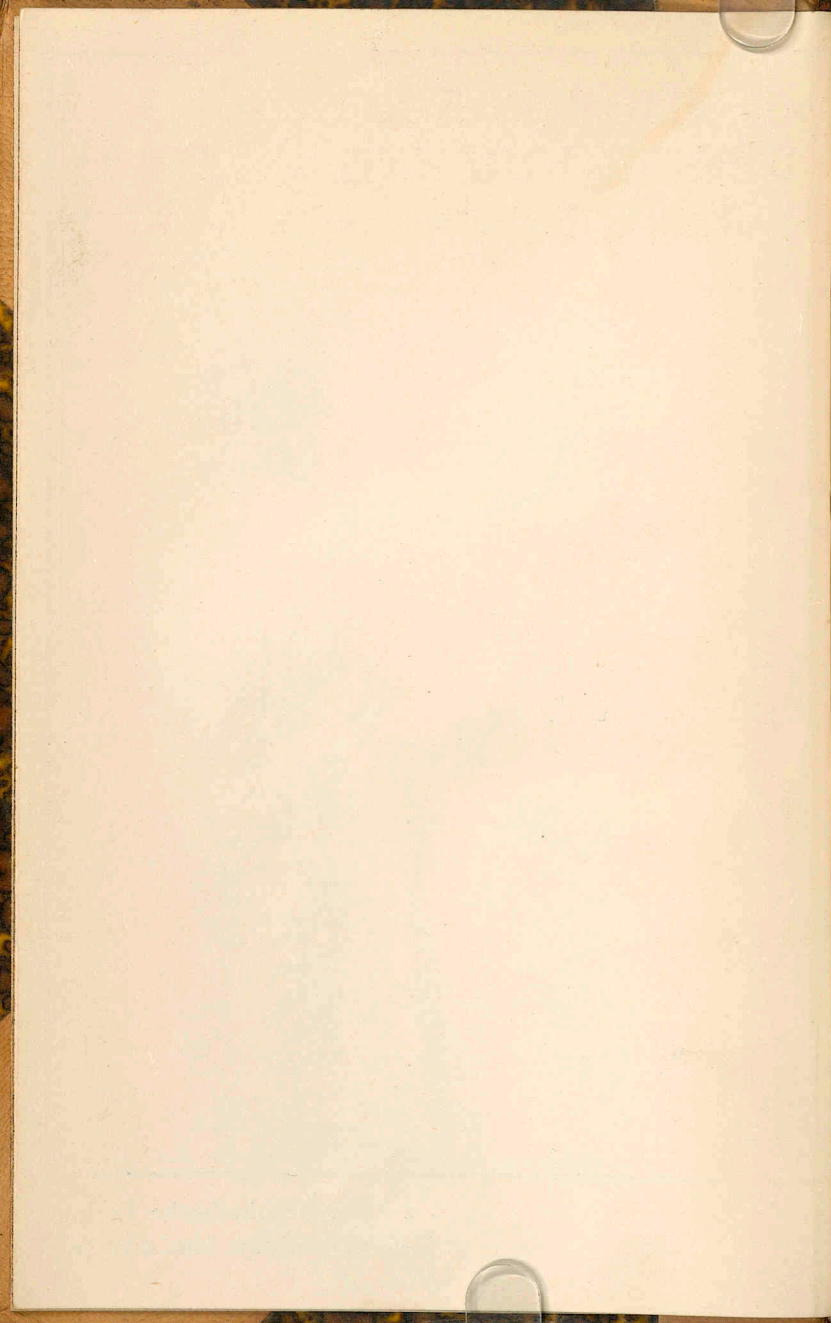

THE BAPTIST CHURCH
ST. JOHN THE BAPTIST

ET HJEM PAA HE
DEN AF JOHANNE
SCHJØRRING * * *

Det Schuboeske Forlag
Kjøbenhavn MDCCCXCVI

ET HJEM PAA HEDEN

En autoriseret tysk Oversættelse er under Arbejde

ET HJEM PAA HEDEN

AF

JOHANNE SCHJØRRING

KØBENHAVN

DET SCHUBOTHESKE FORLAG

— LYBECKER & HIRSCHSPRUNG —

1896

— — — — —
Thi naar du skuffes, Kære! hvor er Grunden?
Den i din Hjernes Fejl ej søges kan,
Da Tanken selv sin falske Dom jo retter,
Og Sandhed aldrig siger sig imod.
Ej heller finder Grunden du i Mørket;
Thi selv den blindes Drift ej farer vild,
Og i Fortærelsen er Livet udslukt.
Nej! i dit Hjertes Lidenskab er Grunden!
I din Begæring, i din Lyst og Ulyst,
I dine Ønsker — — —

PALUDAN MÜLLER
(*Kalanus.*)

Taage og Regn gjorde Slut paa alle Sommerdrømme. De indhylede Himlen i et tæt, graat, vaadt Klædebon, de kvalte Efteraarets Blomsterflor, tog Træernes sidste Blade, gjorde Jorden mørk og tung og Menneskene triste i Sindet. Alt, hvad der kunde komme i Hus, flyttede ind, alt, hvad der maatte søge Ly i Jorden, gravede sig ned, dybt, dybt ned; kun Fuglene og de af Markens Dyr, som hverken kunde finde Skjul i Jordens Skød eller faa Tag over Hovedet, flygtede om, fra Sted til Sted, bekymrede, betrængte. Blot en Solstraale! en eneste lille Solstraale! klynkede de, at vore Fjer og Pelse kunde igen engang, en eneste Gang! blive tørre.

Bedst havde Uglen det oppe i Glamhullet i Kirketaarnet. Naar den blev træt af at grunde over Nyttens af al denne klamme Væde, hoppede den ned, ind til sin Fru Mage, som havde travlt med arrigt at bortjage hver en stakkels Smaafugl, som tyede ind. Taarnet var deres Domaine, og

de holdt, som store Herskaber, ikke af at blive overgloede af Plebs.

Engang imellem lød en tungsindig Fløjten ude i Heden, fra en eller anden stakkels Hyrdedreng, som vogtede nogle forkomne Faar, under deres nøjsomme Maaltid i Lyngen.

Den, som ikke er født og opvokset paa Landet, aner ikke, hvor trist en Stemning der kan hvile over en saadan Plet af Jord, men endnu meget mindre forstaar han, med hvilken Kærlighed og Troskab den stille Beboer kan hænge ved et saadant Sted. Hvad betyder Ordet Fødested i de store Byers Bikubesværm? Udslettelse og Omskiften!

Ikke saaledes paa Landet og de ensomme Steder. Efter Aars Forløb kan man vende tilbage, finde og genkende det gamle Hus, det Træ, den Busk, de Blomster, Græsset og Lyngen, mellem hvilke man opslog sine Øjne, legede og voksede op.

Gennem Taagen, med den fine Støvregn sivende helt ind til Skindet og den vaade Vams baldyret med Millioner smaa bitte, vaade Perler, skred en Mand henimod sin Gaard, som var beliggende foran nogle høje Lyngbakker, bag hvilke man i det fjerne skimtede en bred Strøm, en af Limfjordens mange lunefulde, bugtede Arme.

I en Halvcirkel omkring Gaarden laa en efter Egnen smuk Have, udenfor hvilken et Aaløb med frodige Enge paa begge Bredder strakte sig.

Hermed var ogsaa Egnens Skønhed udtømt.

Flade, nøgne Hedestrækninger saas rundt omkring og gav Landskabet, selv paa denne skovløse Kant af Jylland, et mørkt og fattigt Udseende.

Manden var høj og velvoksen, men duvede af daarlig Vane med Skuldrene. Hans markerede Ansigt var stærkt bevægeligt og kunde afgive Udtryk for de forskellige Følelser, lige fra den sorteste Melankoli til den mest drengeagtige Overgivenhed. I Almindelighed var hans Blik alvorligt, næsten sørgmodigt, ofte var der i hans mørke Øjne noget drømmende eller aandsfraværende, hvad der tyder paa Tankerigdom eller Hang til ørkesløse Betragtninger, og virkelig! han var meget hengiven til de sidste. Hans Næse var lige og af en bestemt Form, ved Roden yderligere fremhævet af et Par svære, mørke Øjenbryn, der havde Tilbøjelighed til at mødes. Panden var lav, Haaret mørkt og overordentligt tæt. Han havde Fuldsæk, som skjulte Mundens og Hagens Form. Undertiden, naar Ansigtet opklaredes af et Smil, blev det baade smukt og behageligt; men, som hans Ansigt, var hans Karakter, en mærkelig Blanding af Indolens og en Heflighed, der omtrent altid endte i en komplet Halsstarrighed. Gode og slette Impulser laa hinanden saa nær, at de samme Hændelser lige let kunde fremkalde dem begge, eller, det er ogsaa muligt! hans Drømmerier med deraf opstaaede Idealer vare saa saarbare, at det var yderst vanskeligt ikke at støde ham eller dem.

Under alle Omstændigheder var der det duperende ved ham, at hans jævne Fremtræden meget ofte virkede skuffende, fordi han i Virkeligheden stillede langt større Fordringer, end man saa ham an for. Overfor Folk, han betragtede som staaende under sig, kom hans Saarbarhed langt sjældnere til Udbrud end overfor hvem, der i social Henseende stod højere end han eller blot mente at gøre det. Med andre Ord, han holdt ikke af Overmænd, undtagen de meget faatallige, hvis virkelige Dannelsen aldrig lod dem forglemme sig. Han havde maaske saaledes just de rette Frihedsbegreber, de ædleste og bedste, men Verden anlægger nu engang for alle sin egen Maalestok, og de, der ikke kunne underordne sig denne, synke enten tilbunds eller træde i en frugtesløs Kamp, som tidligt eller sildigt ender med at gøre Kaal paa dem. Otto Rejt var en Mand paa ni og tredive Aar. Han var cand. phil. og havde afbrudt sine Studeringer ved Faderens Død for ti Aar siden for at være Landmand. Størsteparten af hans nøjsomme Faders Kapital var medgaaet til det lange Studieophold i Hovedstaden, og Skuffelsen over, at Otto, som var eneste Søn, ikke benyttede sin Tid og sine Evner bedre, blev en Pind til den gamle Rejts Ligkiste. Ottos Moder var død flere Aar før Faderen og hans eneste Søster gift med en rig Fabrikant og Storpolitiker i København. Det hyppige Ophold i Søsterens Hus, som var paa Højde med Tiden, havde sin Part i,

at Otto fjernede sig fra sin Fader og sine Ungdomsidealer.

Da han mødte til sin Faders Jordefærd og blev Vidne til den sjældne Højagtelse og Hæder, høje og lave viste den afdøde, og atter hørte Hjejls sørgmodige Sange, som havde lydt ved hans Vugge, tog Sorgen et saadant Tag i ham, at han, trods alle Opfordringer, ikke var at formaa til at vende tilbage og afslutte sine Studeringer. Maaske oversaa han de Lakuner, der allevegne fandtes i hans Lærdom, maaske ængstedes han over de Summer, der vare spildte paa ham, eller maaske var han færdig med dette glade Driverliv, der, trods al sin Hulhed, i visse Folks Øjne har et vist Slags Godtkøbs Aandsstempel paa sig.

Takket være den Stædighed, der laa ham i Blodet, modstod han alle kaldende Røster, anskaffede sig lange Skaftestøvler, Landbrugsbøger og gav sig til en Begyndelse — det var Efteraar — at beplante Lyngbakkerne, bagved Gaarden. Disse Bakkedrag strakte sig i en Kæde ned til den brede Fjordarm, saa her var Arbejde for mange Aar. Udholdenhed manglede han ikke, uden for saa vidt, som han bestandig maatte forbedre ethvert Arbejde, og for Landmanden er det en farlig Sport at lytte efter ethvert Excelsior. Først og fremmest skal der en Fortunatuspung til, dertil en overordentlig Indsigt, til syvende og sidst Erfaring og den Genialitet, uden hvilken intet Arbejde i Nutiden kan have nogen væsentlig Frem-

gang. Havde nu end Otto en lille Del af det sidste parret med lidt Indsigt, han manglede Erfaringen og den velspækkede Pung.

Med en Jagtbøsse slængt over Skuldrene og fulgt i Hælene af en brun- og hvidplettet Hønsenhund, Vlaska, skred Otto henimod Vaaningshuset, en god Bygning med takkede Gavle og en bred Kvist med Vinduer til begge Sider. Kvistgaard var en Afbyggergaard fra et større Herresæde, Rønsholm, nogle Mil derfra.

Mørkere blev hans Ansigt, jo nærmere han kom til Gaarden, tilsidst, da han var for Enden af Vaaningshuset, kom der, ved Synet af et friskt Hjulspor i Vejen, der førte ud fra Gaarden, et Udtryk af Fortvivlelse i hans Træk.

Med sammenbidte Tænder stod han lidt stille, ligesom uvis, om han skulde gaa ind eller forsvinde i Taagen.

Saa tog han sin vaade Hat af og slyngede den nogle Gange frem og tilbage, saa Draaberne stod af den, tog et Lommetørklæde op og tørrede sig hen over Øjnene og Panden, satte Hatten paa med et rask Tag, som om han vilde bortjage alle Griller, og gik hurtigt ind.

Næppe var han inden for Døren, førend en lille mørkojet Dreng paa syv Aar kom ham i Møde, ikke stormende glad, som han plejede.

Mo'er er borte — ogsaa Alice! sagde han sørgmodigt, og saa trillede Taarerne ned ad hans Kinder.

Ottos Ansigt blev endnu mørkere. Tavs tog han Drengen i sine Arme. Hans stærke Skuldre skælvede af indre Bevægelse, men ikke en Lyd kom over hans Læber. Ind i sit Kontor forsvandt han med lille Bertel.

Paa Konsul Mørks Villa, lidt Nord for Helsingør, med en prægtig Udsigt til Stranden, herskede en egen dyster Stemning.

Konsulen, en lille, noget forluden Mand, op mod de syvti Aar, spaserede urolig omkring. Snart patrullerede han gennem Værelserne, snart var han paa Verandaen for at paase, hvad der tildrog sig i Sundet, saa var han i Høsegaarden, saa i den lille pyntelige Have. Det var klart, at han ikke noget Sted havde Ro paa sig, Han gik med Hænderne paa Ryggen, smaasang eller fløjtede, men kun med kvart Damp og saa paa alt og alle med et fortrædeligt Blik. Der var dog ingen, der kom ham paatværs, Situationen var klar nok. Man vogtede sig!

Satans! hvor Folk ogsaa er akavede! sagde han engang imellem inde mellem Tænderne og rystede paa Hovedet.

Mørk havde engang været en rig Mand, men uheldige Børsspekulationer havde opslugt hans Formue. Han kunde nu, som man siger, bjerge sig, men heller ikke stort mere. Som ung havde

han været Sømand, men skønt han tidlig forlod Søen, havde han endnu, fra hine Tider, et vist flot Sving over sig. Paa en af sin Ungdoms Rejser forelskede han sig i en engelsk Reders Datter i Grangemouth i Skotland, men vendte Søen Ryggen, da hun gav ham en Kurv. Han tog saa fat paa en Handel med Kul og giftede sig med en dansk Pige, som døde Aaret efter deres Bryllup, da hun havde født en lille Pige. I over en halv Snes Aar gik han udelukkende op i sin Forretning og havde stort Held med sig.

Efter dette Tidspunkt, ved Afslutningen af en Kontrakt om et stort Parti Kul, som han personlig afgjorde, traf han, ved et kompliceret Tilfælde, hvor to Jærnbantog stødte imod hinanden, atter sammen med Miss Palmer, sin Ungdoms elskede. Og, hvad der ikke lod sig praktisere i de unge Aar, det skete nu. Hun blev hans lykkelige Hustru og drog med ham. Egentlig Skønhed besad hun ikke; men Ynde i Forening med en klædelig Beskedenhed, en uopslidelig Hjertensgodhed og Forkærlighed for sit nye Land, skaffede hende mange og oprigtige Venner.

Hun blev dertil en fortræffelig Moder for den lille Helga Mørk, selv havde hun ingen Børn. Formue besad hun ikke, men hendes Fader havde sikret hende en efter danske Forhold ret betydelig Livrente, og, som hendes Mand, da Ulykken stormede ind paa ham, sagde, en Guds Lykke, at den var urørlig.

Deres forandrede Forhold bar hun langt bedre end han, hvem særlig den Tanke, at Huset nød godt af hendes Penge, var meget smertelig. Og, som det saa ofte gaar med sørgende Mænd, han blev opfarende og pirrelig, saa han mangen Gang var meget svær at omgaas. Dertil kom, at han, som brat maatte afslutte sin store Virksomhed, endnu følte sig saa rask, at han daglig udtalte sin stærke Fortrydelse over, ikke straks ihærdigt at have taget fat paany, da han jo kunde leve endnu i ti, ja tyve Aar. Folk bleve gamle nu i Tiden! Tilsidst førte han herom et fuldstændigt Kævl med sig selv, hvad der pinte hans omværende, især dog ham selv. Men Gud hjælpe den, der mindede ham om hans Alder med mindste Antydning om Støvets Aar. Til syvende og sidst var han egentlig vred paa Vorherre over, at man, at han i det hele skulde blive gammel. Det var en tosset Indretning. Man kunde ligesaa godt hele Tiden have Ungdom og Livskraft, ubeskaaren, eller, det var endnu bedre! man skulde stige og stige eller faa Fornyelse og begynde forfra. Da han var en fornuftig Mand, udtalte han sig til fremmede om den Slags Sager med Reservation, men hans Hustru, som var besjælet af den solide, ægte, engelske Gudsfrygt, kendte dette paa sine Fingre og sørgede over hans Anskuelser. Det var dog hidtil det eneste, som havde formørket hendes Liv, et virkeligt Liv i Kærlighed; det blev saaledes, som hun af og til, naar han var mildt stemt, sagde til ham,

altsaa kun Sorger, de selv skabte sig. Vorherre havde, trods alt, skaanet dem ganske anderledes, end det kunde være sket dem og som det egentlig saa ud til, og hun ramsede op, den gode Kone! en Række af Goder, de vare i Besiddelse af. Han kunde saa gaa i sig selv, blive from som et Lam, fortryde sine Synder og love Bod og Bedring for Fremtiden — jo, Alice kendte det!

Straks man saa ham, syntes man ikke om ham. Der var noget arrogant og indesluttet over ham, især i den korte, snobbende Maade, hvorpaa han talte og i det skarpe Blik, hvormed han mønstrede en. Man maatte vænne sig til ham, i Reglen lønnede det sig. Han var fuldt ud en hæderlig Karakter, som aldrig sagde eller lovede mere, end han kunde staa ved, hvad der til Fuldkommenhed viste sig, da Uheldene styrtede ind over ham. Han tænkte kun paa at give enhver Sit, og denne dybe Trang hos ham gjorde, at han i Tide, tæt ved Afgrundens Rand, tog Reb i Sejlene, hvor mangan en anden, uden at betænke Følgerne for Næsten, vilde forceret og fordoblet Spillet. Nok muligt, at hans stille Hustru her var den, der inspirerede ham, men, at han hørte efter hende, forklejnede ikke hans Værd.

Hans Ansigt, som var prydet med et graat Overskæg med viksede Spidser, var ganske fint, men fortalte intet videre om, hvad der boede i Manden. Han kunde imellem have et velvilligt Smil, som da formildede Øjnenes Skarphed. En

højest ejendommelig Maade havde han at le paa, omtrent som naar en Kat nyser. Han indgød Tillid, sjældnere Fortrolighed, aldrig Venskab. Som engelsk Konsul var han forgabet i alt, hvad der skrev sig fra dette Land med sit Verdensherredømme, som han udtrykte sig. I det hele regnede han det for sit Livs Dumhed, at han ikke i Ungdommens Dage havde forandret Fædreland. De smaa Stater — det var et Tidsspørgsmaal — vare bestemte til at opluges af de store, de havde ingen Prestige, men uheldigvis bestemte man ikke selv, hvor man fødtes!

Som han, maaske for tyvende Gang i denne Formiddag, kom ind fra Haven, arriverede hans Hustru hjem fra Byen, hvor hun havde gjort Indkøb.

Er du endelig der, Alice? det er længe, du har været borte! udbød han utaalmodigt, men gik hende dog med en venlig Mine imøde og befriede hende fra en Mængde Pakker, store og smaa.

Forsigtig, forsigtig, kære Alfred! det er lidt Pilleri til lille Alice! det søde Barn! svarede hun og vaagede ængstelig over hans Bevægelser.

Ok! ja, ja! udbød han og smed sig paa en Stol med Hænderne for Ansigtet, «hvilken Elendighed!»

Nu maa du virkelig være taalmodig! lad os se, vi vide jo aldeles intet, vi maa være besindige. Jeg glæder mig hjerteligt til at se baade Helga og hendes lille Pige!

Der var en saadan Godhed over hendes Væsen, hendes Ord, i hendes Stemme, hendes Fagter, at man maatte røres.

Hun gik hen og lagde Armen om sin Mands Hals, glattede paa hans sparsomme Hovedhaar, strøg sin Kind mod hans — han maatte tage Hænderne bort og høre efter hende.

Gik det dog ikke altsammen ud over dig — dig især! — din Godhed, dine Penge —

Nævn det ikke, kære Alfred! afbrød hun ham. Foruden at du bedrøver mig, krænker du mig tillige. Hvem har dog delt din Rigdom med dig, som jeg! — endnu har jeg Masser af Kostbarheder fra den Tid — men lad os især ikke blande det bedste i os, vor Kærlighed, med saadanne Bagataller som lidt Møje og Penge. Lad os være glade over, at vi have det saaledes, at vi kunne tage imod vor Datter, høre, hvad der er i Vejen, trøste og hjælpe hende. I Stedet for at gøre al Ting sværere, skulde du hjælpe mig. Vi maa virkelig se fornuftig paa Sagerne.

Jeg forstaar dig ikke, Alice, kan ingen Ting da bringe dig Sorg?

Han saa op til hende, men i hans Stemme var der en Blanding af Beundring og Kærlighed med en Tilsætning af Fortrydelse. Han trængte til at høre nogle haarde Ord.

Det var en af de faa Skuffelser, hun beredte ham, at han aldrig fandt Lejlighed til at bruse op imod hende. De faa Gange, han havde forsøgt

derpaa, smeltede hun ham midt i Udbrudet med sin Mildhed. Alice Mørk var en fuldstændig Dickensk Figur — hvor vilde han ikke have nydt, fremfor alt beskrevet hende med sin Mesterspensel! — en lille trivelig, let og behændig Skikkelse med smaa bløde, hvide Hænder, smaa Fødder og et velsignet mildt og godt Udtryk i sit, trods Aarene, næsten barnlige Ansigt. Hendes Teint var som et af disse blomstrende Æbler, man ud ad Efteraaret kan overraskes med at finde paa en lille tør Kvist. Hverken Regn eller Slud have magtet at fordærve dem, de have Somrens Friskhed og Efteraarets Aroma i sig. Hun havde sit blonde, lidt askegraa Haar skilt midt i Panden, flettet og sat op, som da hun var ung, uden Spor af Kruseduller. Hendes lille Næse, set fra Siden, havde en Tilbøjelighed til at vise op, men en saa lille, at den kun var antydet. Hendes klare, blaagraa Øjne saa den talende lige ind i Ansigtet, som om de vilde underrette en om, at de trængte meget længere ind end som saa, og hendes noget store Mund med de sunde, velordnede Tænder havde det behageligste Smil, man kunde tænke sig. Hun vidste ikke alt det gode, hun vilde gøre sine Medmennesker, maaske hun derfor havde saa overmaade lidt Tid til at tænke paa sig selv. Vilde man ikke elske hende, maatte man beundre hende. Talte man med hende, følte man Glæde, og var man hendes Gæst, havde man en ublandet Følelse af Hygge. Det er vanskeligt at sige, hvad hun

virkede mest ved, saa fordringsløs var hendes hele Optræden.

En stor Digter har sagt: «Der gives Karakterer, der gøre Livet skønt.» Hun var en af disse. Gode Mennesker bleve endnu bedre i hendes Selskab, og mindre gode gjorde sig Umage for at synes at være det eller tragtede maaske oprigtigt derefter. Særlig udrustet var hun ikke, hverken med Hensyn til Kundskaber eller Begavelse, ej heller havde hun Færdigheder ud over at kunne spille ret almindeligt Fortepiano og synge lidt dertil; men i Retning af at være et fuldtud sandt Menneske — lige langt fra Bigotteri og Hykleri — var hun genial.

Du maa love mig, vedblev hun til sin Mand, at tage kærligt mod Helga, man trænger dobbelt hertil, naar man er ulykkelig — for sin Fornøjelses Skyld forlader ingen Hus og Hjem og — og —

Og Barn! supplerede Mørk, ja hvordan kan hun forlade sin Søn, den kære lille Dreng — — aa, det er slet! usselt af en Moder. Du synes det selv!

Han fløj op, frem og tilbage over Gulvet, med Hænderne paa Ryggen, fremskudt Mave og Underlæbe.

Vi maa først høre hende, før kunne vi ikke dømme om noget — og heller ikke engang ret se, da det ene Menneske ikke tænker og føler som det andet.

Du skal nu altid undskyldte alle Mennesker,

Alice. Det kan udarte til en Fejl, vil jeg sige dig, svarede han med bævende Stemme og stod stille foran hende.

Han havde saa ondt, saa ondt ved at holde sig i Tømme.

Jeg kan ikke tale anderledes, end jeg tænker, svarede hun og saa ham ind i Ansigtet med disse rene Øjne, som aldrig havde noget at skjule.

Nok sandt, Alice, men man skal heller ikke altid tænke saa — saa — overnaturligt. Der vilde ikke falde ham noget andet Udtryk ind.

Med god Ret lo hun af ham, hvad der irriterede ham noget, fordi hans Udtryk var uheldigt, og især fordi intet bedre vilde falde ham ind.

Han udholdt dog Situationen, og hun skyndte sig at lede Samtalen hen paa noget andet, som dog ikke i Øjeblikket interesserede nogen af dem.

Stuerne vare oplyste og Bordet i Spisestuen festligt dækket med fire Kuvert.

Det ligner ikke noget, kære Alice, at pynte op, som til en Fest — med Lys og Blomster, sagde Konsulen, som blev mer urolig, alt som Tiden nærmede sig, da Datteren skulde komme hjem.

Lys og Blomster, svarede den heltemodige lille Kone, følge os, baade i Glæde og i Sorg, jeg føler begge Dele. Og Lys og Blomster høre nu

saa udelukkende ind under mit Departement, og ere mig selv, det ved du, saa uundværlige. Lad os ikke tale om de smaa Ting!

Han saa hen paa hende og vilde have bemærket noget om, at hun endog havde pyntet sig; men tav og vandrede igen frem og tilbage over Gulvet.

Man hørte en Vogns Rullen.

Alice greb et Lys og ilede ud for at tage imod sine Gæster.

Konsulen gjorde et Par Forsøg paa at følge sin Hustru, men vendte om med en Gebærde, som om han fik ondt.

Endelig bekvemmede han sig til at aabne Døren ud til Entréen, men blev staaende paa Tærskelen.

Bedstefa'er? raabte en lille Pige paa tre à fire Aar og ilede i hans Arme.

Ja Børn, Blomster og Lys! tænkte Alice, smykke Livet og gør det umulige muligt.

Bedstefaderen trykkede den lille Pige ind til sig. Hun slog Armene om hans Hals og lagde sin varme, bløde Kind ind til hans.

Nu Mo'er! Mo'er! raabte den lille og rettede sine Arme ud imod sin Moder og sprællede for at komme ned.

Goddag, mit Barn! sagde Konsulen endelig og rakte Munden ud imod sin Datter, stadig holdende fast paa den lille, der ligesom dannede et Værn imod hende.

Men Helga forstod Klangen i hans Stemme og hans sene Tilsynekomst, ellers plejede han at være den første til at tage imod hende. Hun haabede, da hun straks ikke saa ham, at han ikke havde været hjemme.

Goddag, Fader! svarede hun og bøjede sin Kind hen til ham, men tog den straks igen tilbage. Hun var klar over Beskaffenheden af denne Hjemkomst, og det var kun med den yderste Opbyden af alle sine Kræfter, hun afholdt sig fra at bryde ud i en fortvivlet Graad.

Aftenen gik tungt og trykkende. Ingen, end ikke den frimodige Alice, vovede at komme med nogen Hentydning til den egentlige Grund for Helgas Hjemkomst.

Det var en Lettelse, da hun, straks efter Te-tid, forsvandt med Barnet og bad om samtidig at maatte gaa til Ro; hun var saa træt.

Forladtheds Litaniet er maaske det Kvad, som lyder oftest Verden over, snart højt, snart lavt, stundom saa lønligt, at intet jordisk Øre hører eller begriber det, maaske allersmerteligst der, hvor Ordet fattes og ingen aner det. Maaske er der ogsaa, naar alt kommer til alt, i enhver stor Smerte et Punkt saa personligt, at ingen, uden den paagældende, har Rede derpaa — derfor aande vel saa mange Litanier ud i Taarer, Suk,

i ordrige, stundom ogsaa ordløse Bønner, op mod den Himmelhvælving, hvorunder vi fødes, leve, lide og dø, og hvorfra vi haabe paa Hjælp eller Lindring, naar al Ting her omkring os synes at glippe.

Da Helga med stor Udholdenhed og Blidhed havde faaet sin lille Datter til at sove, smed hun sig ned paa Knæ med Ansigtet begravet i Sengens Puder.

Hun følte det som en Lindring at komme til at græde. Ikke en Taare havde hun fældet, hverken for den gejstlige eller verdslige Øvrighed, hvor alle Mæglingsforsøg havde vist sig unyttige, ikke en Taare, da hun pakkede sit Tøj og drog bort fra sit Hjem, ikke en Taare, da hun med bristefærdigt Hjerte havde trykket sin søde lille Dreng ind til sig, ikke en Taare, da Vognen svingede ud af Gaarden derhjemme, og hun vidste, at aldrig mere kom hun tilbage dertil. Men nu, efter Rejsens Omvekslinger og den kolde Modtagelse i Hjemmet, kunde hun ikke lide mere, saa kom Taarerne og kvægede hendes syge, forpinte Sind, og med Taarerne kom Refleksionen, dels over det Liv, der laa bagved, dels over det, der tilhørte Fremtidens mørke, uvisse Dage.

Helga Rejt var af Middelhøjde og brunet.

Hun havde en nydelig Figur, brune, blide Øjne og smukke Farver, Panden og Næsen gik i lige Linje, men Næsen, som var noget kort, gjorde, at Partiet mellem Næse og Mund blev lidt for

langt efter de strengeste Skønhedsbegreber. Munden havde en buet Form, Læberne sluttede tæt og gav Ansigtet et bestemt, undertiden noget inde-sluttet Præg. Hendes Haar slog et Par naturlige Bugter og lagde sig i Tunger omkring Panden, og de løse Nakkehaar trak sig op i nogle fikse smaa Krøller. Hun var tavs, men meget indtagende og faldt afgjort i Herrernes Smag.

Imod sin Faders Ønske havde hun giftet sig med Rejt, da hun imidlertid havde truffet sit Valg, var der, fra hans Side, aldrig fremkommen nogen Hentydning til, at han havde nærret andre Ønsker. Dog anede det ham stedse, at der ved en eller anden Lejlighed kunde indtræffe en Katastrofe, som han, med sine Anskuelser, kun med Rædsel kunde tænke paa. Og her var atter et Punkt, hvor han havde ønsket, at hans Hustru kunde have set Sagen med hans Øjne og ikke med sine egne, saa at hun i Stedet for at støtte ham overfor Datteren, tværtimod hjalp denne at besejre hans Uvilje mod Rejt.

Hendes store Godhed forklejner hendes gode Forstand, plejede han at sige. Af Frygt for at bedrøve noget Menneske føjer og forkæler hun endog der, hvor hun ikke skulde gøre nogen af Delene.

I lang Tid havde Helgas Breve til Hjemmet været saaledes, at Forældrene indsaa, at der var de alvorligste Konflikter mellem de unge Ægtefolk, og de havde frem og tilbage talt om, hvor-

vidt en af dem eller de begge i Forening skulde tage over og se paa Sagerne. Men Konsulen turde ikke lade sin Hustru rejse alene — hvad denne helst vilde — af Frygt for, at de rent skulde løbe med hende, og paa ægte Mandfolke-maner skød han bestandigt Ubehageligheden fra sig.

Da kom et Brev, hvori Helga bad om, at hun, med sin lille Datter, maatte tage hjem til dem, indtil hun kunde faa sig besindet paa, hvad hun i Fremtiden skulde lægge sig efter. Rigtignok havde hun, takket være sin gode Faders Omsorg, en Livrente, men den var for hende og Barnet ikke tilstrækkelig til at leve af. Desuden maatte hun have Virksomhed.

Dagen efter Brevet kom hun selv, saa der blev ingen Tid til Ventileren.

Medens hun nu ved Siden af sit Barns Seng græd oppe paa sit Værelse, gik det mer end almindeligt varmt til nede.

Alice læste virkelig sin Mand Teksten for hans frastødende Væsen.

Det kan ikke nytte nu at gaa op i et helt utidigt Føleri. Helga maa ud med Sproget, hvad der er hende og hendes Mand imellem, og saa maa vi se at faa dem forsonede. Jeg taaler ikke Skilsmisse. Optrin. Har man sagt A, maa man sige B, Helga var advaret. Jeg havde nok imod det Parti. Galskab! enhver anden end ham, der var jo flere at vælge imellem, og, endelig, det havde ingen Hast, hun var kun nitten Aar, da

hun havde Bryllup, var dertil mere Barn end mangan anden i samme Alder!

Kære Mørk! alt det, nytter det ikke nu at tale om. Du gaar rent uden om Sagen, som det i Øjeblikket kommer an paa. Du ved, hvor inde-sluttet Helga er, hvor kunde du dog nænne at tage saaledes, eller egentlig slet ikke imod hende? Der er noget, som stundom ikke lader sig oprette. Du har, paa et Tidspunkt, hvor hun trængte saa forfærdelig haardt til at tages kærligt paa, stødt hende bort.

Alice! du maa dog engang lære at se naturligt paa Sagerne, du —

Her hjælper ingen Vrede, afbrød hun ham. Vi komme ingen Vegne i denne sørgelige Historie uden med Besindighed og Godhed. Jeg ved saa godt, at det kun er din egen store Sorg og Skuffelse, som forblinder dig; men — tror du maaske ikke, at jeg er bedrøvet? Aa, saa dybt, saa dybt bedrøvet — —

Hun tog en lille Haandlampe.

Nu gaar jeg ovenpaa til den Stakkel, som skal sove uvelkommen under sine Forældres Tag. Vent mig ikke for det første, for tale med hende maa jeg!

Han vilde først spærre Vejen for hende og paastod, at de helst maatte vente til den følgende Dag med at tale til hende.

Vente! nej! jeg kender Helga, og jeg saa,

hvor fortvivlet hun var. Skulde jeg lade hende ligge saaledes den første Nat herhjemme, aldrig.

Herregud! hun er saa træt. Hun har langt bedre af at sove, og, hvor tror du, hun kan sove, naar I først komme til at græde over hinanden?

Vil du da gaa op og sige hende kærligt Godnat? spurgte Alice, saa bliver jeg nede.

Jeg! nej! vent til i Morgen med alle Op-
hævelser.

Nej! kære Ven! det gør jeg ikke. Jeg er hendes Moder — hun har ingen bedre — —

Hendes Stemme rystede, og et Par Taarer, hun ikke var Menneske for at holde tilbage, trillede ned ad hendes Kinder.

Konsulen var afvæbnet, og hun begav sig ovenpaa.

Med beundringsværdig Udholdenhed afventede Alice en lille Standsning i den unge Kones Graad, og med ikke mindre Takt trængte hun ind paa hende for at faa hende til at udtale sig.

Var hun ganske heldig i første Tilfælde, blev hun det mindre i det andet.

Nogle Mennesker have en forunderlig Sky for at udtale sig eller en mærkelig Evne til at undrage sig enhver nærmere Indtrængen.

Alice havde med sin aabne, kærlige Natur lidt overordentligt over denne Ejendommelighed

hos Datteren, uden nogensinde at kunne faa Bugt med den.

At Rejts Affærer vare derangerede, vidste hun, at han endvidere var hensynsløs, undertiden til Brutalitet, imod sin Hustru, fik hun bekræftet. For blot at nævne et lille Træk mellem mange, tog han en Dag sin Hustrus lille Kanariefugl, som hun holdt saa meget af, drejede Halsen om paa den og kastede den hen paa hendes Sytøj med den Bemærkning, at nu var da den Skraalen forbi. En anden Gang havde han i Køkkenet — han kom hjem fra Jagten — i flere af Folkenes Paahør, kaldt hende et Fjols, en Gaas, en Surmule, fordi hun tillod sig den Bemærkning, at Vandet, som han forlangte lige fra Posten for et Minut siden var bragt ind. Opstod der endvidere en Konflikt med et af Børnene, behandlede han det Barn haardt, hun tog Parti for, uden Hensyn til Ret eller Skel.

Det var alt, hvad Alice fik ud af hende, naturligtvis var der andet og mere, Helga ikke kunde eller ikke vilde tale om. Omkvædet paa alt var: Jeg kan ikke leve sammen med ham. Det er mig umuligt! jeg kan absolut ikke.

Den evige Tragedie! han og hun! tænkte Alice, aldrig saa længe Verden staar, skal den spilles til Ende, eller bliver den opslidt, hvor mange Millioners Millioner Variationer, der føjes til den.

At finde Fornuft i Kærlighed, har jeg op-

givet, sagde en af den nyere Tids store Mænd, en fremragende Theolog, og, der findes, paa dette Felt, ikke den Galskab, man skal forsværge!

Jeg vilde ønske, kære Helga, sagde Alice, da hun havde prøvet alle Methoder for at faa Datteren beroliget eller til at tale ud, jeg vilde ønske, at du — for din Faders Skyld — vilde anføre en dybere Grund for dit Brud med din Mand. Du kender jo nok Fa'er!»

Vil Fa'er ikke tro mig? Mener han maaske, at jeg for min Fornøjelses Skyld eller paa Grund af et flygtigt Sammenstød forlader — aa, min stakkels, kære Dreng!

Denne Gang maatte Alice opbyde hele sin Kraft for at berolige hende.

Tro dog endelig ikke, at jeg vil ligge paa den lade Side. Jeg har i Sinde straks at tage fat paa noget, sagde Helga, da hun kom noget til sig selv, jeg ved endnu kun ikke, hvad det skal være.

Det kunne vi altid tale om. Her er baade Plads og Fred for dig, saa længe som du vil! men du maa love mig at gaa til Ro — jeg skal, paa alle optænkelige Maader, hjælpe dig; allerførst maa vi se at faa dig beroliget, Fader med!

Fader! Fader! sagde Helga utaalmodigt. Der sker jo ikke Fader nogen Uret, vil han ikke se mig, saa —

Tys, stille! kære Barn! tænk ikke saadan!

hvor falder du paa slige Ideer? — ikke se dig! — ti stille!

Det er dog ikke saa helt mærkværdigt. Kan du for Alvor tro, at jeg ikke bemærkede den Modtagelse, han gav mig? Han skulde blot vide — naa! lige meget!

Hvad skulde han vide?

Ikke noget!

Helgas bestemte Mund trak sig smerteligt sammen, som skulde der lukkes rigtigt godt til for alle mulige Ord og Tanker.

Godnat, kære Barn! sagde Alice pludselig og kyssede hende kærligt. Hun indsaa, at der var intet mer at udrette. Ja, mig tror du dog vel nok paa? spurgte hun ængsteligt.

Altid og ubetinget! og med Heflighed trykkede hun Moderen ind til sig.

Endelig blev det Aften paa Kvistgaard, endelig var Bertel sorgfuld slumret ind og endelig kom det Øjeblik, da Otto besluttede sig til at aabne og læse det Brev, Helga havde efterladt.

Han kunde sige sig selv, hvad det indeholdt, tildels i alt Fald, men Sorgen, naar den er forbunden med Fejltagelser, Uret eller lignende, bliver da først rigtig skærende, om man vil anskuelig, naar den former sig til Ord.

Maaske var det i Forudfølelsen heraf, at han

havde opsat Læsningen saalænge, maaske var det ogsaa simpelt hen fordi, at nu var Skandalen der og lod sig ikke mere afværge, eller han vilde være sikker for enhver Forstyrrelse.

At Helga engang kunde tabe Taalmodigheden, havde han nok tænkt sig, men nærmest troet, at hun — især for Drengens Skyld, som han haabede, hun ikke gav Slip paa — næppe vilde gøre Skridtet fuldt ud. Det gik med hendes Afrejse som med Døden, har man end mangen Gang været sikker paa den, kommer den dog oftest uventet eller rettere i et Øjeblik, hvor man netop ikke antog, at den vilde indfinde sig.

Med sin Lommekniv skar han Konvoluten op, meget langsomt. Man skulde vædde paa — om man ikke kendte Situationen — at det allerhøjst var et kedsommeligt Rykkerbrev, og, egentlig forholdt det sig ogsaa saaledes, det var i Virkeligheden et Rykkerbrev paa den forspildte Livslykke.

Brevet var ikke langt. Linjerne stode lige og tydelige, og Haandskriften var fast og fuld af Karakter.

Egentlig — stod der — har jeg intet at nedskrive paa dette Blad, som du ikke ved eller dog kan sige dig selv. Det eneste, du ikke tilfulde kender, min dybe Smerte, skal jeg end ikke forsøge paa at sætte i Ord. Du vilde sikkert ikke engang forstaa den. Hvorfor jeg forlader dig, kan du sige dig selv. Din store Sorgløshed, for at bruge et mildt Udtryk, med Hensyn til Pengesager,

vilde jeg, som hidtil, alvorlig bekæmpet og fundet mig i. Din Hensynsløshed og Bitterhed imod mig kunde jeg for Børnenes Skyld have baaret, hvor irriterende og forsmædelig den end ofte var; men — dele din Gunst, jeg gider ikke nedskrive det stakkels misbrugte Ord Kærlighed, med nogen anden, som din Nøjsomhed — i dette Tilfælde er du virkelig nøjsom — falder paa, vil jeg ikke. Jeg ved, der er Kvinder, der kunne det, maaske er det i Nutiden saa temmelig nødvendigt at maatte det! men jeg hører ikke til deres Tal. Da jeg forleden parlamenterede med dig om — du forstod godt, at Samtalen ikke blev holdt i det uvisse — at beholde begge Børnene, optraadte du saaledes, at jeg indser, at jeg i alt Fald i Øjeblikket ikke kan opnaa at faa min kære lille Øjsten med mig. Min sidste Bøn til dig er at passe paa ham og bevare ham fra alt ondt og fordærveligt. Man har sagt mig, at fordærvede Fædre ikke ønsker at se deres Sønner træde i deres Fodspor, som Regel ikke! Mine Tanker forvirres, jeg er ikke i Stand til at skrive mere — aldrig havde jeg tænkt mig, at Livet kunde være saa sørgeligt. Lev vel!

Helga.

Lev vel! hvilken Haan! raabte han og udstødte et Par haarde: haa! haa! saa vred han Munden, som om han vilde bekæmpe et smerteligt Udbrud, slog nogle Gange med den knyttede Haand paa Brevet, lod Hovedet synke ned paa Haanden og brast i en heftig Graad.

Saaledes sad han længe, endelig rejste han sig og gav sig til at gaa frem og tilbage over Gulvet. En Gang imellem slog han Panden imod den kolde Mur, som for at knuse alle de stormfulde Tanker, der brusede gennem Hovedet.

Snart lo, snart græd han, og undertiden talte han højt.

Hvorfor Fanden lider man, naar en Smule Krudt og et Par Kugler kan gøre Ende paa det hele — Kampestenens Ro! kan man ønske sig noget bedre! eller hvis — hvis der dog nu alligevel var noget — — en Fortsættelse! nye Smerter!

En heftig Barnegraad og en kvalfuld Raaben: Mo'er! Mo'er! lød til ham fra Sovekamret indenfor og rev ham ud af disse bitre Betragtninger for at give ham til Pris for en Hjælpeløshed og en Fortvivlelse, som ikke gav den første meget efter.

Han maatte alligevel anspænde alle sine Evner for at faa Drengen trøstet og talt til Rette, hvad der tilsidst stivede ham selv lidt op.

Ja, men, hvorfor — hvorfor gaar Mo'er bort? blev Drengen ved. Hvornaar kommer hun igen?

Hun er ovre at se til Bedstefa'er og Bedstemo'er. Bedstefa'er er syg. Hun kommer igen, naar han er rask.

Hvorfor tog hun ikke mig med, naar Alice maatte? Bedstefa'er holder ogsaa af mig! vedblev Drengen, halvkvalt af Graad.

Hvert et Ord af Drengen sved Otto ind i Hjertet.

Er du slet ikke lidt glad ved mig? spurgte han smeltende blidt.

Jo, jo! — jeg er — jeg er! svarede Barnet og klyngede sig ind til ham; men kommer Mo'er snart? Hvornaar? Mo'er! Mo'er! Mo'er!

Otto forstod, hvad Drengen havde tabt, og han følte nærmest Forbitrelse over, at en Moder saaledes frivillig gik bort fra sit Barn; om end hans Samvittighed ikke kunde frikende ham selv, stod hendes Opførsel i det grelleste Lys for ham, saa længe han var Vidne til Barnets hjerteskræende Sorg. At han havde tilsvoret hende, at hun aldrig skulde faa Drengen, hvis hun gik, faldt ham aldeles ikke ind.

Hvad vilde hun føle, om hun hørte og saa dette? tænkte han.

Først efter et Par Timers Forløb blev Drengen beroliget eller snarere saa træt, at han faldt til Ro; men længe efter hulkede han endnu i Søvn og raabte engang imellem højt paa Mo'er.

Det blev Otto klart, at Barnet ikke troede Forsikringen om, at hans Moder kom tilbage. Var det et Instinkt, der retledede Drengen, eller Ottos egne Argumenter, som ikke overbeviste den lille? Alligevel maatte han vedblive at lade Drengen være i Troen paa, at hans Moder vendte tilbage.

Han selv vilde have troet saaledes, hvis ikke dette Brev havde været. Ja, og hvis — det maatte han sige sig selv — hvis hans sidste Forsyndelse ikke havde været.

Der gives mange Kvinder, som takke Himlen for, at deres Mænd kun ere fordrukne, blot de ere dem tro!

Om end Helga ikke vilde stemme med i de førstes Pris, er det afgjort, at hun for sit Vedkommende fandt det sidste nødvendigt i et Ægteskab.

Kun naar Otto var Vidne til Drengens Sorg — han vilde ikke falde til Ro —, blev han blød, ellers var hans overvejende Følelse Forbitrelse imod den Hustru, som havde forladt ham. Paa sin Vis, paa Sultanmaner, elskede han hende højt. Kvindens Ligeberettigelse var for ham det mest elendige Nonsens, som nogen Tid havde haft at opvise. Han var mindst kommen et Hundrede Aar for sent til Verden, eller han burde have set Lyset paa den anden Del af Kloden; i Østerland vilde hans Anskuelser have sat sin rette Blomst, og han vilde levet i Haabet om engang sent at være landet i Profetens Paradis. Skulde man ikke imellem tænke, at en eller anden Sjæl var kommen i en fejl Krop og begge Dele ind i et galt Tidsrum? Menneskelig set vilde saadanne Fejltagelser være meget naturlige og mange Forviklinger vilde da kunne forklares.

Ja! Otto Rejt burde have levet hundrede Aar før!

Omtrent en Mil fra Gaarden, ved Limfjordens Arm, ligger en lille Losse- og Stabelplads. Med sine circa en halv Snes smaa teglhængte Huse og anselige Krobygning gør Pladsen et hyggeligt og, paa denne bare Egn, et helt købstadagtigt Indtryk.

Husene, som alle ejes af Skippere, udmærke sig særligt ved sine blankt polerede Ruder med malede Urtepotter, Porcellæns Løver, ubeskrivelige Vaser o. a. l. Sager i Karmen, som af de galante Ægtemænd eller Elskere ere hentede hjem fra mange forskellige Egne af Jorden.

Matadoren paa Stedet er Kromanden, Jesper Olsen, som tillige fører en strygende Købmands-handel. Det morsomste Sammensurium af Varer, som man kun paa de mest afsides Steder kan faa at se, var her i rigt Maal tilstede. Først og fornemlig findes Drikkevarer, endvidere Bomuldstøjer, Gardiner, uldne Tøjer og færdigsyede Dagligklæder, Tobak, Brocher og Armbaand, Porcellain, Glasvarer, Sæbe, Soda, Seletøj, Mel, Sukker, Lys, Bolcher, Lakrits, Træsko, Maatter, Skøjter m. m.

Som man ser er Forretningen alsidigt udstyret, for saa vidt i mindre Stil paa Højde med de berømte Udstyrshuse, men det komiske er, at hvis f. Ex. en rigtig forvænt Dame kommer ind i en saadan Bod, opdager hun gerne Ting, som hun mener ikke før at have set og faar en uimodstaaelig Lyst til at eje. Først, naar Genstanden saa kommer hjem i hendes gentile Hjem, opdager hun, at den maaske nok alligevel er noget primitiv;

men den er nu alligevel saa morsom og minder om den hyggelige Afkrog og faar stundom Lov at paradere mellem andet kostbart Nips, indtil den en skønne Dag forsvinder ud paa Kokkepigens eller Stuepigens Kommode, hvor den dog først bliver vurderet efter Fortjeneste.

Mangen en tilrejsende Dame havde i Aarenes Løb fra Jesper Olsens Krambod hjembragt Relikvier, som fornøjeligt mindede om den idylliske Plet ved Fjorden og de lyngklædte Bakker.

Jesper Olsen havde faret i mange Aar, forinden han blev den Mand, han nu var. Han begyndte i et beskedent Hus, det inderste i Rækken, som laa saa lunt klemmt inde mellem høje Bakker med alle fire Fag Vinduer vendt mod Vandet. Men da hans gamle Moder, som var den oprindelige Ejer af Stedet, døde, gik han i en halv Snæs Aar i Langfart. Da han saa endelig kom hjem, var han betydelig ældet, havde tjent godt og besluttet sig til at sætte Bo.

Saa byggede han først paa en stenet Dæmning Gaarden. Han vilde have Vandet lige under Vinduerne, det var nu, som han udtrykte sig, hans kæreste Musik at høre Bølgerne skvulpe.

Da Gaarden var færdig, drog han paa Frieri. Han vidste nok, sagde han, hvem han vilde have.

Jesper Olsen var ingen smuk Mand. En svær, robust Skikkelse at se til, men der var Sømandsfriskhed og Frejdighed over ham. Med hans Træk gik det som med overkalkede Billeder, Karakteren

af dem forsvandt i en stærk rødbrun Farve, som Sol og Vind havde overtrukket ham med.

To Ting gav dog et Personlighedspræg, man ikke glemte, et Par lyse, blaa, kloge Øjne og en meget stor brun, haarbevokset Vorte over det venstre Øje. Denne sidste havde en Form, som meget mindede om den gule Plet, Grævlingehunde og flere andre Dyr have over Øjnene. Den gjorde paa een Gang et komisk og et forstyrrende Indtryk. Til Søs blev han kaldt den Treøjede. Efter et Par Smaarejser kom han imidlertid engang hjem med en pæn ung Kone, som lavede Huset, ham og Forretningen, han havde begyndt, op. Efter fem Aars Ægteskab døde den unge Kone ved et Ulykkestilfælde. Hun kom til at drikke Blaasyre i den Tro, at det var Øl, og før der kom Hjælp, stod hun ikke mere til at redde. Hun efterlod ingen Børn, men nogle faa Maaneder efter hendes Død rejste Jesper Olsen flere Dage bort, nogle sagde til København, andre til Aarhus, og kom hjem med en Søster til sin afdøde Kone, Klara Birk.

Med hende indtraadte en total Forandring i Jesper Olsens Liv, til Dels i hans Forretning. Med eller uden Grund forsikrede Rygtet, at det var Klara, han vilde have haft, da han blev gift med Søsteren, men at hun, som levede galant, som man i denne Landsdel udtrykker sig, ikke paa nogen Maade vilde have ham.

Det blev nu meget interessant at se — for

paa en saadan afsides Plet beskæftiger man sig lige saa meget med sine Medmenneskers Affairer, som paa de kultiverede og folketætte Steder — om Jesper Olsen vilde tage tiltakke med en Kvinde, der havde været tilfals. Hun var i alle mulige Henseender en Modsætning til Søsteren. Klara Birk var høj og slank, meget mørk, fiks og moderne klædt, dertil yderst tilbageholdende, nærmest stiv. Den anden havde været lille, lys, venlig og tarvelig i sin hele Optræden. Det var ikke til at forstaa, at de vare Søstre.

Folk, der kom og købte, og Folk, der holdt til i Gæstestuen, bleve punktligt besørgede, men om Tilnærmelser var der, fra hendes Side, ikke Tale.

Sikken en Takkelage! sagde Søfolkene. Kursen er god nok, men Rejsningen helt forbandet!

Lægfolk fandt hende mut og storsnudet, og Drengene, der gik hende tilhaande, skælvede for hendes Blik.

Men Jesper Olsen stod paa Hovedet for hende.

Det hjalp ikke, at Skipper Henriksen sagde til ham, at Søgningen gik ad Helvede til, hvis hun vedblev med at holde sig for god til at lukke Munden op.

Der var jo andre end ham, Jesper Olsen, der kunde faa i Sinde at lægge Skuden op og give sig til at holde Beværtning.

Det hjalp ikke engang, at han insinuerede, at hun nok inde i København havde lukket Munden

for højt op, saa den nu var gaaet i Baglaas. Olsen blev hvid i Ansigtet og sagde noget om, at for ham kunde ti Mænd give sig til at handle, han vilde blæse dem et Stykke, og Kursen blev akkurat den samme, den var.

Fra den ene Ende af Husene til den anden, ja oppe i Landsbyen, tilhøjre og tilvenstre, afhandlede man om Jesper Olsen, som var bleven svært forandret, siden Konens Død, virkelig vilde gifte sig med saadan en! og saa kort efter den rare Kones saa sørgelige Død! ja, Mændene blive altid sig selv lig, har man først en Spadefuld Jord over sig, er man med det samme gemt og glemt, tilføjede Kvinderne.

Nægtes kunde det jo ikke, at Manden var forlibt op over begge Øren i Klara, at han kun saa og hørte hende, at han over for hende var saa myg som en dresseret Hund, at man for ti Øre kunde købe hans Liv, hvis hun en smuk Dag fik i Sinde at vende ham Ryggen.

At han maatte have kendt hende før, var saaledes udenfor enhver Tvivl, eftersom hans Forlibelse skrev sig fra den første Dag, man havde set ham sammen med hende. Hvad hende angik, behandlede hun ham nærmest som Luft og gjorde Indtryk af, at det var hende saa rasende ligegyldigt, om han syntes om hende eller ikke. Han fandt i dette een Trøst, en eneste, at hun nemlig var ligesaa overfor alle andre Mænd.

Han var saaledes fri for Skinsygens Kvaler.

Sit Arbejde besørgede hun punktligt, aldrig havde hans Hus været i en saadan Stand. Han havde tilbudt hende mere Hjælp og talte bekymret om, at hun sled sig op. Hertil svarede hun kort, at hun bestemte selv, hvad hun kunde overkomme, og for Resten skulde hun ikke have noget af Rende-kærlinger. Ydmyget foreslog han at fæste en Pige til hende, saa behøvede hun da ikke — —

Lad mig være fri! afbrød hun ham. Naar jeg ikke kan overkomme Arbejdet, rejser jeg andet Steds hen.

Andet Steds hen! Himlen fri ham! han havde ikke mere at skulle have sagt.

Saa prøvede han højstegen at gaa hende tilhaande, ja, en Gang hun var ved Fjorden at skylle Tøj, havde han skuret Køkkenbordet og faaet alt til Side. Da hun kom ind og saa det, kastede hun en Spand Aske og smudsig Vand hen over alt og gav sig til, grundigere end nogensinde, at gøre alting om. Alle hans Undskyldninger om den Frihed, han havde tilladt sig, svarede hun ikke paa. Blot han havde turdet skælde hende ud! det vilde have lettet hans betrængte Sind; men han turde ikke.

Hun vilde da være gaaet sin Vej.

Der tales saa ofte om, at uden Næring dør selv Kærligheden. Nej! den stormer ofte hedest frem imod et Ishav, og i Stedet for ved Sammenstødet at køles af sætter den stundom flere Sejl

til, sætter tilsidst alt paa et Kort og kuldsejler uden, mellem de frosne Flager, at have banet sig nogen Vej. De meget stærke Mænd, hvem intet andet formaar at drive ud af Banen, gaar det netop undertiden saaledes. De, som ikke ere vante til at gaa af Vejen for Forhindringer, brase haardest paa.

Men at gaa af Vejen er ogsaa noget, som Livet kan lære endog de stærke.

Jesper Olsen havde tilbage at gøre den Erfaring; men tilegnes den stundom vanskeligt i Ungdommens Dage, i senere Aar indhøstes den ofte kun ved et Krak.

I henved et halvt Aar havde Tilstanden været som beskreven, da hændte det sig — den første Dag, da Vaarsolen lyste klart — at en Pige med en lille spinkel Dreng ved Haanden viste sig i Boden for at gøre nogle smaa Indkøb.

Klara, som holdt af Børn, saa vist paa Drengen, tog ham paa Armen, kyssede ham heftigt og spurgte, hvad han hed?

Pigen tog efter ham, og Drengen vilde gøre sig fri. Klara vilde ikke slippe, saa skreg han.

De maa være saa god at slippe lille Bertel. Han holder ikke af fremmede, og Fruen vil ikke, at han kysser dem, sagde Pigen.

Dette dem lød, som det alene var møntet paa Klara, saaledes forstod hun det. Hun blev kridhvid, slap Drengen saa hurtigt, at han vilde være falden, hvis Pigen ikke havde grebet ham.

Saa løb hun ud.

Pigen, som endelig fik Drengen beroliget, antog, at Klara var gaaet efter Varerne, men da hun ikke kom tilbage, maatte Jesper Olsen, som var i Skænkestuen, kaldes ind for at ekspedere hende.

Pigen fortalte Olsen, at hun kun havde handlet efter sin Frues skrappe Instruks, og agtede ikke at ville fornærme Jomfruen.

Da hun var gaaet, søgte han alle Steder efter Klara; hun var forduftet.

Først flere Timer efter lod hun sig se. Det var øjensynligt, at hun havde grædt. Olsen, som havde haft nogle yderst besværlige Timer, tænkte ikke paa at bebrejde hende hendes Bortgang, men gav sig i Lag med at ville trøste hende — han kunde for Resten næppe forestille sig, at hun, der var saa haardhudet, kunde tage sig den ubetydelige Hændelse med Pigen nær. Sin Trøst kunde han dog spare sig, hun blev rasende over hans velmente Bestræbelser og bad ham om, ganske at passe sig selv, hvis han ellers ønskede, hun skulde blive i hans Hus.

Det var næsten mere, end hans Godmodighed overfor hende kunde bære. Han satte sig omme bag Disken og stirrede med alle tre Øjne paa hende.

Du kunde ellers, Klara! behandle mig en Smule bedre, synes jeg, sagde han med en Stemme,

han anstrængte sig for at gøre blid. Du er virkelig forfærdelig vanskelig at omgaaes.

Du kan saa godt blive mig kvit! lød Svaret. Jeg har vistnok ikke trængt mig ind paa dig! jeg kan rejse, naar det skal være, og nu er det vist ogsaa det bedste!

Naa! naa! godt Ord igen — hvad mener du med, at det nu vist ogsaa er det bedste? Saa vidt mig bekendt har ingen, jeg allermindst, fornærmet dig.

Hun lo bittert.

Hvordan skulde nogen fornærme mig, naar jeg passer mig selv? Det kunde jeg ogsaa have gjort før, da den Trævl af Pige var her med sin Hvalp.

Pigen kunde jo ikke gøre derved. Fru Rejt er noget prikken af sig, hun — — — men hvad gaar der af dig, Klara?

Ingen Ting! naa det var hendes — Dreng, udbrød hun, aabenbart uden at ville det.

Hendes Øjne lynede, og hun blev saa rød, at hun kunde konkurrere med Jesper Olsens livlige Ansigtsfarve.

Han var lige ved at tabe Næse og Mund.

Kender du Fru Rejt? spurgte han. Ja, hun er rigtignok fra København.

Nej! svarede hun haardt.

Ja, for ham kender du sagtens ikke? spurgte han drævende, som om noget mærkværdigt pludseligt faldt ham ind.

Det gør jeg vel sagtens ikke! svarede hun og vendte sig om.

Olsen følte sig ikke overbevist af hendes Ord og gav sig til at spekulere paa, hvorledes han nærmere skulde udspørge hende.

Han havde en Maade at trække Pandehuden paalangs op paa, som gjorde det tredje Øje end mere bemærkeligt og aldeles ikke forskønnede hans Udseende.

Han var saa optagen af sine Tanker, at han ikke bemærkede de lurende Øjekast, Klara sendte ham, medens hun stod og opmaalte noget Bomuldstøj.

Fra denne Dag kom der Forandring i Forholdene.

Olsens Hjertefred var borte.

Klara blev mer og mer uberegnelig, hvortil kom, at hun undertiden, flere Timer ad Gangen, var fraværende. Han var rasende, men kom hun saa tilstede, rolig og stille, sagde han ikke et Muk. Han vidste, hvad der vilde følge paa, hvis han dristede sig til at spørge. Det fik saa gaa ud over andre, og, som det saa ofte gaar i Livets mangeartede Forhold, de uskyldige — i dette Tilfælde Læredrengene — maatte lide for hendes Synder.

En Dag fandt han hende mildere stemt end nogensinde. Den foregaaende Aften var hun fraværende og kom først sent hjem. Hvor kunde hun dog tilbringe sin Tid? Han orkede ikke at

bære denne Uvished. Tale med hende maatte han, det skulde enten briste eller bære.

Der var kommen nye Tøjer.

Hun havde rost flere, især et marineblaat Stykke Cheviot og noget sort Kashmir; han vilde bede hende om at vælge sig en Kjole.

Hun var begyndt at pynte sig mere end før, hvis det blot var for ham! alene Tanken herom bragte ham en mild Gysning, saa fortryllet blev han.

Hun var den første danske Pige, han efter sine lange Rejser havde talt med. Hun var Jomfru paa det Hotel, han i København var taget ind paa, og han blev straks dødelig forelsket i hende. Han friede, fik Afslag, han kom igen, hun foreslog ham Søsteren, som netop var kommen over til Staden, og med den Behændighed, hun kunde udvikle, opnaaede hun at faa ham overtalt.

Alle Indbydelser i de forløbne Aar fra ham og Søsteren havde hun afslaaet. Da han saa blev Enkemand, opsøgte han hende paany og, denne Gang fik han hende overtalt til at vove et Forsøg paa at tage til ham. En af Betingelserne var den, at han aldrig maatte tale til hende om det gamle. Han gik ind paa alt, baade det han kunde, og det han ikke kunde holde. Han tænkte, kommer Tid, kommer Raad! hun maa dog engang give sig!

Rigtignok var han ikke uvidende om, at der havde været en Historie med hende, som for Resten, hverken han eller Søsteren havde Rede paa, men han ræsonnerede som saa, at naar vi

alle skulle opgøre vort Bestik, saa er der en Blamage hist og en anden her, som det var bedre, meget bedre, der ikke var, men Syndere forblive vi alle for Vorherre! Han skulde nu ikke ønske sig en fuldkommener Skude til den øvrige Sejlads, han havde tilbage af Livet.

Hendes Sind var nu lovlig haardt, men han trængte ogsaa godt nok til Skrup, og, desuden, kom de fra hende, skulde han nok holde sig i Luvart, til Bygen var dreven over.

Endelig oprandt et roligt Øjeblik. Hun havde gjort Dagens Regnskab op og knaldede nu Bogen i. Han maatte skynde sig, for hun plejede saa straks at stikke af. Han sad paa en Stol overfor hende ved Døren og pillede forlegent paa sin Urkæde. Han plirrede lidt med Øjnene, som om Solen stod i dem og dukkede Hovedet let, saa sagde han forlegent, som om han udbad sig en Gunst: Du skulde vel ikke have Lyst til, Klara, at prøve paa Varerne? for Eksempel den blaa, eller, om du har mere Smag for en anden, saa siger jeg: Vær saa god!

Tak! skal det være en Foræring? spurgte hun. Natyrligvis! hvad ellers?

Aa, jeg finder nu ikke, jeg har fortjent den. Det kan du jo lade mig bestemme.

Ja, saa siger jeg Tak! jeg kan bedst lide det blaa Tøj, som kom i Gaar.

Slid det med Helsen! svarede han fornøjet og røg op af Stolen.

Det var jo en stor Ære, at hun havde modtaget Tøjet og dertil sagt ham Tak. Han havde ikke ventet sig en saa god Begyndelse. Men hun lavede sig stærkt til at gaa.

Klara! tøv lidt og lad os tale sammen, bad han.

Jeg er for Resten baade træt og søvnig, svarede hun og gabede.

Hvilken sød lille Mund og smaa nydelige Tænder, tænkte han.

Det laa saa nær at spørge om, hvor hun var henne i Aftes, nu hun talte om, at hun var træt, men han vovede det ikke.

En af Dørene meldte, at Skipper Sørensen var kommen og sad i Gæstestuen og ventede paa ham.

Det er godt! hent ham en Gl. Carlsberg! jeg kommer knap*).

Klara!

Naa?

Klara!

Hvad vil du?

Klara! — tror du ikke — at — at — vi kunde faa Held til at — sejle sammen? spurgte han og stoppede forskrækket op. Han var halvt kvalt af Bevægelse. Begge hans Øjne vare ømt fæstede paa hende, og Reserven i Panden tog Del med.

*) snart.

Du glemmer hurtigt dine Løfter, svarede hun kort og vendte sig fra ham. Var det derfor, jeg skulde have Kjolen? spurgte hun spodsk tilbage over Skulderen.

Kjolen! svarede han forbitret. Tag to, tyve! det hele Skidt! om du vil, men gør mig ikke en saa forsmædelig Uret.

Han kunde have grædt, saa ondt gjorde det. Helt ud i Ryggen sved det. Ordene alene var det ikke, men af hendes Mine, hendes Holdning, saa han, at mellem ham og hende var der et Svælg, han ikke var Mand for at sætte over. Det sortnede for hans Øjne, han var mere end forsmædet! han tabte Troen paa sig selv. Havde han haft et Barn, vilde han staaet Pinen ud, men han var hverken saa meget Forretningsmand eller Penge-mand, at det alene skulde formaa at stive ham op.

Du husker vel, hvad du bestemt lovede mig, hvis jeg tog til dig? spurgte hun noget mildere, hun fandt vel selv, at hun havde været for haard.

Jeg har intet glemt, svarede han stille, jeg magtede ikke at holde det, men du har Synd af, som du behandler mig.

Du kan blot lade mig gaa! svarede hun arrig og gik hastigt bort.

Til Helvede med det hele! sagde han og slog i Bordet. Hvilket elendigt Fjols man ogsaa er. Hun vil tilbage i Sølen, jeg tør bande paa, at hun vil. Hun venter barestens paa en eller anden Fyr med høj Silkehat og Stok, det er, hvad hun

vil have! en ærlig Mand som mig, der vil ægte hende, han er ikke god nok! men han kommer nok, denne Fyr! han kommer nok! der er min S'æl nok af de Lømler i Tiden! og hun — ja, hun er en Tøjte! — og hvad er jeg, at jeg kan sørge over hende? — ikke et Haar bedre.

Drengen viste sig atter i Døren og meddelte, at Sørensen var utaalmodig.

Hold Kæft! afsted! nu kommer jeg! raabte han og ilede ud efter ham.

Men denne Aften saa Jesper Olsen første Gang for dybt i Glasset.

Den stakkels Alice havde et svært Arbejde med at mægle mellem Fader og Datter. Den første havde med sin Uvenlighed stødt den sidste bort, saa hun overfor ham nu var stiv og umedgørlig.

Jeg forlanger en skellig Grund for et saadant Brud. En Kone kan ikke løbe fra Mand, Barn og Hus, fordi de har en Skærmydsel om en Kanarie-fugl og er forskellige i deres Opfattelse — er det saaledes, du mener? spurgte Konsulen. Maaske er det meget tidssvarende, men jeg er nu af den gamle Slags.

Helga sad, halvt bortvendt, og stirrede — uden at se noget — ud af Vinduet. Hendes Moder var gaaet ud, og det var usædvanligt, at Konsulen

saa tidlig om Formiddagen kom ind i Dagligstuen. Han plejede altid til Frokosttid at opholde sig i sit Kontor, og Alice sørgede omhyggeligt for, at enten hun eller Barnet altid var tilstede, helst begge to, naar Fader og Datter var ene i samme Stue.

Jeg vilde ønske, at du vilde fritage mig, Fa'er, for disse bestandige Spørgsmaal — jeg kan ikke leve sammen med ham, vi have forsøgt Mægling, baade hos Herredsfogden og hos Præsten, men opnaaede kun denne Ordning, at han beholdt min lille Bertel, jeg Alice. Flytte tilbage kan der ikke være Tale om, jeg vilde hellere give mig til at vaske for Folk.

Det er en Talemaade, Helga! — du skulde tjene stort ved at vaske for Folk.

Hun blev rød helt ned paa Halsen af Anstren-gelse for at bekæmpe sig.

Jeg kunne maaske dog nok lære det! svarede hun og trak saa Munden sammen for ikke at komme til at sige mere.

Vil du ikke sige mig, din Fader, hvad den egentlige Grund er, for — jeg haaber næsten — at der maa være en antagelig Grund. Jeg har faaet nok, mer end nok af dette: Jeg kan ikke leve sammen med ham!

Han stillede sig op foran hende.

Havde hun set op, vilde hans sørgmodige Blik sikkert have smeltet hende, men hun holdt Hovedet sænket og opfangede kun den altid noget

barske Røst, som fra hendes tidligste Barndom ofte havde skræmmet hende.

Jeg kan virkelig ikke sige mere, jeg synes, du maa kunne se, hvor haardt det gaar ud over mig! svarede hun.

Da skal Gud vide, at det ogsaa gaar ud over os — over mig! udbrød han. Det er virkelig meget svært at faa sin eneste Datter saaledes hjem.

Du skal nok snart igen komme af med mig, svarede hun, lagde Hovedet paa Armen i Vindueskarmen og brast i Graad.

Hvor vil du da saa begive dig hen? spurgte han.

Til Moders Familie i Skotland — jeg — — jeg vil — især lægge mig efter Engelsk.

Det var Olie til Ilden. Alice selv havde endnu ikke faaet sin Mand meddelt den Plan, hun havde lagt. Hun vilde først afvente Svaret fra sin Slægt og havde ikke tænkt paa at paalægge Helga Tavshed.

Naa! nu skal igen Moder, ja, endog hendes Slægt holde for! begyndte han i det heftigste Oprør. Alt vilde jeg foretrække herfor — og sligt foregaar bag min Ryg. Hvad mon de fremmede Mennesker tænke om dig, om mig, om os. Nej! lad os holde vore Skandaler imellem os selv — hvor kan du — hvorledes Alice, før Sagen er over tænkt — afgjort — give eder til at lægge Planer, som om det drejede sig om ingen Ting eller om normale, almindelige Sager — bag min

Ryg! — en smuk Behandling af ens Kone og eneste Datter — en meget smuk Behandling!

Helga var i Besiddelse af den sjældne Egen- skab at kunne høre rigtig efter, dertil havde hun Orienterings Talent. Hun mærkede straks, at hun var paa et farligt Terrain og maatte tænke sig om, før hun svarede.

Skylden er alene min, jeg vilde have Sagen i Rigtighed, før der blev nærmere talt om den.

Hvorfor bringer du den da selv paa Bane? spurgte han hurtigt.

Fordi jeg vilde forklare dig, at jeg ikke agter at ville ligge paa den lade Side, svarede hun.

Har du maaske Penge til hele denne Historie, eller er det ogsaa noget, som Alice maa sørge for?

Jeg har, hvad jeg behøver.

Hvorledes kan du det? Jeg kender ellers godt Rejts elendige Affairer — for det er vel ikke Men- ningen, at du vil tigge dig ind paa Alices Familie og ligge dem til Byrde?

Han vidste næppe, hvad han sagde. Helga havde rørt ved den ømmeste Side hos denne for- dum saa rige Mand.

Jeg forsikrer dig, Fader, du kan være rolig — jeg vil kun bede dig om, at lille Alice maa blive hos dig? Hun talte første Gang med et varmere Tonefald.

Barnet! svarede han, maa naturligvis! men jeg er fremdeles lige vidt med Hovedsagen. Drikker din Mand?

Nej!

Mishandler han dig?

Nej!

Eller Børnene?

Nej! just ikke mishandler — —

Har han — har han — andre Kvinder?

Fader!

Naa saaledes — det tænkte jeg nok! — ja, der er mange, som finder sig ogsaa deri.

Ja, men jeg gør det ikke!

Hvad sagde jeg, da du endelig vilde gifte dig med ham? Det var haardt imod min Vilje, det ved du!

Det staar ikke mere til at ændre, svarede hun og forlod Stuen.

Otte Dage efter blev Helga fulgt til det Skib, som skulde føre hende til Grangeniouth i Skotland.

Da Landingsbroen blev hivet i Land, Skibet lukket, Maskinen begyndte at arbejde og Lomme-tørklæderne hos de paa Land værende Mennesker, der havde fulgt Slægt og Venner ombord, begyndte at flagre i Vinden til Farvel, hørtes igennem Mængden en smertefuld Barnerøst, der skreg:

Mo'er! Mo'er! hvor gaar du hen? Mo'er!
Mo'er!

Helga græd, som hendes Hjerte skulde briste,

nu først var det, som om hun vaagnede og blev klar over, hvad hun forlod.

Og den gamle Mand med det rolige Ansigt, ham, der holdt Barnet paa Armen og søgte at trøste det, kunde ikke holde Taarerne tilbage, hvad der ikke ret mange Gange i hans Liv var sket ham.

Maaske er intet Sted for et sorgfuldt Menneske gavnligere til Selvbetrægtninger end en lang Sørejse, selv om lidt Søsyege af og til afbryder Tankegangen. Til en vis Grad forekommer man sig som værende udenfor Tid og Rum, omgivet af Uendeligheden, Himlen og Havet. Man flyver pilsnart afsted imod et Maal som Fuglen i Luften. Man føler sig paa sine Planker alene i Verden, og saa beroligende virker de store Omgivelser, at Længsel og Smerte, Glæde og Sorg bliver ligesom fjernere. Her er intet at styre eller regere med, man følger Skibet, der farer hen som Vinden og føres did, hvorhen Skæbnen vil det. Man slumrer ind i sin Køje, ved en Tomme eller to adskilt fra de mægtige Vande, som det ene Øjeblik blinker og smiler og leger med Solens Straaler, det andet bruser op, raser med fraadende Skum og vælter sig med en saadan Vildskab, at en eneste af de taarnhøje Bølger, om det skulde være, var nok til at overskylle Skibet, opsluge det og bringe Døden. Den store Død, som følger os alle vegne, som vi paa Landjorden saa ofte glemmer, som paa

Skibet, ude paa Havet, ofte er os saa ubegribelig nær, at det er ufatteligt, at vi undgaar den.

Helga saa første Gang Nordsøen efter en Storm, den følgende Dag var den blank, men havde disse Dønninger, som i de store Have altid fortælle om, at Stilheden kun er overfladisk. Op-røret ulmer og forbereder sig dernede til at være parat, hvad Øjeblik Stormen rejser sig. Den femte Dag efter at hun havde forladt Danmark, sejlede hun op ad Forth Floden, hvor Bredderne ere rigc paa Afvekslinger. Lyngklædte Høje og venlige Aase, smilende Landsbyer, gamle Herresæder, Ruiner og graa, vedbendbeklædte Kirker følge efter hverandre. Her tog Sorgen og Længslen hende atter, de store, befriende Følelser hørte op med Havet. Hun var atter midt i Livets Sorger, hele Virkelighedens trykkende Aag. Paa to forskellige Steder græd to Børn efter hende, hendes Fader, ja selv hendes heltemodige, lille Moder vare dybt bekymrede over hende.

Hendes Mand! hun havde indsendt Ansøgning om Separation, og hendes Fader havde stiltiende indvilget deri. Hun betragtede alle de Huse og Steder, de kom forbi, forestillede sig, hvorledes der saa ud inden Døre. Der var sikkert nok af lykkelige Mennesker, leende Børn og normale Tilstande. Hun tænkte paa sine Ungdomsveninder, ikke en var stillet som hun. Det var skrækkeligt at være saa ulykkelig. Hun troede paa Gud og

paa et Liv efter Døden, ellers var der ikke nogen Mening i at leve dette.

Efter at have passeret den Bro, som nogle Aar efter — paa en saa skrækkelig Maade — skulde styrte sammen og begrave mange Menne-sker og det hele Materiel, sejlede de op mod Grangemouth. Den store Havn, som de ved Aften-tid sejlede ind i, var oplyst af elektriske Blus, der forvandlede den mørke Aften til Dag. Damper laa ved Siden af Damper, og den ene efter den anden kom og gik. Det ene Jærnbagnetog efter det andet gled ind i Havnen med fyldte Kulvogne. Hydrauliske Maskiner, der i denne magiske Belys-ning endnu mere end om Dagen havde en vis Lighed med store Galger, løftede den ene Vaggon efter den anden i Vejret, som om det havde været en Spand, og hældte Indholdet ned i Skibenes Last. Straks, naar det ene var fyldt, gjorde det Plads for det næste. Saaledes gik det i Nætter og Dage. Tid er Penge, ingen ved det som Eng-lænderen og Amerikaneren.

Der var et saadant Liv og Røre, at Helga endnu var helt fortunlet, da Skibet havde kastet Anker og lagde til ved Bolværket.

En lille, gammel Dame med lyst, stærkt graa-sprængt Haar og missende Øjne stod ved Land-gangsbroen og tog hver eneste Passager i Øjesyn. Hun var klædt i graat og sort og havde en vis fjern Lighed med Alice, hvis Moster hun var.

Med et gik hun med hurtige Skridt og livlige

Bevægelser ombord, og før Helga endnu havde samlet alle sine løse Genstande, slog Mrs. Brown hende paa Skulderen og ønskede hende Velkommen. Hun var ikke i Tvivl, dels kendte hun hende efter Billedet, dels havde hun set Helga som Barn, engang i Danmark, men dels og især tog hun ikke fejl af hendes sorgfulge Udseende.

Hvad der ikke lykkedes dem hjemme, lykkedes helt for Mrs. Brown. Hun fik Helga til at lukke sig op. Enten det nu var et særegent Talent, hvoraf Mrs. Brown var i Besiddelse, eller Helga omsider var naaet til det Punkt, at hun maatte have en fortrolig, maa staa hen. Faa Dage efter hendes Ankomst kunde de tale om alt.

Det er et sørgeligt Skridt at forlade sin Mand — allersørgeligst fordi det gaar haardest ud over de uskyldige Børn! sagde Mrs. Brown. Naturligvis er Verden fuld af Hustruer, der dels ere vidende, dels uvidende om deres Ægtemænds erotiske Tilbøjeligheder, snart i Fortid, snart i Nutid — nogle Hustruer trøste sig, andre ikke. Jeg forstaar begge Parter, mest rigtignok de sidste, skønt jeg beundrer de første. Han nægtede altsaa ikke, at du havde Ret?

Aldeles ikke, tværtimod, han førte Bevis for, at Mændene vare saaledes anlagte, saa deres Vildfarelser her burde aldeles ikke regnes dem videre

nøje, og Kvinderne, som altsaa vare uden Forstaaelse, dømte dem kun altfor strengt og ensidigt.

Aa ja, Mændene have jo altid været den stærkeste og den regerende Part og have, om jeg saa maa sige, indrettet Verden og udviklet deres Tilbøjeligheder derefter, derfor ere Kvinderne jo ogsaa blevne de Skabninger, de altfor ofte ere. Deres første Formaal er jo oftest kun at vinde og besnære deres Herrer. I saa Henseende maa man altsaa sige, at de ere lige gode. Paa den ene Side Letfærdigheden, paa den anden Behagesygen.

Helga kunde ikke deltage i den gamle Dames Afhandlinger, hvor forstandige og belærende hun end fandt dem.

Faldt Talen derimod direkte paa hendes egne Forhold, kunde hun udtale sig og føle et Slags Lindring derved.

Da hun havde været nogen Tid i Skotland, modtog hun Separationsakten, ledsaget af en kort Skrivelse fra Rejt.

At du saaledes, skrev han, under svære Forhold, hvor jeg trængte til den moralske Støtte, du var mig, kunde gaa fra det hele, bragte mig den Resignation, som jeg ellers næppe vilde tilkæmpet mig. Nu maa Bertel og jeg se, hvor vi kunne klare os, foreløbigt de tre Aar. Hvis du dog først havde talt, vare vi maaske blevne enige, jeg kunde ikke forestille mig, at det var dit Alvor, da du i Hefthighed sagde mig, at du tog bort. Naa, det nytter ikke at tale mere derom, vore og

vore Børns Veje skilles, og jeg haaber, at vi begge maa faa det saaledes i Fremtiden, at vi ikke med altfor stor Fortrydelse skal se tilbage paa vor Fortid. Dine Forældre har underrettet mig om, at du ikke modtager noget Beløb fra mig, hvad jeg naturligvis maattet skaffe tilveje, hvor haardt det kneb, men det var nu alligevel et alt andet end behageligt Budskab at modtage. Det var for mig Skilsmisens Skilsmisse, det bitreste Skud!

Hermed byder jeg dig Farvel!

Otto Rejt.

Ikke en eneste Hilsen fra min Dreng, ikke et Ord om han længes efter mig, om han har det godt! intet — intet!

Hendes Hoved sank ned paa Bordet over hendes Arm.

Hun gennemgik alt det, der laa bag ved.

Her i disse nye, for hende saa sunde Omgivelser klaredes først hendes Tanker. Den unaturlige Ophidselse, hvori hun var kommen til Hjemmet og ogsaa dér levet i, havde Nordsøens Bølger vugget til Ro, saa hun nu med alle sine Tanker kunde se, baade tilbage og frem.

Hele hendes Sorg var koncentreret om Børnene. Hun fastholdt sit Standpunkt, at med Rejt kunde hun ikke leve. Han havde ved sine daglige Raillerier, sin Hensynsløshed, sin Mangel paa Orden i sine Sager opslidt hendes Kærlighed endnu før det egentlige Krak kom.

Men de Børn, de Børn! — og hvorledes vilde

hendes Dreng blive? Hvem skulde opdrage ham og lede ham paa ret Vej? Verden er ikke rig nok til at trøste en Moder, der sørger over sine Børn. Havde hun kunnet høre Bertel kalde paa sig, havde hun kunnet se ham græde i sin lille Seng, naar hans Fader troede, han sov trygt, havde hun kunnet føle hans smaa Arme om sin Hals, havde hun kunnet ane, hvor sorgfulde Tanker hans Barnehoved alt nu kunde rumme, da — ja, da vilde hun vel nok være gaaet tilbage. Skønt, naar hun mindedes, hvor uretsfærdigt Barnet ofte var blevet straffet, baade fordi hun holdt med ham, og fordi han klyngede sig til hende, saa vilde hun vel have tænkt, at han maaske fik det bedre, naar hun var borte, og at det kun blev hende, der fik en varig Sorg at kæmpe med. Hun elskede begge Børnene lige højt, men da hun vidste, hvor trygt hendes lille Alice havde det, vare hendes Tanker meget naturligt langt mere henvendte paa Drengen. Ikke engang et godt Billede havde hun af ham, kun et, fra han var lille, men som allerede ikke lignede ham mere.

Er det nu igen saa slemt? Kom! vi ville gaa en Tur til Havnen, førend du skal have dine engelske Timer, sagde hendes gamle Tante og blev ved at tumle med hende, indtil hun bragte hende til at udtale sig.

Den nye Husholderske, Jomfru Klara, havde forlængst holdt sit Indtog paa Kvistgaard, og inden ret længe vendte hun op og ned paa alt, Rejt indbefattet.

Hun var den stærkeste.

Fra den første Dag følte Drengen Afsky for hende. Saa bestræbte hun sig for at vinde ham. Hun holdt af Børn og vilde oprigtig trække ham til sig. Men selv naar det bedst lykkedes for hende, kunde der med et komme noget over Barnet, som viste hende, at han, saa lille han var, ikke lod sig købe, og at hun ingen Vej kom med ham.

Saa behagede det hende at stikle paa, at han maatte have Sind efter Moderen, og at det nok var bedst at faa ham avet i Tide. Saa blev hun hans Uven og opirrede ofte Faderen imod ham, saa at han, som tilforn, stundom straffede ham haardt og uden Grund.

En saadan Dag, da Rejt havde lukket ham inde efter at have slaaet ham, gik han ud paa Lyngbakkerne for at se til Træerne, hvorfra Sneen nu var smeltet bort.

Han hørte endnu for sine Øren Drengens Graad og hans Kalden paa sin egen kære Mo'er. Der havde været en saa intensiv Sorg over Drengen, at den havde smittet ham eller snarere rørt ved hans Samvittighed. Klara var gaaet noget over Stregen ved en plump Hentydning til Drengens Moder. Et var, hvad han selv ved et eller andet Udbrud kunde komme med, men han taalte ikke

at nogen som helst kom med Bemærkninger om Helga. Med hele sin underlig sammensatte Natur elskede han hende mere end nogensinde nu, da hun for ham var uigenkaldelig tabt.

Han bedøvede sig og lod staa til, men Tabet af hende nagede ham.

Og Drengen, som i saa uendelig meget lignede hende, tiltrak og frastødte ham, alt som Smerten over hans forkludrede Liv kom over ham. Han maatte altid pine den, han elskede.

Da han stod bøjet over Grenene, blev han tiltalt af en omløbende Zigøjnerkvinde, fulgt af en fjortenaarig, vidunderlig skøn Dreng.

Render du nu igen om med din Søn? spurgte Rejt vredt. Du ved dog, du maa ikke.

Tag ham! svarede hun. Han kan passe Faarene i Heden, og faar vel Føden og en Smule til Kroppen? Tag ham! Tiderne ere saa haarde.

Hvorfor fæstede du ham ikke forleden til Mølleren? Han vilde jo haft ham.

Jeg lider ikke Mads Sørensen! svarede hun trodsigt, men paa Kvistgaarden vil jeg nok have ham, Kvinden her skal være god! Kan han blive med det samme?

Rejt rømmede sig.

Kanske jeg skal spørge først hos Husholder-sken? spurgte hun med et frækt Grin.

Sludder! hvor falder du paa det? spurgte han arrigt.

Hun skal vel snart være Konen paa Gaarden, ogsaa af Navn! blev hun ved.

Rejt rødmede af Vrede og løftede uvilkaarligt sin Stok.

I det samme kom Drengen, som havde faaet et hemmeligt Blik fra Moderen, hen til ham, rev Huen af det prægtige, krøllede Haar og saa op paa ham med de dejlige Øjne.

Tag mig! aa! tag mig! jeg beder saa inderligt!

O Skønhed! naar forfejlede du din Hensigt!

Rejt kunde ikke modstaa disse Øjne, dette Hoved, denne Skikkelse.

Naa! saa bliv! — for Drengens Skyld, sagde han til Moderen, for hans egen Skyld; men din Renden, det siger jeg dig, taaler jeg ikke!

Jeg gaar nu Syd paa, sagde hun, og kommer ikke saasnart igen. Giv mig lidt Fæstepenge!

Fæstepenge! gaa væk! han bliver her med det samme.

Blot lidt! et Par Skilling! se mine Træsko! der er ingen Bund i dem, ikke engang en ren Visk! et Par Skilling!

Han gav hende modstræbende lidt, som hun under mange Taksigelser puttede til sig.

Saa tog hun en varm Afsked med Sønnen, der ogsaa havde Taarer i Øjnene.

Da han arriverede hjem med Drengen, gjorde Klara sure Miner og spurgte, om de nu ogsaa skulde have ham til, som om de ikke i Forvejen vare Munde nok.

Det bliver min Sag! svarede Rejt kort.

Det bliver meget mere min, svarede hun, som skal gøre det umulige muligt, faa det til at slaa til!

Men hun saa nok, der var intet at stille op, saa gik hun.

Men Rejt gik op til Bertel, der havde grædt sig saa mæt og træt, at han var falden i Søvn, oppe paa det kolde, halvmørke Kvistkammer. Rejt slog en Lap af et Gardin tilside, saa Lyset faldt ind paa Barnets Ansigt, paa hvilket der var et saadant Udtryk af Sorg, at han rørt betragtede ham.

Hvad vilde hans Moder sige, om hun saa det? tænkte han, og det var ham ikke muligt at faa denne Røst til at forstumme. Han følte, at han havde været ham en maadelig Fader, og blev skræmmet op ved denne Opdagelse.

Med Æmhed tog han ham i sine Arme, bar ham ned i Kontoret og lagde ham paa Sofaen, hvor han dækkede ham til. Bertel slog et Par Gange Øjnene op, men enten var han saa træt eller bedrøvet, at han ikke kunde eller vilde se.

Da han havde vandret lidt frem og tilbage, lød Middagsklokken, og da han blev gaaende, mødte Klara i Døren. Hun var omklædt og saa mere fiks end god ud.

Skal han ligge der? spurgte hun, han har været meget uartig og skraalet, saa man ikke har hørt Ørenlyd.

Rejt svarede ikke.

Skal han have Mad ind? spurgte hun.

Han sover.

Han tager vel ingen Skade af at blive vækket, spurgte hun og ilede hen mod Sofaen.

Lad ham ligge! befalede han kort.

Overfor denne Tone havde hun intet at skulle have sagt, men hun saa hadefuldt tilbage til Drengen.

For at skifte Sol og Vind lige maa det siges, at Huset holdt hun i en mønsterværdig Orden, dertil var hun paa Færde tidlig og sildig og havde aldeles afskediget en Pige. Hun var et rent Jærn.

Det eneste Menneske, hun nu brød sig om, var Rejt. Tidligere havde hun staaet i Forhold til ham og haabede nu sikkert at blive gift med ham, naar de tre Aar vare omme. Saa nøje havde hun fulgt Begivenhederne i hans Hus, uden at det nogensinde blev fuldt opklaret, hvorfra hun havde sin Underretning, at hun, da hun tog til Jesper Olsen, meget godt vidste, hvor spændt Forholdet var mellem ham og Konen. Og stolende herpaa, gik hun ind paa endelig at tage til sin Svoger. Snart efter sin Ankomst begyndte hun at have Stævnemøder ude i Lyngbakkerne med Rejt og havde sin store Del i, at Forholdet mellem Ægtefolkene blev aldeles forstyrret.

Da hun første Gang i Jesper Olsens Hus saa den lille Bertel, vidste hun ikke, hvem han var, men hun lovede sig selv, at hun skulde hævne sig.

Da hun gjorde Bekendtskab med Rejt, var hun allerede meget forfaren, men hun saa godt

ud og var den Gang blidere end nu, og hun kom til at elske ham med al Egenkærlighedens hensynsløse Energi, som ofte, figurlig talt, løber en langt ædlere og finere Kærlighed i Sænk. Den kan saa godt tænke sig, at andre maa ligge under, kun ikke den selv, ikke den selv!

Saa mistroisk var allerede lille Bertel bleven, at han ikke stolede paa sin Faders pludselige Venlighed. Det er i det hele utroligt, hvor tidligt enkelte Børn lære at tænke og drage Slutninger af løse Ord og Forhold.

Altfor ofte ere vi saa optagne af vort Livs daglige, langt mindre vigtige Ting, at vi glemme det store Hensyn, der burde vises de smaa, i hvem altfor ofte Spiren lægges til saa uendelig meget, som paa et senere Stadium maaske skal forfærde, forbavse og forurolige os. Vi burde, langt oftere end vi gøre, mindes vore Barndomsaar, opleve Minderne, genleve dem og tage Varsel af dem.

Otto, som saa ofte havde pint sin Hustru, modtog nu af Sønnen en lille Bismag herpaa, og den faldt ham for Brystet.

Med stor Ihærdighed forsøgte han i over otte Dage at vinde Drengen, men høstede kun Graad over den fraværende Moder og Mistro imod sig selv. Bedst lykkedes hans Bestræbelser, naar han i flere Timer tog Barnet med sig ud paa lange

Ture, bort fra Hjemmet, og talte med ham om hans Moder. Bertel græd da, som hans Hjerte skulde briste, men han blev blød og tiggede Faderen om at faa hende tilbage igen. Det vilde maaske være vanskeligt at afgøre, hvem der led mest, naar Sagen tog denne Vending, Fader eller Søn.

Klara var rasende over disse Ture, hvad toge de ikke fra hende!

Jo mere Otto sluttede sig til Bertel, des mindre taalte hun Barnet. Paa alle Maader søgte hun at skade og at nedsætte ham. Skulde man tro hendes Beretninger, var det lille Skind beheftet med en sjælden Del Unoder og slette Tilbøjeligheder.

Endelig var hun saa lykkelig at kunne meddele, at der inde i hendes Kammer, ud af hendes Pung var forsvunden en Tokrone, og at hun havde set Bertel have baade Brystsukker og Lakrits.

Hun opnaaede virkelig at faa Otto saa indigneret over, at Drengen ikke vilde tilstaa, at han atter straffede ham haardt. Og da heller ikke det hjalp, blev han, som forrige Gang, lukket inde.

Dagen efter blev det gennem Gaardens Folk oplyst, at Tyven var Zigøjnerskens Dreng, den smukke Jørgen. Han blev tagen i Forhør, nægtede, men blev paa det haandgribeligste overbevist.

Otto tog en Ridepisk og gav ham en alvorlig Lektion, da han baade var fræk og løgnagtig. Han lagde ikke Fingrene imellem ved Tanken om

den frygtelige Uret, han atter havde vist imod sin egen lille Bertel.

Fra denne Dag fattede Otto ogsaa et vist Nag til Klara.

Det kan jeg takke dig for, at jeg nu igen saa uretfærdigt har straffet min egen lille Bertel, sagde han og smed Ridepisen hen ad Gulvet.

Langsomt tog hun den op. Hun var bleg, men sagde kun:

Mange andre Gange har han saa vist fortjent det!

Ti stille! jeg taaler det ikke! svarede han og fløj ud gennem Døren for at faa fat i Bertel.

Men hun blev staaende midt paa Gulvet og saa efter ham, saa slog hun Hovedet tilbage, bed Tænderne sammen, tog sig med Haanden for Brystet og plirede med Øjnene, som om Lyset skar i dem eller hun med Magt vilde tvinge Taarerne tilbage, vendte sig langsomt og gik bort.

Hendes Stilling var ganske vist ikke misundelsesværdig. Alt havde hun sat paa et Kort. Tabte hun, var det ensbetydende med, at hun gik under.

Tilbage til Hovedstadens Glæder? Nej! Tilbage til Svogeren? Nej! Tjene paa fremmede Steder, hos hende ligegyldige Mennesker, trælle for dem? Nej! Selv begynde paa et eller andet, en Handel eller lignende? For hvem? Til hvem? —

Træer og Planter, tilsyneladende livskraftige og blomstrende, gaa undertiden pludseligt ud, uden at

Gartneren kender Grunden. Han planter paany og lægger ikke engang Mærke til, hvad der er sket. Mange, mange Mennesker ere for Omverdenen som disse Træer og Planter, der staa i Dag, men i Morgen ere forsvundne; deres Tid og Sted ere straks forglemte, og det er, som om de aldrig havde levet.

Saaledes omtrent vare hendes Tanker. Hun havde ikke mere nogen Kraft i sig til at være noget selv, uden Maal forekom alt hende, hvis hendes Plan med Otto skulde mislykkes. Selvforglemmelse kan være yderst gavnlig, men en Opgiven af Selvet er ensbetydende med Ruin.

Tænkte hun tilbage paa sin lykkelige Barndom i en jydsk Købstad, hvor Faderen var en flink Haandværker og Moderen en rap, men en dygtig og god Husmoder, var det, som om det ikke var hende, der havde færdedes i dette Hjem.

Saa uhyre langt laa det tilbage for hende, at Erindringen halvt havde indhyllet det i Taager.

Da hun var 16 Aar, døde hendes Moder, hendes Fader Aaret efter, saa drog hun til Hovedstaden og kom paa en Systue. Hun var flink og blev meget betroet, men hendes Forfængelighed og Pyntesygge sejrede over hendes Dyd.

Egentlig foragtede hun sig selv, hun blev spodsk og lunefuld og betragtede Mændene snarere som staaende under end over sig. Da mødtes hun med Rejt, hvem hun troede bedre end alle andre og fæstede sin Lid til ham.

Med den Karakterstyrke, som udmærkede hende, rejste hun sig; men lige saa let det er for en Kvinde at komme ned i Dyndet, ligesaa vanskeligt er det at stige op og især at vinde en fast Position. Der er draget en Ring om hende, og et Liv er oftest ikke langt nok til at sætte ud over den. Synes den stundom at slettes, den ubetydeligste, uforudsete Tildragelse frisker Circlen op, og hun er lige nær.

Det var ikke, som alt sagt, saa meget Sanselighed som Forfængelighed, der havde bragt hende paa Afveje, derfor kunde hun mere uhildet af sine Følelser end de Kvinder, hvis Sanser beruses, overse sit Liv og være sig Følgerne bevidst. Men denne større Klarhed lod hende ogsaa opdage hver Bevægelse, ethvert Blik, hvert Smil, der var rettet imod hende. Hun vaandede sig derover, men forhindre det, formaaede hun ikke.

Saaledes gik det til, at hele hendes Energi nu var rettet mod det ene — eneste — Punkt, at erobre Rejt.

Da Helga havde fjernet sig, aandede hun lettere; havde hun ham først alene, skulde det nok lykkes. Bortfjernelsen af Helga, tog hun sig let, hun indbildte sig, at hun og Rejt ikke passede sammen, de vare ulykkelige, saa var det bedst, de skiltes, desuden, hun havde kendt ham før Helga, hendes Krav paa ham var af ældre Dato. At Børnene reves fra hinanden, saa den ene mistede sin Moder, den anden sin Fader, reflekterede hun

ikke over. Børn vare Børn og maatte tage alt, som det kunde træffe sig.

Hendes første store Skuffelse var, at hun aldeles ikke kunde røre ved noget, der angik Helga. Otto var ikke langt fra at kanonisere hende, nu hun var borte.

Hun spændte saa alle sine Kræfter for, anstrengte sin Intelligens, hun vilde vise ham, hvad hun formaaede at udrette. Hun gjorde Underværker og formaaede virkelig at forbavse ham; men dels havde han flere Interesser, hvor hun af Mangel paa Uddannelse ikke kunde følge ham, og dels var han nu engang ligegyldig i Pengesager, hvoraf fulgte, at han ikke tilfulde kunde skønne paa hendes Anstrengelser for at faa alt paa ret Køl.

Hendes anden store Skuffelse var Historien med Bertel, som nu var kommen i et Spor, der mer end alt andet skræmmede hende. Han og hans Moder stod altsaa, hvad hun behagede at kalde hendes Lykke i Vejen, og da hun ikke kunde naa hende, hvad nu jo heller ikke vilde nytte noget, ramte hun Drengen. Undertiden kunde hun føle et saadant Had til ham, at det maaske i Længden vilde ført hende ind paa Forbryderbanen.

I disse vanskelige Forhold fattede hun en varm Interesse og en — for hendes Karakter — usædvanlig Tillid til Jørgen. Han var, som hun selv, flink, og han blev hendes Bud, hendes Hjælp, hendes Spion. Blot hun saa paa ham, forstod han hende; men han var ligesaa lidt hendes som noget andet

Menneskes Tillid værd, og sjældent har en skønnere og en uforligneligere Skikkelse været mere bedragerisk end hans.

Der blev ofte ført ret graverende Anklager imod ham, snart af den ene, snart af den anden af Folkene, men blot han kunde naa at ty ud til Klara, bleve alle disse jævnedes ud. Almindeligvis var det Genstande, stundom Penge, som vare bortkomne, Klara forstod altid at vende det saaledes, at det var Folkenes eget Sløseri og Uorden, der var Skyld deri. Og naar hun af og til i Enrum havde Jørgen for, arriverede det et Par Gange, at han under Graad tilstod for hende, at han havde forbrugt denne Krone eller det Par Ører, som han havde funden, og — og — saa vare de, hos Jesper Olsen, gaaede til lidt Lakrits, Sukker, en Pisk eller lignende.

Der var saa altid noget, som pirrede hendes Nysgerrighed, naar han havde været hos Jesper Olsen, saa hun tilgav ham for at høre Nyt, rykkede ud med de paagældende Penge med det udtrykkelige Paalæg straks at anbringe dem, hvor de andre vare fundne. Selvfølgelig forbleve de hos Jørgen, men han blev ikke over hendes Godhed noget bedre Menneske.

En Dag, ud ad Vaaren, havde lille Bertel faaet Lov til, medens Otto gik ned til Mølleren,

som han skulde tale med, at blive hos Jørgen saa længe.

Lad ham nu ikke komme for nær til Aaløbet! raabte Otto, efter endnu engang at have formanet Jørgen.

Otto traf ikke Mølleren og opgav, hvad han først havde besluttet, at søge efter ham hos Jesper Olsen, hvor han saa ofte pimpede sammen med den før saa skikkelige Vært.

Han gik saa tilbage for at hente Bertel.

Allerede i Frastand saa han Jørgen ligge ude paa Engen, saa lang han var, men Bertel var der ikke.

En underlig Angst greb ham, han gav sig til at løbe. Da han var i Nærheden af Jørgen, fløj denne op og løb ud ad Heden til efter Faarene. Samtidig saa Otto noget, som flød bort i Aaen.

Hvorledes han naaede Stedet, vadede ud, fik Bertel, som var kold og livløs, draget op, forstod han aldrig senere. Han følte sig kun i Besiddelse af een Sans, Synets. Han hverken hørte, tænkte eller følte noget, før han, drivvaad, stod med Drengen i sine Arme. Nogle Favne længere nede vilde Strømmen have ført Barnet med en saadan Fart, at han, inden Hjælp var mulig, vilde været redningsløst fortabt. Det var hans første Tanke, saa kom den næste, om Barnet kunde komme til sig selv.

Han begyndte at tumle med ham, trille og gnide ham. Endelig hørte han et let Suk. Han

fordoblede sine Anstrengelser. Livet begyndte svagt at vende tilbage. Den tilkaldte Læge mente, at han vilde slippe med et Forkølelsesanfald med Feber.

Først langt ud paa Dagen blev det bedre med ham. Han talte om, at Jørgen havde skubbet ham ud, og kom ikke, da han skreg paa ham; men han var endnu saa svag og feberhed, at ingen kunde blive klog paa, om han talte i Vildelse eller ikke.

Indtil dette Øjeblik havde Otto glemt Jørgen, nu ringede han og gav Befaling til, at han skulde føres ind.

Han havde ikke været hjemme til Middagen, blev der svaret, og var ingen Steder at finde.

Endelig ud paa Aftenen kom han.

Otto kaldte ham ind i sit Kontor, men han nægtede aldeles at have set Bertel ved Aaen, nægtede at have hørt ham kalde, ja nægtede endog, at han havde ligget paa sin Ryg i Engen. Otto blev saa opbragt, at han tog sin Ridepisk og gav ham en ordentlig Dragt Prygl og fortalte ham, at han mindre fik den for Bertels Skyld, som nu forhaabentlig kom over det, men ene og alene for sin Løgns Skyld. Da han skulde gaa, vendte han sig og sagde, at han vilde tage Livet af sig.

Med et rask Tag greb Otto ham i Skulderen, tog Pisken og tildelte ham endnu nogle velrettede Slag, samt lovede ham ti Gange saa mange, hvis

han en eneste Gang til dristede sig til at komme med en saadan Trudsel.

Brølende, som om der var en Kniv i Halsen paa ham, løb han ud.

Næppe en halv Time efter meldte Klara, som gav den fornærmede over, at hendes Yndling var bleven saa haardt straffet, at Jørgens Moder vilde tale med Rejt.

Hun kom ind og opførte et gyseligt Spektakel over, at hendes Søn var bleven afstraffet.

Nu skal jeg sige dig noget, min gode Mo'er, sagde Rejt. For det første skulde du have al Landsens Ulykker, at du opdrager dit Barn til at lyve og stjæle — han er en Mester i begge Dele — og det er din Fortjeneste! og for det andet skal jeg nu sørge for, at han kommer paa en Opdragelsesanstalt, hvor han, om det ikke allerede er for sent, kan blive til et andet Menneske. Og saa kan du for Resten selv pakke af!

Aldrig i Evighed skal min Søn komme paa eders forbandede Anstalter, at du ved det! og tag du dig i Agt, at ikke den røde Hane skal komme til at gale over dine Pjalter eller en anden Ulykke komme over dig! skreg hun og løb ud.

Afsted med dig straks! din Ærkeheks! raabte Rejt og ilede efter hende.

En haanende Latter var Svaret, og hun var væk!

Nogle Timer senere, ved Sengetid, opdagede en af Karlene, i en Krog af Laden i noget Halm, en blussende Ild. Med Dækkener og Vand lykkedes det at slukke den, før den endnu havde faaet fat i Tømmerværket.

Der blev hele Natten holdt Vagt.

Jørgen søgte man forgæves. Han var forsvunden. Man tænkte, at han var løben bort med Moderen, hvad Rejt var ganske glad ved at tro paa, da han nok tænkte sig, hvorfra Ilden skrev sig.

Men den følgende Morgen, da en af Karlene kom op paa Høloftet, saa han, ved en af Hanebjælkerne, Jørgen med en Løkke om Halsen.

Han havde hængt sig. *)

Rejt, som straks hidkaldtes, skar ham selv ned. Den tilkaldte Læge erklærede, at han allerede i flere Timer havde været død.

Skøn i Døden som i Livet laa han nu, som han var hugget i Marmor. Ikke nogen dødelig kunde fortælle om, hvad der inderst inde havde rørt sig hos ham. En dunkel Gaade for alle, som havde kendt ham, og hvoraf sikkert ingen nogeninde helt har glemt ham.

Lidt efter at han var lagt paa Baare, kom hans Moder, ikke som en sørgende Kvinde, men

*) I Tredserne tildrog denne Begivenhed sig under de samme Omstændigheder paa en Gaard i Jylland.

som en Furie og kaldte Rejt til Regnskab for Sønnen.

Midt i hendes frygtelige Ordstrøm blev Døren fra Sovekammeret aabnet ind til Kontoret og paa Tærskelen stod den lille Bertel, som han var sprungen ud af Sengen.

Du! — sagde han med sin barnlige Røst til Zigøjnersken, kaldte selv paa Jørgen, da jeg bad ham om at hjælpe mig op af Vandet. Jeg saa dig og jeg hørte dig — Fa'er! jeg taler sandt!

Otto var saa maalløs over Drengens uventede Optræden, at han lod ham tale ud, forinden han kunde besinde sig til at tage ham paa Armen for at bære ham bort.

Bertel vedblev: Fa'er! det er sandt, det er sandt, Fa'er! det er sandt!

Der var en saa forunderlig gribende Sandhed i Barnets Ord, at hendes Røst forstummede — maaske vidste hun heller ikke, at han endnu levede, eller maaske manede han Sønnens Billede frem for hende.

Jeg tror dig, min Dreng! svarede Otto, trykkede ham ind til sig og vendte sig for at bære ham tilbage til Sengen.

Min Dreng er død — død — død! — mit eneste Lam! udbrød hun med sagte Røst og ilede mod Døren.

Opgav hun Ævret, eller var det Samvittighedens Røst, ingen ved det!

Vi ses i Retten! sagde Otto, hvor alt skal

blive oplyst, os imellem. Der er gaaet Bud efter Sognefogden.

Før han fik udtalt, var hun ude af Døren.

Hun kom ikke i Retten, hun var, paa sit Folks Vis, forduftet, og man gjorde sig ikke overdrevne Anstrengelser for at faa fat paa hende.

Livet kunde ikke blæses i den døde, og Ildebrandsforsøget blev ikke nærmere undersøgt, hvad enten det nu var Moder eller Søn, der havde bevirket det.

Under disse Omstændigheder spillede Klara tildels den usynlige.

Da Otto, udmattet til det yderste, arriverede hjem, bærende paa Sønnen, kom hun først senere til Stede og var saa mærkværdig, at Otto maatte være netop saa træt og engageret, som han var, for ikke at lægge Mærke til hendes febrilske Væsen. Sent paa Aftenen var hun set strejfe om i Lyngbakkerne og paa Heden, hvor Jørgen plejede at være. Og, da hun om Morgenens hørte Rædselsbudskabet, sank hun om i en hysterisk Graad, som det ikke var aldeles let at blive klog paa hos hende, der ellers var saa stiv og reserveret og aldrig lod sine Følelser løbe af med sig.

Tænkte hun at røre Otto, opnaaede hun dog ikke denne Gang sin Hensigt, takket være hans saa sammensatte Natur.

Han saa paa hende med en Blanding af Forundring og Ubehag, og en Tanke, som allerede for nogen Tid siden var opstaaet hos ham, fæstnede sig end mere hos ham. Han maatte skilles fra sin Søn; det var for ham, som om Farer lurede allevegne omkring dette Barn. Hans Hjerte vred sig af Smerte ved Tanken om at skilles fra ham, men det fik ikke hjælpe. Havde han udstaaet alt det andet, maatte ogsaa dette bæres. Drengen trængte til en Kvindes Omsorg — en dannet Kvindes — han mere end manges Dreng, fordi han var saa stille og indadvendt, og fordi — fordi — ja, fordi han, her i Hjemmet, hvor alle Minder talte, gik til Grunde af Længsel efter Moderen.

Han maatte ud i andre Omgivelser, friskes op.

Til sin Moder kom han ikke, det stod fast. Hun skulde ikke tage dem begge! — dem begge! aldrig.

Et Smil, saa bittert og saa fuldt af Smerte, gik hen over hans Træk og efterlod et haardt, halsstarrigt Udtryk, som han nu som oftest havde.

Ja, Drengen maatte bort! gentog han for sig selv! han kunde heller ikke forsvare at lade ham gaa og blive opdraget af en saadan — — — han fuldendte ikke Sætningen! — ja en foragtelig Dom er tilsidst Udbyttet af en saadan Kvindes Opofrelser!

Men han selv da! — han kunde som hidtil leve videre paa samme Maade! — ja, saa logiske ere Mændene, naar der er Tale om et Dyds spørgsmål! — de stærke Mænd!!

Efter nogle Dages Forløb, han maatte sunde sig, før han tømte Bægeret, skrev han til sin formuende Søster om at tage Drengen og være ham i Moders Sted. Helga maatte han aldrig se, det var den absolute, eneste Betingelse, han stillede.

Hun skal ikke have alt! hun, der frivillig forlod Bertel og mig. Videre var han endnu ikke kommen i sin Selverkendelse.

Ifølge sin Karakter maatte han have alt drevet paa Spidsen.

At være forsonlig, aflægge slette Sædvaner og gaa paa Accord var for ham ensbetydende med at være en Pjalt. Han var ikke, som han indbildte sig, i Besiddelse af den store, til alle Tider anerkendte Sjælsstyrke, men i høj Grad af Halsstarrighedens Energi, som saa ofte har forspildt mange Menneskers Livslykke, og ikke forstørret den paagældende.

Havde han, paa dette Tidspunkt, givet Klara Løbepas, sat alt ind paa at oparbejde Gaarden og opdrage sin Søn — saaledes som mangan forladt Kvinde maa gøre — kunde han maaske vunden sin Hustru tilbage, i alt Fald vilde han have opnaaet alle de Menneskers Agtelse og Sympathi, som det overhovedet var værdt at trænge efter.

Og dog! — det er et Blad af det uudgrundelige Menneskehjertes Historie — dog elskede denne Mand sin Hustru, og skulde han, paa dette Tidspunkt, definere sine Følelser for Klara, vilde han virkelig med Grund have paastaet, at han snarere hadede end elskede hende.

Men hun udøvede over ham et vist Behag, hun pirrede hans Sanser og kvikkede ham op, til dels paa Grund af sine umotiverede og ofte aldeles hensynsløse Luner. Han lagde ikke mindste Baand paa sig i hendes Nærværelse, behøvede det ikke; var han i ondt Lune, gav han hende det glatte Lag og fik det tilbage med Renter. Hun holdt især af at fortælle ham, at han havde — hvad der faktisk var usandt — ødelagt hendes Eksistens, hendes hele Liv, og havde nu tilbage at give hende Oprejsning, saa meget mere, som det var hendes Skyld, ene og alene, at han endnu var hængende ved Gaarden.

Det sidste var omtrent Sandhed, og det blev altid som Rosinen i Pølsen, ledsaget af et passende Antal Taarer, som Slut paa hans hele Synderegister stukket ham ud.

Naar hun var kommen hertil, kunde han først komme til Orde, men saa var allerede Virkningen af de foregaaende Beskyldninger traadt noget i Baggrunden for den Kendsgerning, at hun sled for to eller tre, hvad han ikke kunde benægte.

Hun beholdt saaledes det sidste Ord, og det sidste Ord fører ofte til store Resultater.

Alligevel trængte den Tanke at blive alene med Klara sig af og til ind paa ham som noget, han i Længden aldrig vilde udholde.

Han kunde ikke skjule for sig selv, at hans Aktier i selskabelig Henseende, siden hans Hustrus Afrejse, men navnlig efter Klaras Indtog hos ham,

vare gaaede ned under Nulpunktet. Til en Begyndelse trodsede han dette Faktum, men vandt kun at blive end mere isoleret. Hans Foragt for Menneskers Dom strakte sig ikke saa vidt, at han kunde undvære deres Selskab, ej engang tage til Takke med hvad som helst. Han kunde i det hele slet ikke tage til Takke!

Det gik dog, som det kunde, saa længe han havde Drengen hjemme.

Nogle Dage efter at han havde afsendt Brevet, blev han overrasket ved et højst uventet Besøg af sin Søster, Marie Simonsen.

Han havde ikke tænkt sig, at hun personlig kunde faa i Sinde at indfinde sig. I saa Fald vilde han have betænkt sig vel, inden han skrev til hende. I Barndommen og den første Ungdom var han og Søsteren uadskillelige, men da hun, henved tyve Aars Alderen, kom i et stærkt udpræget grundtvigiansk Hus, hvor hun blev paa-virket, og, som det hed, omvendt, bleve de mere og mere fremmede for hinanden. Svogeren, som tilhørte samme kristelige Retning, havde han aldrig kunnet døje. I det sidste Aar, Otto var i Hovedstaden, saas han meget sjældent i deres Hus, og det var saaledes med stor Overvindelse, at han havde bestemt sig for at ty til sin Søster.

Da hun nu befandt sig i hans, saa temmelig derangerede Hjem, havde Otto en besværlig Følelse af, at han befandt sig overfor en fremmed. Hun havde — siden han kendte hende — lagt sig et

nedladende Smil til, som han fandt højst uklædeligt, og talte dertil med en saa rolig Suffisance om Kristendom, Politik, Literatur og Journalistik, ja om alt mellem Himmel og Jord, som om hun i alle disse Forhold havde en særegen, raadende Stemme. Til en Begyndelse lod han hende snakke, da han var forbavset over Forandringen, som de fyldte Lommer havde bevirket hos hende, der oprindeligt var en frejdig, god og sund Natur, og dernæst fandt han en skadefro Fornøjelse i at se, hvor langt hun vilde gaa.

Hun var en høj, noget fyldig Dame med ganske almindelige, aldeles ikke smukke Træk. Hendes blaa Øjne, som engang havde set saa venligt ud i Verden, vare, forekom det ham, blevne kolde og udtryksløse, og hendes Mund, som havde haft et godlidende Smil, trak sig nu nedladende ned i Mundvigerne, som om den betænkte sig paa at ofre et sølle Smil, der maaske kunde opfattes altfor venskabeligt af en eller anden fattig Djævel.

Mærkeligt nok var hendes Paaklædning ikke videre pragtfuld, men desto mere i en vis bekendt Stil med Bluseliv, bredt Livbaand, hægtet sammen med oldnordisk Spænde, tilsvarende Brosche i Halsen o. s. v.

Hvem har du egentlig i dit Hus? spurgte hun noget hovedkulds, efter at forskellige Emner om den delikate Situation, hvori han befandt sig, vare udtømte. Og kommer Bertel — lille Bertel — ikke snart hjem?

Jeg venter ham hvert Øjeblik, svarede Otto. Han kørte ned til Købmanden, men Kusken havde flere Ærinder.

Hun tog en Bog af en bekendt Forfatterinde, som laa foran hende paa Bordet, og saa paa Titelbladet.

Herre Gud! naa! det læses! — ja, i min Ungdom nød jeg jo ogsaa Solstraalefortællinger og slige uskyldige Nipsting!

Og var et adskilligt elskværdigere Menneske da end nu, tænkte Otto.

Er du bleven saa meget lærdere siden den Gang? spurgte Otto med et Smil, som ikke var til at tage fejl af.

Jeg er vel nok bleven betydelig tænksommere, svarede hun, uden at kunne holde en ubehagelig Rødme tilbage, som næsvist bredte sig over hendes hele Ansigt.

Og mere realistisk, kan jeg tænke! for ikke at sige specialistisk maaske? spurgte han med bidende Ironi.

Det var ikke godt, om man blev staaende paa samme Punkt, svarede hun undvigende.

Du har Ret! men det kommer kun an paa, om man virkelig gør Fremskridt, man bliver ellers saa uhyre let det, man nedladende tror andre at være.

Hvad mener du? spurgte hun.

Det er da tydeligt nok.

Jeg forstaar det virkelig ikke!

Jeg mente dog, at du i Tidens Løb var naaet saa højt op. Troen er jo — siges der — en Overbevisning om det, man ikke ser, medens det jordiske kun giver Vished om, hvad man ser. Hvis du skulde erindre det, ser jeg forbistret godt, sagde Rejt.

Ogsaa dette er mig noget dunkelt, svarede hun noget afdæmpet; men du har jo altid holdt af Paradokser!

Maa jeg byde dig Armen ind til Bordet, til en for en saa rig Kone meget tarvelig Frokost, er jeg bange! sagde han og lod Handling følge paa Ordene.

Og nægtes kan det ikke, at Anretningen var noget mangelfuld. Brødet var hverken fra denne eller den foregaaende Dag, der var ingen fersk Kød, Salater eller lignende, og Kaffen var ikke lavet af første Klasses Bønner, til Gengæld var Smørret sødt og nykærnet, Fløden fortræffelig og Æggene ganske friske.

I gode gamle Dage har vi været glade ved et langt tarveligere Bord end dette. Jeg haaber, Søster! at du vil mindes disse Tider og tage til Takke! sagde Otto i en helt anden Tone, da de havde sat sig.

I Grunden var han en langt bedre Karakter end hun, og, naar han nu skulde betro sin bedste Juvel til hendes Omsorg, skete det med Overvindelse.

Uheldigvis erindrede hun i samme Øjeblik hans

udtrykkelige Vilje, at Bertel ikke maatte se sin Moder. Her var altsaa et Felt, hvor hun kunde udøse den Harme, hun følte.

Jeg finder Maaltidet meget godt! svarede hun, og er tilfreds over at se, at hun dog ikke har udplyndret dig aldeles.

Hvem er hun? spurgte Otto. Betoningen var ham endnu langt ubehageligere end Ordene og mindede ham paa en brutal Maade om den Jalousi, hun stedse havde vist overfor hans langt smukkere og mere gennemdannede Hustru.

Ja, derom behøve vi da i alt Fald ikke at blive uenige, svarede hun overrasket og med en kold Latter, saa vis var hun paa, at et saadant Brud kun kunde komme i Stand gennem en total gensidig Foragt for hinanden.

Jeg vil aldrig finde mig i at høre et eneste nedsættende Ord om Helga. Havde hun ingen-
somhelst af de tusinde Fortjenester, hvoraf hun er i Besiddelse, hun er dog altid mine Børns Moder!

I samme Nu kom Klara ind for at byde mere Kaffe.

Fru Simonsen var saa forbavset, at hun først anden Gang hørte, hvad Pigen spurgte om.

Klara, paa sin Side, kunde kun udtyde Fruens Distraktion, især da hun stirrede vist paa hende, som en personlig Fornærmelse imod sig, og blev saa arrig derover, at hun rystede.

Hvem er hun?

Min Husholderske — naturligvis! — svarede han skødesløst.

Hun har et ubehageligt, fordringsfuldt Væsen. Finder du?

Ja, det ved Himlen, at jeg finder.

Til al Lykke rullede en Vogn ind i Gaarden. Otto sprang til Vinduet, og et Øjeblik efter kom Bertel ind i Stuen. En stille, tænksom Dreng, med store, sorgfulde Øjne, var han, sund og frisk, men meget spinkel.

Otto greb ham og trykkede ham med Liden-skab ind til sig, saa førte han ham hen til Søsteren og sagde:

Det er din Tante Marie.

Faster! rettede hun. Tante er et ubestemt Begreb. Jeg er din eneste Faster.

Med en for Barnet usædvanlig Iver kastede han sig ind til hende, slyngede begge Arme om hende og udbrød:

Kære Faster!

I det samme kom Klara med fornærmet Maje-stæt ind, bærende de fyldte Kaffekopper; hun saa med samme Forbavselse som Otto paa dette Op-trin. Og hun, som aldrig havde kunnet vinde Drengen, følte Ærgrelse, Otto en vis Beklemthed, næsten Sorg. Skulde hun formaa at drage Sønnen fra ham?

Fru Simonsen havde selv to voksne Sønner, som begge vare i Udlandet, hun var en oprigtig Børneven, maaske den eneste store Følelse, hun

saa temmelig havde bevaret. Hun løftede Bertel op, saa slyngede Drengen begge Arme om hendes Hals, lagde Hovedet paa hendes Skulder og brast i Graad.

Jeg skal være god imod dig, min egen kære, lille Dreng! græd ikke, fordi du skal med mig!

Hun tænkte, at han var forskrækket over hendes Ankomst. Men til hendes Forbavselse havde hendes Ord den modsatte Virkning.

Han holdt op at græde og sagde helt frimodigt:

Jeg vil saa gerne hjem med dig, Faster!

Hendes Øjne strejfede i det samme Klaras, og med det kvindelige Instinkt, som sjældent bedrager, forstod hun, at Drengen ikke havde det godt. Maaske var denne Person altsaa hende, Rygtet havde talt om, hende, der skulde have skilt Ægteparret. Marie var aldeles uvidende om, at dette Menneske befandt sig i Broderens Hus. Hun saa endnu engang fast paa hende og tvivlede ikke mere, og den uovervindelige Aversion, mange Kvinder have overfor de Skabninger af deres eget Køn, som har krænket de moralske og kristelige Love, betog hende, saa det et Øjeblik svimlede for hende.

For Bertels Skyld, ene og alene, betvang hun sig, skønt det kogte i hende. Hun kendte Otto tilstrækkelig til at forstaa, at dersom hun ikke var paa sin Post, vilde Drengens Ophold og Fremtid i hendes Hus blive forspildt.

Du skal nok have noget at spise, sagde hun. Er du sulten? Kom, skal jeg smøre Mad til dig?

Saa satte hun ham ned i samme Øjeblik, Klara forsvandt ud gennem Døren. Den hele Scene var i og for sig saa ubetydelig, men havde dog givet et Stød til hver især.

Klara gik ud med Had til Marie, det intensive Had, som den faldne Engel føler for den, der staar fast og uanfægtet og ikke kan rammes.

Otto havde, i Søsterens Omhu for Barnet, første Gang, siden hendes Ankomst, fundet hende og deri gennem følt Glæde over hende og Tryghed ved at overgive sin Skat i hendes Hænder. Endog hans Jalousi fra før var trængt tilbage, hun vilde umuligt kunne erobre ham, som hans egen Moder.

Barnet, som tidlig, paa stille Børns Maner, havde lært at tænke sig om og gemme sine Tanker i sin egen lille Hjerne, længtes efter at blive alene med sin Faster, saa vilde han tigge hende om, at han maatte komme til sin Moder.

Og Marie endelig glædede sig over, at Rejse-spørgsmaalet ikke var bleven berørt, saa hun hurtigst mulig kunde pakke sin Kuffert og drage bort med Bertel, jo før jo heller.

Med oprigtig Sorg tænkte hun paa Broderens Liv, hvorledes skulde det ende?

Foreslaa ham at smide Husholdersken paa Døren! saa vilde han netop beholde hende — saaledes er saa ofte den mandige Bestemthed!

Gift sig med hende, naar Separationstiden var udløben! ja — saa blev han da først rent

ulykkelig; men enkelte synes stundom at stile lige saa heftigt herefter, som andre efter Lykken!

Hun kom til at tænke blidere paa Helga, men — kunde og burde hun ikke, som saa mangen Hustru, for Børnenes Skyld have lukket Øjnene? Lukkede hun dem ikke selv af og til!

O, ja, de lukkede Øjne! intet Under, at en af Inkquisitionens forfærdeligste Straffe var at afskære Øjenlaagene og stille Individet i Solen — men der er dog Sorger, der stikke som Solen, selv gennem de lukkede Øjenlaag.

Der var gaaet baade Vaar og Vinter.

Helga havde været et Aar i Skotland og tænkte paa snart at gøre et Besøg i Hjemmet.

Den gode og forstandige Alice havde faaet det ordnet saaledes, at Helga skulde blive de tre Aar borte, indtil Fristen for Skilsmissen var udløben. Hun haabede, at de sunde Omgivelser, hvori hun levede, vilde læge hendes syge Sind.

Og, skulde man alene dømme efter hendes Ydre, maatte man bestemt tro, at det var lykkedes. Helgas noget gustne Teint havde atter faaet Ungdommens friske Farver, over hendes Træk bredte sig et tiltalende Udtryk af stille Fred, hendes smukke Øjne havde Sorgen gjort dybere og mere indholdsrige end før. Af alle blev hun anset for

at være en meget smuk Kone, og under den velsete Mrs. Browns Auspicer nød hun, hvor hun viste sig, Anseelse og Sympathi.

Maaske har ingen Nation større Evne end Englænderne til, inden Døre, at vise sin Højagtelse i et velgørende, roligt Venskab. Helga kunde ikke i Længden, trods sin bestandige Længsel efter sine Børn, forblive ufølsom herfor. Især var hun kommen bort fra den underlig fornedrende Følelse, som, længe efter at hun havde forladt Mand og Hus, havde pint hende. Hun fandt atter sig selv saaledes, at hun igen kunde føle den Agtelse for sin Person, uden hvilken et velorganiseret Menneske ikke udholder at leve.

Men de sørgelige Begivenheder i hendes Ægteskab levede stadig i hendes Tanke, og ethvert lille Træk fra hine Dage traadte nu frem og tog ligesom sin Del i den evige Strid, hun førte pro og contra sin Handlemaade. Som ethvert Menneske, der vil være ærlig imod sig selv, saa hun, at hun selv fra den første Begyndelse havde megen Skyld og mange Mangler, og som et nobelt Menneske gjorde hun disse Fejl langt større, end de i Virkeligheden vare. Især havde hun ikke haft Forstaaelse og navnlig ikke Taalmodighed nok overfor sin Mands særegne Karakter. Paa den anden Side maatte hun indrømme, at hun skulde fulgt sin Faders Vilje, da han bestemt paastod, at hun og Otto ikke passede sammen. Især var hun for fint opdraget til, at hun kunde finde sig i hans store

Mangel paa Takt. Overfor fremmede kunde han være taktfuld, men det var en Klædning til Stads kun, hvorfor den modsatte Opførsel krænkede desto mere.

Det vilde dog alt være gaaet, hvis ikke hans Sæder havde været saa slappe. Hun var for ren en Kvinde til at kunne finde sig deri, og det var aldeles sandt, hvad hun havde sagt til sin Fader, at hun kunde ikke leve sammen med ham.

Hun sad just og tumlede med dette Problem og tænkte paa — det var hendes aabne Saar — sin lille Bertel, da hun hørte en usædvanlig Støj underneden af fremmede Fodtrin, Stemmer o. s. v.

Hun skulde til at klæde sig om til Middagen, men kunde ikke løsrive Blikket fra de venlige, grønklædte Aase, som, fra hendes Vinduer, tegnede sig i det fjerne.

Vaaren! Vaaren! tænkte hun, denne Vaar netop, som atter skulde bringe hende sammen med hendes Forældre og den søde, lille Alice — — — — —
aa, men Bertel! Bertel!

Hun lagde Hovedet ned paa Armen og græd i Vindueskarmen.

Pludselig foer hun op, hun maatte skynde sig at blive færdig.

Kjolen fra i Gaar havde faaet en Rift, hun maatte tage en anden. Først havde hun i Haanden en lys, drapfarvet, men den var saa pyntelig, saa tog hun en matgrøn frem med tilsvarende Perle-

pynt. Den var ny, en Foræring af Mrs. Brown, og klædte hende fortryllende.

Hun fik netop Tid til at give sine Øjne en kold Douche, disse Øjne, som græd langt mere, end nogen anede! da Middagsklokken lød.

Ved Indtrædelsen i Spisestuen blev hun opmærksom paa noget festligt. Der var flere Lys og Blomster paa Bordet end sædvanlig, men kun tre Kuvert.

Hun plirede lidt med Øjnene, inden hun kunde orientere sig, og besvarede en Hilsen fra en ung Mand, som traadte ud fra et af Vinduerne.

Mrs. Rejt? spurgte han med et dybt Buk.

Hun nikkede og hilste igen.

Mr. Brown — fra Indien.

Han var en høj, ung Mand i Begyndelsen af Trediverne, med en stærkt brun Teint, et behageligt, noget tilbageholdende Væsen med en lille Til sætning af Generthed. Han var ansat i den britiske Administration i Kalkutta. Hans Træk vare mere behagelige end smukke, et eget Trylleri, som kunde være over ham, skrev sig fornemlig fra Klangens i hans Stemme, som paa een Gang — hvad man ikke just træffer altfor hyppigt hos Englændere, som vel i det hele hos nordlige Nationer — var ualmindelig melodios og varm.

Med mange Aars Mellemrum, naar Trækkene ere falmende, kan en kendt Stemme være det bedste Kendingstegn hos et Menneske, bedre end noget som helst andet. Man fortæller om Charlotte

Corday, at en Mand, som kun flygtig, en eneste Gang, havde hørt hende tale, fjorten Aar efter øjeblikkelig genkendte hende paa Røsten, da han traf sammen med hende paa hendes sidste skæbnesvangre Rejse til Paris.

Netop saaledes vilde man efter et langt Tidsrum igen have genkendt Roger Browns Stemme.

Hans uventede Ankomst var en stor Overraskelse for hans Moster, Mrs. Brown, i hvis Hus han havde tilbragt flere Aar, særlig umiddelbart før sin Afrejse for fire Aar siden til Indien. Hans Forældre vare døde tidlig, og han stod, da hans juridiske Studier vare endte, uafhængig og gav derfor saa meget lettere efter for sin Trang til at komme ud og se sig om. Efter at have besøgt Kontinentet drog han til Indien, hvor han altsaa opnaaede Ansættelse og foreløbig slog sig til Ro.

Rejsen hjem havde han byttet sig til, gennem en bekendt, som foretrak at benytte sine Hvedebrødsdage til et Besøg paa Japan.

Mrs. Brown var saa travlt beskæftiget med at arrangere noget specielt for Middagen, at der forløb en halv Snes Minutter, forinden hun kom til Syne.

Helga gjorde Mine til at ville gaa ud og opsoge hende, da Mr. Brown optog en Samtale med hende, hvorfor hun slog sig til Ro og tog Plads.

Igennem Breve fra min Tante er jeg bekendt med den, for hende glædelige Begivenhed, at Mrs. Rejt befinder Dem i hendes stille Hjem. Hun er

saa lidet skikket til at være alene, og det er stundom meget svært at finde behageligt Selskab for det daglige Liv.

Mrs. Brown er et saa elskværdigt Menneske, at hun maatte kunne faa ti for en, som alle vilde vinde i Omgangen med hende, svarede Helga saa varmt, at hendes Ord frembragte et Lysglimt paa hans Ansigt.

Jeg skal ikke modsige Mrs. Rejt med Hensyn til min Tante, svarede han, derimod maa jeg fastholde, at for Mennesker med hendes Naturel er det svært at finde den rette Omgang, fordi mange vilde misbruge hendes store Godhed.

Der gik en mørk Skygge hen over Helgas Ansigt, og det var hende umuligt ikke at føle Uro over hans Ord.

Blot jeg dog ikke hører til deres Tal! brød det ud af hende, uden at hun var i Stand til at holde Udbrudet tilbage.

I saa Fald skulde jeg ikke berørt dette Emne, svarede han og traadte nærmere. Jeg fører med hende en meget omstændelig Brevveksling, saa jeg kender hendes Tanker — —

Han kom ikke længere.

Mrs. Brown traadte glædestraalende ind og præsenterede dem for hinanden, før de satte sig til Bords.

Men Helga kunde ikke lade være at tænke paa al den Godhed, hun i Aar og Dag havde nydt, og hvad havde hun til Gengæld ydet?

Hendes Faders Ord om, at de trængte sig ind paa Alices Slægt, lød i hendes Øren, saa hun kun med Møje kunde holde sine Taarer tilbage.

Mrs. Brown, som straks saa hendes Forstemthed, fordoblede sin Godhed imod hende, for at hun ikke skulde føle sig fjernet ved Rogers Nærværelse og tro sig tilsidesat.

Igennem Breve kendte Roger hendes Livsforhold og fulgte derfor meget naturlig sin Tante efter i Opmærksomhed imod hende.

Man skulde tro, at det var hende, ikke ham, som efter en lang Fraværelse var vendt tilbage.

Helga havde aldeles ikke den Evne at kunne synes glad, naar hun var bedrøvet, og den Tanke, at hun havde forsømt mange Hensyn for at ruge over sin egen Sorg, pinte hende, saa hun var lige ved at faa ondt.

Graaden sad hende i Halsen, og hun formaaede kun at svare med Enstavelsesord.

Mrs. Brown var imidlertid ikke den Kone, der let tabte Hovedet. Hun spekulerede kun paa, hvad Grunden kunde være.

Skulde Helga, hende uafvidende, have faaet en eller anden Efterretning, som voldte hende Bekymring?

Hun kunde ikke tro det, eftersom hun var frejdig og festlig klædt, da hun kom ned.

Var det da Nærværelsen af den unge Mand, der vakte smertelige Tanker hos hende?

Det lignede hende ikke.

Da de stode fra Bordet, trak Helga sig tilbage under Paaskud af et Ildebefindende, tilsyneladende troligt nok, eftersom hun omtrent intet havde nydt. Mrs. Brown, som fremfor alt hyldede personlig Frihed, lod hende gøre, som hun vilde, og hun og Nevøen satte sig til at gennemgaa de svundne Aars Tildragelser.

Da det var Sengetid, rejste han sig og spurgte endnu engang, om det ikke var bedre, han logerede paa et Hotel af Hensyn til Mrs. Rejt?

Er hun altid saa sørgmodig? spurgte han, saa finder jeg nok, at Livet for dig maa være meget trist! — hun er forøvrigt smuk; hvad gaar der af hendes Mand?

Det første, om at bo paa et Hotel, vilde hun ikke høre noget om. Hun antog tværtimod, at hans Nærværelse vilde virke opmuntrende og forsikrede, at Helga til daglig kunde være meget underholdende, om hun end som oftest var noget stille. Hendes Mand! — tilføjede hun med et Skuldertræk — ja! hun kan virkelig ikke være tjent med ham, derom en anden Gang! — Godnat!

Sig mig, Mr. Brown, sagde Helga nogle Dage efter, da hun spadserede en Tur med ham ned igennem Villakvarteret, som strækker sig bag ved Byen, ind ad Landet til. Har De ikke mere Lyst

til at gøre Rejsen nu til London med Deres Tante, fremfor at vente, til jeg er borte?

Af hvilken Grund spørger Mrs. Rejt saaledes? spurgte han og saa med Forundring op.

Fordi jeg i Gaar hørte, at De savnede forskellige Sager, som De kun kunde faa i London, fordi Aarstiden er god og Vejret nu er smukt, og fordi De ventede at træffe en Ven, De ikke har set i mange Aar — jeg kan nemlig lige saa godt rejse hjem straks, som nogle Uger senere, eftersom jeg virkelig er til saa liden eller — ingen Hjælp for Mrs. Brown! spurgte hun.

Jeg kan vente med at indkøbe de, for Resten ubetydelige, Sager og lige saa godt træffe min Ven nogle Uger senere.

Jeg forstod, at han skulde rejse udenlands, skyndte Helga sig at sige.

Ikke før om en Maaned eller to, tilføjede han smilende. Og hvad min Tante angaar, ved jeg, at hun alt andet end deler den Anskuelse, De udtalte.

Jeg er virkelig ofte bange for, at jeg misbruger hendes Godhed, sagde Helga imod sin Vilje, men Tanken var begyndt at nage hende.

Den unge Mand rødmede let, maaske mindedes han ikke engang sine Ord fra den første Aften, men han fandt det generende i en tête à tête at skulle sige hende, hvad han antog, hun ofte havde hørt af hans Tante.

Jeg skal bede Mrs. Brown om at befri Dem fra en saa ugrundet Tvivl, svarede han noget tvungent.

Nej, nej! endelig ikke! jeg beder Dem! bad Helga ivrigt.

For sent indsaa hun, at hendes Udtalelse var godt skikket til at give ham et mindre heldigt Indtryk, saa at hun, det mindst beregnende Menneske, man kunde tænke sig, netop kom til at staa i et saadant Lys.

Helga var blottet for den Sans at ville behage. I Almindelighed er hos en ung Kvinde Manglen herpaa ofte skæbnesvanger og udelukker undertiden en Ynde, som er fuldt saa meget som Skønhed, men Helgas Væsen modtog gennem den Sandhed og Varme, parret med Beskedenhed og Blufærdighed, der var i hendes Følelser, en ejendommelig Charme — maaske das ewig weibliche! — som gjorde hende meget indtagende, ikke mindst i Mænds Øjne, uden Hensyn til, om de vare mer eller mindre forsøgte i Livet.

Jeg skal tale eller tie, aldeles som Mrs. Rejt ønsker, svarede Roger, medens de spadserede videre.

Hun takkede med et lille Nik.

Fortæl mig lidt om Indien, Mr. Brown, sagde hun lidt efter for at komme bort fra deres forrige Emne.

I Aften skal jeg tage mine Billeder af Calcutta frem, den hellige Ganges, Omegnen og Portraiter af de forskellige Folkeslag, siden alt dette interesserer Mrs. Rejt, svarede han noget afknappet.

Det maa vel interessere alle Mennesker, som ikke selv har set noget lignende, svarede Helga og

gik saa over til noget andet, skønt hun ingen Lyst havde til at tale.

Da de havde gaaet noget, svingede henimod dem fra en Sidevej en Afdeling af Frelserhæren.

De bagerste strømmede endnu ud fra deres Forsamlingshus, da de forreste, med et aldeles øredøvende Spektakel, istemmede en af deres Krigs-sange. Kun den, der har hørt og set deres Optog med alle de Attributter, de kunne raade over, kan gøre sig en Forestilling om den Allarm, de formaa at sætte i Scene.

Roger og Helga søgte uvilkaarlig ud i Vejgrøften, det var, som om Hæren fejede bort alt, hvad den mødte. Grøften var græsbevokset og langt dybere, end Helga havde beregnet. Hun traadte galt, faldt over en stor Sten og brækkede Benet.

Det gjorde saa smertelig ondt, at hun, selv ved Hjælp af hans Arm, ikke kunde rejse sig.

Han overtalte hende da til at blive, hvor hun var, indtil han kunde skaffe en Vogn.

Alt levende var draget med Hæren, og det var paa Grund af Tummelen ikke til at tænke paa at faa nogen raabt frem af den tætte Støvsy, hvori de vare indhyllede.

Da han var borte, prøvede hun at bevæge Foden, men sank afmægtig om i Græsset.

Det forekom hende, at hun saa sin egen Afrejse fra Danmark og hørte den kvalte Barnerøst raabe efter sig: Mo'er! Mo'er, hvor gaar du hen?

Hos Konsul Mørks var der Solskin, efterat de havde faaet lille Alice i Huset. Barnet mildnede Bedstefaderens Sind, oplivede hans Hustrus og gav Huset den Munterhed, hvortil det trængte.

Hun var en yndig lille Pige med et lyst og vidunderlig kærligt Sind, et saadant Barn, hvorover Æventyr bygges, og som ikke findes altfor ofte paa Jorden. Naar hun talte om sin Moder, Fader eller Broder, var det med en saadan Varme, at hun i sine smaa Samtaler med Konsulen forsonede ham med alle Sorger og bitre Skuffelser.

Og naar hun længtes efter de fraværende og græd Barndommens store, klare Vanddraaber, som ingen menneskelig Bitterhed indeholder, smilte hun straks efter med Armen om Halsen paa en af Bedsteforældrene og sagde med den mest rørende Frimodighed: Alice skal se dem igen, skal se dem allesammen! og vil ikke bedrøve Bedstefa'er eller Bedstemo'er med at græde!

Og saa blev en lille buttet Haand bønfoldende strakt ud imod den af dem, som var nærværende.

Stundom kunde hun med den højtidsfulde Alvor, Børn undertiden vise, spørge:

Bertel! stakkels lille Bro'er! han har det vel godt? Ikke? Tror du?

Bedsteforældrene kunde næsten ikke holde ud at se det sørgmodige lille Ansigt, naar hun kom med denne spørgende Tvivl.

Det var Fru Mørks stadige Angst, at Barnet hemmeligt skulde græmme sig over at være skilt

fra denne Broder, saa meget mere som hun ofte selv nærede Frygt for, at han ikke skulde have det rigtig godt — endnu engang bag sin Mands Ryg havde hun gjort Forsøg paa at faa Bertel forenet med Alice i deres Hjem, et dog lige saa smukt som forgæves Forsøg.

Vaarens første rigtig varme Dag havde indfundet sig, ovenpaa en lang, evindeligt Vinter og et langtrukket Tilløb til Foraar.

Hele Familien havde været ude at spadserere, og lille Alice havde samlet Smaasten ved Stranden til Bertel, til Fa'er og Mo'er!

Endnu medens Solen stod højt vare de, af Frygt for at Alice skulde forkøle sig, tage hjem. De forefandt et Brev fra Grangemouth, som underrettede dem om, at Helga, paa Grund af et brækket Ben, maatte udsætte sin Rejse endnu i nogle Uger.

Jeg er saa bedrøvet over denne Opsættelse, skrev hun selv med Blyant, men jeg har Gibs om Foden og maa ikke røre mig. Min Forplejning og den Omhu, der vises mig, er eksempelløs, men jeg maa tage mig sammen for ikke at give min utaalmodige Længsel Raaderum. Dr. Thompson siger, at jeg skal være taalmodig, ellers faar jeg Feber, og Feber vil naturligvis forhale min Hjemrejse. Hvor jeg dog længes efter eder og min egen velsignede lille Alice. Ved I intet om Bertel? Min lille Bertel!

Eders Helga.

Vi tale ikke herom til Barnet, sagde Fru Mørk paa Engelsk til sin Mand. Lad os se Tiden an.

Man drak Te, og den lille kom til Sengs.

Om Natten bleve de vækkede af den lille Piges Graad. Hun havde ondt, hun vidste ikke hvor, men laa og virrede med Hovedet. Hendes Kinder brændte som Ild.

Fru Mørk, som holdt et helt lille Husapotek, gav Barnet nogle Hoffmannsdræber, Camillete og et Omslag om Halsen, hvad der kendelig lindrede hende; men hendes Søvn var urolig, og af og til foer hun op, klynkede og sagde grædende: Mo'er er ogsaa syg! Mo'er er syg!

De følgende Dage kom Lægen flere Gange daglig. Tilstanden forværredes, det var Difteritis.

Bedstefaderen var ude af sig selv, den stakkels Alice maatte til Doktoren med alle sine Bekymringer. Skulde der skrives til Barnets Moder, telegraferes eller hvad?

Huslægen tog den fjerde Dag en Kollega med sig og efter en omhyggelig Undersøgelse bleve de enige om, at Helga, selv om hun havde været rask, ikke kunde naa at træffe Barnet levende.

Levende! hvad er det, De siger!

Hun maatte høre galt, det var umuligt!

De tør ikke engang ønske hende Livet, sagde den fremmede Læge, hun vilde kun blive en lille svag Stakkel.

Alice sank om paa en Stol, hendes stærke

Aand havde faaet et Stød, for hvilket hun i Øjeblikkets Smerte ingen Trøst kunde øjne.

Efter nogle Minutters Forløb rejste hun sig med stive Bevægelser, gik hen og lagde Haanden paa Lægens Arm og sagde:

De kunde — De kan — tage fejl. Det er menneskeligt. Frels hende! Kan det nytte at telegrafere efter en Læge i København? Saa gør det! De gør Dem ingen Ide om, hvad dette Barn er for os alle.

Ingen Læge kan frelse hende! svarede de begge.

Saa staar mit faste Haab til Gud i Himlen, at han vil gøre et Mirakel — jeg vil bønfalde ham, sagde hun sagte og forlod dem.

Med taarefyldte Øjne saa de efter hende — Lægerne have den største Medfølelse med den dybe Smerte, hvem forstaar bedre end de at grade den.

Vi kunne, sagde den fremmede Læge og gik efter hende, forsøge en Operation, men den er meget mer end tvivlsom.

Et Øjeblik saa hun paa ham med et Blink i Øjet af Haab, men da hun saa Huslægens mørke Ansigt, var det forbi. Hun tilkastede ham et bønligt, spørgende Blik.

Hvis det var mit Barn — og De ved, hvor højt jeg elsker lille Alice — fik hun Lov at dø i Fred, sagde han med sagte Røst.

Alice var overbevist.

Jeg tror Dem. Gud maa afgjøre det! svarede hun stille, tog Hænderne op for Ansigtet og forsvandt ind i den anden Stue. Kort efter kom hun igen og gik hen til Huslægen.

Giv mig Raad med Hensyn til Helga. Hvad skal jeg gøre? Min Mand kan ikke tage sig sammen. Men hvorledes skal jeg underrette hende?

Vent! eller — skriv til Deres Moster om at forberede hende. Ja, skriv, at Barnet er sygt!

Doktor! kære Doktor — hun kunde næppe faa Ordene frem — er Alice — tror De — bleven forkølet forleden ved Stranden?

Nej! nej! gør Dem nu ikke disse Skrupler. Tror De ikke, at Gud har set og kender den Omhu, hvormed De har vaaget over det kære Barn. Gud vil simpelt hen selv have vor søde, lille Alice og forskaane hende for alle Sorger og Smerter.

Han vil selv have hende hjem! tænkte Alice, hvorfor, aa, hvorfor maa vi dog ikke beholde hende lidt endnu — — en lille Tid endnu!

Hun sank i stille Graad ind til hans Bryst.

Jeg ved ikke, om jeg kan bære det! — dog jo, det skal jo bæres! sagde hun hulkende.

Lægen mumlede nogle usammenhængende Ord. Han var en stor Børneven og havde Møje med at holde sin Bevægelse i Tømme.

Den stakkels Alice tørrede sine Øjne og gik; hun maatte nu som altid være den stærke.

Men bag det blege og hvide Sengeforhæng

laa lille Alice med de gule Krøller flydende rundt omkring det feberhede Ansigt; engang imellem slog hun Øjnene op, de store, klare Barneøjne, som kun skulde lyse en saa stakket Stund hernede.

Det var en frygtelig Opgave at skulle forberede Konsulen. Han kunde ikke tro paa sin Hustrus Ord om, at det stod saa slet til. Imellem sit Livs mange Sorger havde han endnu ikke prøvet at miste et kært Barn. Det var ham saa unaturligt, at et kraftigt, ungt Skud saaledes brat skulde henvise, at der ikke skulde findes Redning, at ikke Lægerne kunde faa Bugt med en Sygdom, hvis Sæde og hvis Forløb de kendte.

Hvad havde Videnskaben saa at sige!

Miskmask altsammen!

Han vilde intet høre om, at en saa unaturlig Sorg kunde udtydes som Kærlighed. Hvis Barnet havde været en Skrantning, kunde man med nogenlunde Fornuft anføre sligt; men en Skabning som Alice! blot Synet af hende var Glæde — og hun skulde lægges i den sorte Jord, hun, med alle sine gyldne Krøller! — at tænke sig alle de elendige, gamle, visne, fordærvede, udlevede, forfaldne, ynkelige Tilværelser, de kunde gaa og fylde op, dem selv og andre til Byrde og Skræk — — —

Alice sendte Huslægen ind til ham, hun kunde ikke mere og vilde ikke afse de sidste Timer sammen med det kære, lille Væsen, hun elskede saa højt. Hun fandt forholdsvis Fred inde i Syge-

værelset, hvor en Søster af det røde Kors, et prægtigt Menneske, vaagede over det syge Barn.

Sygdommen var gaaet nedefter og havde angrebet Lungerne. Hun laa nu stille og gispede, Kræfterne tog af i samme Forhold som Sygdommen tog til.

Det lille Ansigt bar Smertens Stempel. De smaa buttede Arme vare nu saa tynde og trætte, kun Øjnene lyste større som Stjerner, der droges opad.

Ud paa Natten kom nogle Krampetrækninger, Aandedrættet blev svagere og uregelmæssigt — saa løftede sig pludseligt de smaa Arme, Tyngden var borte.

Bertel! Mo'er! Fa'er! lød endnu engang den klare Barnerøst igennem Rummet. Hun vilde sige mere, men en sidste Trækning rystede det lille Legeme.

En ubeskrivelig Skønhed lagde sig over Barnets Skikkelse.

Lille Alice var død.

Se nu, min Stump! nu ere vi hjemme! hjælp ham af med Tøjet! hvor er min Mand?

Herren er endnu ikke kommen hjem, svarede en fiks Stuepige. Vi ventede ikke Fruen før om to Dage.

Det er godt! tænd Lys! og sig til Stine, at

hun sørger for Aftensmad, et eller andet varmt, og Te. Ikke sandt, lille Bertel! vi ere sultne?

Hun tog Barnet ved Haanden og gik ind i den pompøse Dagligstue, hvor intet af, hvad der hører til solid Luksus manglede.

Rundt om paa Væggene hang bibelske Stykker, blandt andre den store Nadvere i svære, brede Rammer. Der var en Overflødighed paa magelige, fløjsbetrukne Møbler, bløde Brysselertæpper, Portierer, Lysekrone o. s. v.

Det var tydeligt, at Simonsen var en Mand, der tjente godt paa sine Varer, og, som indenfor en vis Ramme, satte Pris paa Comfort.

Kom herhen, min lille Ven! sagde Fru Simonsen. satte sig mageligt til Rette og greb ud efter Drengen, som hun anbragte paa sit Skød.

Bertel lagde indsmigrende sin Kind ind til hende og hviskede:

Ikke sandt, Faster! jeg faar igen min Moder at se? Jeg længes efter Moder og — Alice!

Vil du vedblive at længes efter dem, nu da du kan faa det saa godt? spurgte hun misfornøjet.

Ja, hviskede han stille, men lagde undskyldende Armen om Tantens Hals.

Du kan ikke, lille Bertel, faa din Moder at se, af den gode Grund, at hun aldeles ikke er her. Hun er i Skotland, langt, langt borte herfra, og tænker ikke mere paa dig!

Jo! jo, det gør Moder! raabte Drengen liden-

skabeligt, det gør Moder, det gør hun, det ved jeg bedst.

Det var betegnende at høre den lille Fyr forsvare sin fraværende Moder.

Hun har nu alligevel forladt dig, stakkels Barn! sagde Marie, ikke i nogen absolut ond Hensigt, men fordi hun mente saaledes bedst at faa Bugt med Bertel. Til hendes Undskyldning maa ogsaa siges, at Otto, først og sidst, havde paalagt hende, at Sønnen aldeles ingen Forbindelse maatte faa med sin Moder eller hendes Slægt, og han havde Hals og Haand over Sønnen, som Moderen over Alice; endvidere vidste hun, at hun overfor sin Mand vilde faa Vanskeligheder at bekæmpe. For det første var han en ubetinget Hader af Skilsmisser, særlig i et Ægteskab, hvor der var Børn, dernæst havde Otto, som før bemærket, altid været arrogant og overlegen imod ham, og endelig vilde han aldeles ikke finde sig i at høre Flæben af en Dreng, især ikke, naar man gjorde ham vel. Marie var, som det hedder i Livssproget, gaaet fattig ind til hans store Rigdom, og det var hændet, at han i Ny og Næ erindrede hende herom, et Faktum, som hun, noget blændet af alle de Herligheder, hvoraf hun kom i Besiddelse, ikke havde været nok paa sin Post imod. Der er i et Samliv saa mange Tilfælde — vilde Skud — som fra første Færd maa behandles, raseres, om man vil, at de ikke oftere skulle vende tilbage. Have de først faaet, hvad Juristerne kalde Hævd, ere de ikke til

at udrydde, men kræve deres Kvantum af Misforstaaelser, fejlslagne Forhaabninger, Taarer o. s. v.

Bertel græd, og hans Graad vilde ikke høre op. Han græd af Længsel over sin Moder og Alice, endog for sin Fader, smertelige Taarer, som tidligt udviklede Børn eller Børn, der have et medfødt Hang for Sorgen, kunne græde.

Marie blev utaalmodig og slog over i en helt anden Tone

Du skal være artig, Bertel! hold straks op! eller jeg bliver for Alvor vred paa dig.

Jeg vil hjem! lad mig komme hjem til min Fader, naar jeg hverken maa se Moder eller Alice, vil jeg langt hellere hjem! hulkede han med Ophold mellem hvert Ord.

Nej! det gik slet ikke med det onde!

Efter mange Forsøg tog hun og bar ham ind i Sovekammeret, lagde ham paa en Chaiselongue, dækkede ham til og satte Stuepigen til at blive hos ham.

Endnu en halv Times Tid efter, da hun gik ind for at se til ham, græd han ustandseligt, denne Gang i Selskab med Pigen, som syntes, det var saa ondt at se paa, hvor bedrøvet han var. Marie sendte hende bort og forsøgte af al Kraft paa at tale ham til Rette. Det lykkedes først, da hun havde lovet ham, at han engang skulde rejse med hende til Helsingør, at han kunde faa Alice at se, og saa skulde hun lære ham at skrive, at han kunde sende sin Moder et Brev.

Saa klædte hun ham af og bragte ham til Sengs. Den venlige Stuepige, Anna, skulde ligge i samme Stue som han.

Hun hørte sin Mands Fodtrin og skyndte sig ud. Nu indsaa hun, at hun havde paataget sig et umaadeligt Besvær.

Allerede der! udbrød Manden, som det syntes mere forundret end behagelig overrasket. Han var en høj, svær Skikkelse med Fuldskæg — mere Haarvækst i Ansigtet end paa Issen — og havde et selvbevidst Væsen, som det sømmer sig for en Mand, der i Skattelisten er op imod de Hundrede Tusind om Aaret, en bydende Stemme og var ikke fri for en vis Stræben efter Originalitet i Optræden. Har du Fyren med? Hvor er han?

Jeg har bragt ham tilsengs, han var saa træt! svarede hun undvigende.

Er det saadan en Skrædder? Jeg haabede, det var en rask Dreng! saadan en Fyr lige fra Landet. Lad mig se ham!

Jeg synes ikke i Aften, lad det vente! han generer sig og er lige ved at sove.

Ja, hvad saa! han dør vel ikke af, at man ser paa ham. Lad os blot være fri for Kællingeri med ham! hvor er han?

Hos Anna! der skal han foreløbigt være! svarede hun.

Hvorfor kan han ikke ligge ovenpaa? spurgte han. Han skal dog vel ikke have Barnepige. Han er jo snart otte Aar, ikke?

Omtrent, men han er saa lille og spinkel, som om han var fem, og kan ikke ligge alene ovenpaa.

De traadte ind til ham.

Tag det Gardin tilside! Goddag, Bertel! er det ikke Bertel, du hedder? Naa, kom med Haanden!

Sig Goddag til din Onkel, lille Bertel! sagde Marie og søgte at vende hans forgrædte Ansigt om.

Med det dybeste Mishag saa han paa sin Hustru og sagde:

Hvad betyder det, Marie? Skraaler han? Hvad gaar der af ham? Jeg mente, det var os, som gjorde ham en Tjeneste med at tage ham. Det kan jo blive muntert!

Hun vendte sig bort, maaske kom der nu noget om hendes fattige Herkomst. Hun dækkede dog Drengen til og hviskede til ham, at han skulde ligge stille og endelig ikke græde. Anna skulde komme ind med Mad til ham, og saa fulgte hun sin store Mand ud.

Ja, du har jo faaet din Vilje! sagde han, da de vare inde i Stuen, uagtet det er imod mine Principper at tage fremmede Børn, især fra abnorme Forhold, og — jeg har jo mine egne at sørge for, og kan have nok!

Den stakkels beskattede Mand!

Bertel er en sød lille Dreng! svarede hun og lod, som om hun ikke bemærkede Snerten, men han er forrejt og fortunlet.

Ja—a, Kællingeri med ham, kan jeg sige dig, at jeg ikke taaler. Hans Forhold ere deruden saaledes, at man gør ham en slet Tjeneste med at forkæle ham.

Det er Synd at sige, at du har Hang til at forkæle, endnu har jeg ikke til Velkomst hørt et eneste Ord, og alt sammen fordi et Barn, som er skilt fra Fader, Moder og Søster, er bedrøvet — jeg finder, det var højst beklageligt, om han ikke skænkede dem nogen Tanke.

Hun kunde have grædt, men var altfor indigneret dertil.

Naa, naa! Marie! du behøver jo ikke at tage saaledes paa Vej! du har jo faaet din Vilje! — Velkommen tilbage! men lad os nu faa noget at spise. Jeg tænkte, du var bleven længere Tid borte og vilde have overrasket dig med den antike Lysekrone til dit Kabinet — nu kommer den alt-saa bagefter!

Den rige Kone følte sig trøstet.

Hvad gør man ikke for Husfreden og for — Forfængeligheden!

Bertel blev ogsaa trøstet over Pigens Godhed, han var falden i Søvn og drømte om sine kære.

Tiderne havde været onde for Jesper Olsen siden den Morgen, to Dage efter Fru Rejts Afrejse, da Klara ikke mere lod sig se.

Først op ad Formiddagen dristede han sig til at banke paa hendes Kammerdør, og, da ingen svarede, tænkte han, at hun maaske var syg. Han kaldte flere Gange, samme uhyggelige Tavshed!

Saa lirkede han, ganske sagte, Døren paa Klem. Sengen stod urørt, men hendes Tøj var borte, Fuglen var fløjet!

Til Ære for ham være det sagt, at hans Sorg over hende selv var, i første Øjeblik, større, end hans personlige Smerte og Skuffelse.

Nej! sagde han. Altsammen nyttede det ikke. Hun vil i Sølen, nu er hun der. Hun tror, at han vil ægte hende! — aldrig.

Ja, Jesper Olsen havde opdaget hende, og derfor vidste han, hvor hun nu var.

Engang for er Par Maaneder siden havde han listet sig efter hende, han vilde vide, hvor hun var, naar hun saaledes forsvandt i mange Timer og først ud paa Natten kom hjem. Han fulgte saa hemmeligt efter hende til Rejts Plantage imellem de høje Bakker, derind forsvandt hun. Da han vilde liste videre, følte han sig greben i Frakken, og en Skikkelse, som syntes at være vokset op af Jorden, trak ham om paa den modsatte Side af Bakkerne og hviskede til ham:

Det er Herremanden! ho! ho! — men Konen og Børnene sidde hjemme. De tror alle, at jeg er langt borte herfra, men jeg kender deres Færd — du skulde ikke græmme dig for hende — hun foragter dig.

Gaa din Vej, din Heks! skreg han op.

Stille! de kunde høre os — gaa hjem i Seng, Jesper Olsen — her er ingen Ting for dig at gøre — men jeg vil have min Dreng op paa Gaarden — det kan blive Løjer!

Før Jesper Olsen fik sig besindet, var hun borte.

Han havde dog kendt hende, Zigøjnersken med den smukke Søn, som alt imellem holdt til derude paa Heden.

Desværre havde hun Ret, han havde intet andet at gøre end gaa hjem i Seng.

Fra Dag til Dag besluttede han at tale alvorligt til Klara og gik i den Anledning i en stadig Spænding. Men, enten var hun saa studs og umedgørlig, at han ikke vovede at komme hende nær, eller hun lukkede sig inde eller gav sig saa meget at bestille, at hun ikke kunde sanse. Klage over noget kunde han heller ikke, da hun passede sine Sager og holdt alt pudset og blankt, og selv om hun rendte sin Vej, førte hun alligevel Bøgerne og forsømte aldrig Regnskaberne.

Han sagde hver Dag til sig selv, at hun ikke var en Tanke værd, men stod hun saa for ham i den nye blaa Cheviots Kjole, som hun selv havde syet, fik han ondt i Brystet blot ved at se hende og trak Panden op i de mange lange Furer, fordi han med alle tre Øjne maatte stirre paa hende.

Saa tænkte han igen paa, hvor stor en Synder han vistnok selv var og gravede den ene Hændelse

efter den anden frem af Erindringen. Jo! han var ogsaa en til at holde Forelæsninger for hende, han!

Men barestens han dog, selv nu! kunde faa hende paa ret Køl!

De kunde saa gaa i Langfart og sejle væk fra alt Vrøvlet, Sladren, hele Re'ligheden, og for den Sags Skyld slaa sig ned, hvor ingen kendte dem eller noget som helst Rygte om dem.

Hvis han ikke brød sig om at miste et Par Tusind, kunde han med kort Tids Varsel sælge Kroen og Bedriften til en vederhæftig Mand paa den anden Side af Fjorden og saaledes blive fri og frank.

Denne Tanke blev det staaende Resultat af alle hans Anfægtelser og Beslutninger og skaffede ham et Slags Ligevægt i Sindet.

Var hun først ude paa Havet med ham, skulde han nok faa hende til Fornuft, og det kunde gøre godt ovenpaa al denne Elendighed at komme ud og faa Vind i Sejlene.

Til sidst blev han, som Nordmændene sige, saa glad i denne Tanke, og, naar hun var rendt sin Vej, tændte han, om han var alene, sin Pibe, satte sig rigtig i Lave og saa fremad i Tankerne, indtil han kunde blive ret frejdig.

Da kom Krak'et, at Fru Rejt var tagen bort.

Klara selv gjorde sig Umage med at udsprede det Rygte, at Fruen kom ikke mer igen.

Dagen efter, at Jesper Olsen havde hørt Rygtet,

drømte han ikke mere, og den følgende Morgen var Klara borte.

Det stod for ham, som om han først nu havde mistet alt, saa stærkt havde han klynget sig til Haabet. Igennem mange Aar havde hun spillet den første Rolle i hans hele Tankeliv. Det forekom ham, at han nu intet mere havde at leve for, at stræbe hen til, at sætte Kursen efter.

Saa druknede Jesper Olsen igen sin Sorg i Flasken, og denne Gang forblev det ikke ved dette eller kun enkelte Forsøg, skønt nu, da hun var borte, trængte Forretningen til Paapassenhed og et klart Hoved.

Da Bertel var dragen bort, drev Otto en hel Dag om ude i Hederne, uden hverken at faa vaadt eller tørt. Som sædvanlig havde han Bøssen over Skulderen, og mer end en Gang laa han i Lyngen, spændte Hanen og overvejede Chancerne for og imod Livet. Egentlig Tro paa et andet Liv havde han ikke, men turde dog ikke benægte Muligheden af en fortsat Tilværelse, hvor da maaske endog Erindringen herfra kunde følge med og maatre. Men han savnede det Øjeblikkets Mod, som Selvmorderen maa eje, hvis man ellers kan kalde det for Mod at opgive alt og give sig hen i den Tilintetgørelse, hvoraf man vel aldrig mener at vaagne.

Otto vilde dog aldrig — efterat have gennemlevet denne Dag — kunne foretage det afsluttende Skridt, derom følte han sig selv overbevist, og han filosoferede længe, længe over, om det var Tro, Overtro eller Frygt for det ubekendte, der holdt ham tilbage. Hans Fader havde været meget streng overfor Selvmordere, maaske var det, naar alt kom til alt, Traditionen herfra, der ved denne Lejlighed udøvede den afgørende Magt over ham. Han spottede over sig selv, at han heller blev hængende ved dette elendige Liv, han nu skulde føre, hvor alt, hvad der havde Værd, ikke mere eksisterede for ham, men, paa det Omraade blev han nu alligevel aldrig en Handlingens Mand.

Omsider vækkedes han af sine Drømme ved nogle forskræmte Smaafugles Flugt, og højt over dem, sejlene hen gennem Luften som en ond Skæbne, saa han en mægtig Høg komme over dem.

Det var noget for hans Jægerøje — det kildrede ham altid gennem Kroppen at gøre Kaal paa en saadan bevinget Røver.

Roligt afventede han Øjeblikket, da Høgen gjorde langsommere Vingeslag, begyndte at dale, udsøgende sig sit sikre Bytte — Plaf! — den sank til Jorden, dødelig saaret, for aldrig mere at gøre nogen levende Skabning Fortræd.

Vlaska bragte ham Byttet, og da han saa, at det var et smukt Eksempel, besluttede han at tage den med hjem og lade den udstoppe til lille Bertel, som Erindring om hans Afrejse.

Solen begyndte stærkt at dale, den stak ham i Øjnene, da han vilde begive sig hjem, saa vendte han om og vandrede paany ud i Hederne, indtil Solen gik ned.

Han vidste næppe, hvor han flakkede om.

Hunden fulgte ham med ludende Hoved lige i Hælene.

Endelig lagde han Mærke til, at det var mørkt. Han stod stille og opdagede nu, at han var inde i de vidtløftige Hedestrækninger, hvor der gaar Sagn fra gamle Dage, fra de Tider, da der holdtes Hof i jyske Byer. Gamle Bønder forsikrede endnu ind i Begyndelsen af dette Aarhundrede, at de her, i taagede Nætter, mødte harniskklædte Mænd, som kom farende, saa Dampen stod ud af Hestenes Næsebor. De spejde efter Tyrken — det er den gamle Historie — som engang skal komme og binde sine Heste ved Viborg Sø. Undertiden ses ogsaa en Kvinde i lange, hvide Klæder paa en hvid Ganger. Hun holder ofte stille og ser sig sorgfuld omkring. Det er Nordens store Dronning, Margrethe — saa forunderlig glemt af sine Landsmænd! — maaske kommer hun Syd fra og kender ikke mere sit gamle Lands Grænser.

Otto var dødtræt og havde nu flere Timers trættende Gang tilbage. Han tænkte paa at overnatte i Lyngen, men blev dog ved at gaa. Skønt han var vel kendt med dette vildsomme Sted, kom han dog af og til paa Vildspor; først da den

skyede Himmel atter blev klar, og han saa Aftenstjernen, kendte han — som Sømanden paa Havet — Retningen.

Klara havde tilbragt en skrækkelig Dag; tilsidst ventede hun ikke mere at faa ham at se. Han maatte have lagt Haand paa sig selv — det faldt hende ikke ind, at han kunde være kommen noget til, dertil kendte hun hans Behjertethed, hans Mod og Orienteringssans altfor godt. Hendes Fortvivlelse og Raseri — kan man sige — var grænseløs. Men hun vilde, det stod fast, følge ham efter. Her i Verden havde hun intet mere at vinde eller tabe, og Livet stod for hende som en utaalelig Byrde. Til Midnat vilde hun vente paa ham, og saa ned til Aaen — hun gøs ved at tænke paa, at hun indirekte var Skyld i, at Bertel nær var omkommen dernede, fordi hun hin Dag, da Jørgen hentede sin Mad, medens Barnet blev alene ved Aaen, havde sagt: Aa, pyt! lad ham, den kælne Hvalp! faa et koldt Bad. Hvad gør det! hun kendte den, hun havde for sig, og vidste, at Jørgen adlød hendes mindste Vink, og skønt hun paa sin Vis var fortvivlet over hans Død, følte hun sig beroliget ved, at hans Mund nu aldrig skulde røbe hende.

Om hun virkelig havde ønsket, at Bertel skulde omkomme, er et af de Problemer, som vanskelig lader sig afgøre og maatte vel væsentlig bero paa, hvor stor en Hindring hun antog, at Barnet vilde være hende i at naa det Maal, hun havde sat sig.

Hun kunde dog ikke, som det synes, være blind for, at Afstanden mellem hende og Faderen maatte blive en Afgrund, om nogen Mistanke skulde komme til at hvile paa hende, dersom Barnet var omkommen.

Læger og Jurister kunne slide hverandre op med at afhandle slige besværlige Æmner pro et contra, men om de alligevel træffe — i sidste Instans — Hovedet paa Sømmet — maa staa ved sit Værd. Abnormitet i Følelse og virkelig Forbrydelse er lænket til hinanden med saa fine Traade, at vel ingen menneskelig Tanke kan være fuldt klar over, hvilken af dem, der tiltrækkes stærkest af Viljens Magnet.

Havde Klara vundet Bertel for sig, vilde hun maaske have elsket, maaske forgudet ham og hos ham fundet Trøst over Faderens Kulde og omskiftelige Sind.

Ædle Mennesker sørge, bukke stundom under, naar de i deres varmeste og bedste Følelser blive skuffede, mindre noble Mennesker blive ofte i lignende Tilfælde bitre og hadefulde, og det var netop disse sidste Egenskaber, der mer og mer lod Klara tabe Terrain og ikke lod hende have tilbørlig Oversigt over sine Handlinger.

Hun havde hele Dagen passet sine Sager, men ud paa Eftermiddagen, da hun var færdig med sin Gerning, faldt hun sammen. At sige, at hun græd, forslog kun lidt, hun skraalede, som hun skulde dø, saa længe hun havde en Taare i Livet. Hun

tænkte ikke mere paa noget Opgør, endnu mindre paa at efterlade sig en eneste oplysende Linje. En Dag vilde hendes Lig drive ned ad Fjorden, maaske vilde det naa Havet, lige meget, hvor langt det kom, og hvem der spurgte efter hende.

Den eneste, der vilde skænke hende en varmere Tanke, var Jesper Olsen. Kunde han græde med alle tre Øjne, vilde han gøre det, men hvad brød hun sig om hans Taarer!

De gjorde hende hverken fra eller til og vilde ikke forstyrre hendes dybe Blund. Selve Gerningen forskrækkede hende ikke. Hun tænkte, og med Grund, paa de mange, hun gjorde Følge; thi at gaa i Flok giver Solidaritet, hvis man er tilbøjelig til Frygt eller nærer dermed beslægtede Følelser.

Hun følte dog intet andet en Tomhed, idel Tomhed, en Tomhed, nærbeslægtet med den, ikke at eksistere! levede hun virkelig —? Var det ikke alt sammen Bedrag! — — —

Henad Halvtolvtiden hørte hun, gennem den dybe Stilhed, hvori hun befandt sig, Fodtrin.

Det var hans!

Hun saa ud, ja, der kom han med Bøssen paa Nakken og Hunden i Hælene, denne Hund, som fulgte ham langt mere end noget Menneske, denne Hund, hun altid misundte!

Han saa ikke op.

Altsaa, ikke en eneste Tanke om mig — kun de andre har opfyldt ham med Kval og Længsler! sagde hun hændervridende til sig selv, men straks

efter kogte Forbitrelsen op i hende. Hvor hun kunde sparet sine Taarer, sin Sjæleangst, som han maaske vilde le af — det kunde ligne ham!

Hun foragtede sig selv over at have næret saa ømme Ængstelser, fældet saa kvalfulde Taarer, nu kom der en brændende Lyst over hende efter at pine ham, haane ham, straffe ham for al den ulidelige Pine, hun den hele Dag havde udstaaet, eller skulde hun løbe sin Vej og lade ham prøve, hvorledes han kunde faa det, naar hun var borte? Dødens Sejlads ned ad Fjorden havde hun opgivet. Lidenskabten pulserede alle vegne i hende, og Livet gav hende nu nok at bestille.

Hun gottede og frydede sig paa een Gang over at høre ham stolpre alene, muttersene omkring. Hun hørte ham aabne Buffeten, hvor han formodentlig ventede at finde Mad, hensat til sig. Nu blev den knaldet i. Hurtig som Lynet listede hun ud og stak Spisekammernøglen til sig. Han kom ud i Køkkenet. Hun slukkede Lyset inde i sit Værelse, at han ikke, gennem Sprækken i Døren, skulde se noget Glimt. Han rev Svovlstikker af og kastede dem hen ad Gulvet med et ærgerligt Udraab — formodentlig gik de for tidligt ud. Nu var han ved Spisekammerdøren.

Hvad Fanden er det! hvor er Nøglen? — Klara! Hans Taalmodighed var udtømt.

Han tog et Tag i hendes Dør. I samme Øjeblik stod hun for ham.

Giv mig noget at spise! hvor er Nøglen til Spisekamret? Saa tænd dog Lys for Fanden!

Tænd det selv! jeg har ingen Tændstikker her. Hvor har du været den hele Dag?

Det var den haandgribelige Konsekvents, han havde for sig, godt skikket til at gøre ham lysvaagen. Han rev en Tændstik af og tændte højstegen en Køkkenlampe, som hang over det fint skurede Bord.

Giv mig Nøglen til Spisekamret! befalede han.
Nej!

Hvad siger du! hvæsedes han og gik truende ind imod hende.

Jeg siger nej! svarede hun. Den hele Dag har jeg gaaet og ventet med Mad, nu gaar jeg i Seng.

Hun vendte sig og knaldede sin Dør i.

Kom med Nøglen, paa Øjeblikket, eller jeg hugger Døren ind! sagde han kort. Han kunde næppe faa Ordene frem.

Hun vidste nu, at han vilde gøre, hvad han sagde, og ikke af Hensyn til ham, men for at undgaa altfor megen Skandale, aabnede hun Døren paa Klem og smed Nøglen ud til ham.

Med et voldsomt Tag greb han i Døren, rev den op, før hun fik Tid at aflaase den. Et Par Sekunder brødes hun med ham, saa tog han hende i Armen, rystede hende som en Klud og skubbede hende ind af Døren, bukkede sig efter Nøglen og gik ind i Spisekamret.

Den følgende Morgen blev der meldt, at Hus-
holdersken var ingen Steder at finde. Otto tog
det med Ro, det faldt ham end ikke ind, at der
var Grund til at ængste sig, og hans nærmeste
Følelse var Befrielse over at være hende kvit.

Det gik langsommere med Helgas Helbredelse
end nogen — Lægen maaske undtagen — havde
ventet. Hendes Nervesystem, som i de sidste Aar
havde gennemgaaet saa mange Rystelser, forhalede
Helbredelsen, og hendes Utaalmodighed over at
skulle være, netop nu, Aarsag i, at alle Planer,
Fru Brown og Roger vilde have iværksat, maatte
udsættes til Dels strande, bidrog heller ikke til at
give hende den fornødne Ligevægt i Sindet, saa
lidt som den ufrivillige Opsættelse af hendes egen
Hjemrejse til Danmark.

Kære Roger! sagde Fru Brown en Dag, da
der allerede var gaaet flere Uger, jeg foreslaar dig
at rejse til London. Gør det! jeg tror, det vil
lette paa Helgas Befindende. Hun er ilde til Mode
over at forstyrre dine og mine Planer, saa ilde, at
det grænser til Sindslidelse. Du skulde vel des-
uden snart tænke paa at træffe Mary?

Han saa op med et Smil, som kunde betyde,
hvad det skulde være.

Du kan jo komme tilbage, saa snart du vil,

og Mary kan saa godt følge med, selv om Helga endnu ikke er helt helbredet, vedblev hans Tante.

Skulle vi saa sige om otte Dage da? spurgte han og saa op med det samme Udtryk.

Ja, eller før, helst før! sagde Mrs. Brown.

Du vil endnu tidligere af med mig?

Jeg synes, det ser saa underligt ud for Mary, som dog virkelig allerede længe har haft Grund til at vente dig.

Vi maa begge betænke os — det har hele Tiden været Aftalen, svarede han undvigende.

Sandt nok, men selv i en Betænkningstid maa man være beskeden.

Mary Smit var Rogers Kusine, Datter af en i London velstaaende Advokat, som havde en stor Børneflokk. Forinden Roger tog til Indien, havde han været heftig forelsket i den ældste, Mary, som Forældrene dog den Gang fandt for ung, hvorfor det blev en Overenskomst imellem dem, at de skulde afvente hans Hjemkomst.

Du er naturligvis ganske uvidende om en Omstændighed, som dog er kommen mig for Øre, sagde han lidt efter.

Aa, er det Historien med Ingeniør Herold? spurgte hun. Jeg tror ikke, der er noget om den.

At der er noget om den, ved jeg vist, svarede han, eftersom jeg har talt med en Svoger af ham, som var inde i Sagerne — men vi havde jo desuden begge vor Frihed!

Har du da ikke stadig brevvekslet med Mary?

spurgte Mrs. Brown med et let Anstrøg af Misfor nøjelse ved Tanken om, hvor forelsket han havde været i Mary ved Afrejsen.

I det sidste Aar saa godt som ikke.

Mrs. Brown berørte ikke dette Tema videre.

Ifølge Lægens Ønske var Helgas Leje, en polstret Chaiselongue, allerede for et Par Uger siden flyttet ned i et lille Kabinet, der var beliggende mellem Spise- og Dagligstuen, og naar Lunch'en og Middagsmaaltidet serveredes, blev Døren lukket op til hende, for at, som Mrs. Brown sagde, man kunde kontrollere hendes Appetit.

Tanten og paa den senere Tid ogsaa Nevøen slog sig saa, efter Maaltidet, en kortere eller længere Tid ned hos hende for at opmuntre hende.

Roger havde den lykkelige Evne altid at kunne beskæftige sig, og derved kom der noget velgørende friskt, ligesom nyt ind med ham, hver Gang han viste sig.

Den første øjeblikkelige Stivhed plus hans engelske Nationalitet og Væsen var forlængst, overfor Helga, gaaet af ham. I Grunden forsvandt den ved Katastrofen paa deres første Spadseretur.

Han var endog straks tilbøjelig til at give sig selv en hel Del Skyld, at han ikke havde advaret hende ved først at undersøge Grøften, men det forefaldt saa hurtigt, at der ingen Tid havde været dertil.

I Begyndelsen af hendes Sygeleje var der kun Tale om formelle Forespørgsler, og da betragtede

han det som sin Pligt at oplive Mrs. Brown, som allerede paa dette Tidspunkt opfordrede ham til at rejse bort, indtil Tilstandene bleve bedre. En Dag var han virkelig paa Nippet dertil, men da Lægen udtalte sig om, at det var heldigt, han kunde oplive Mrs. Brown, blev han.

Og, som det gaar i et stille, regelmæssigt Liv, hvor der er Sympathi, Dannelse og fælles Interesser, svandt Dagene med mærkelig Hast og bleve i en Fart til Uger, uden tilsyneladende at hidføre nogen anden Forandring end den, at det gik fremad med Patienten.

Efter Middagen havde Roger i de sidste Dage læst lidt højt. Han udtalte Ordene klart, pointerede rigtigt, saa at hans smukke Stemme var af den behageligste Virkning for begge hans Tilhørerinder.

Den forløbne Tid havde, trods al den Febrilskhed, som af og til kom over Helga, været meget gavnlig for hende, fordi den, da Smerterne i Benet vare stilnede af, blev en Hviletid. Hun fik igen sin skære, lyse Farve fra Barn- og Ungdommens første Dage, og den Beskedenhed, som aldrig forlod hende, gav hende en særegen Ynde. Af og til, naar hun talte om at skulle gense sin lille Alice og — mulig Bertel — kom der noget saa ungdommelig moderligt over hende, at hun ikke var langt fra at være uimodstaaelig.

Et Par Gange havde Roger spurgt sig selv, hvor i Alverden hendes Mand havde haft sine Øjne,

og det var udenfor enhver Tvivl, at han stod i Begreb med at føle sig engageret. Han havde ikke i det fjerne Indien levet i noget daglig hyggeligt Familjeliv, som han fra Hjemmet var vant til, og havde i den Anledning lidt ubeskrivelig af Hjemve.

Han kom saaledes hjem til England paa et Tidspunkt i sit Liv, hvor han, som Bulwer udtrykker sig, med uimodstaaelig Længsel dreves mod en dyb Kærligheds Favn. Havde Mary været den første unge Kvinde, han var kommen i Berøring med, er det højst rimeligt, at hun alene var bleven Virkeliggørelsen af hans Søgen. Hun vilde dog aldrig have sat saa mange og forskellige Strengte i Bevægelse hos ham som Helga, der samtidig med, at hun indtog ham, tillige trængte til Medfølelse, Omhu og Beskyttelse, ikke alene som enhver ung Kvinde for sin egen Person, men ifølge en ublid Skæbnes mange haarde Tilskikkelser, Skuffelser o. s. v.

Da han begyndte at blive klar over, hvor kær hun allerede var ham, tog han den faste Beslutning intet Skridt at foretage sig, forinden han havde set Mary og overbevist sig om, hvorledes de to stode overfor hinanden.

Deres Brevveksling var virkelig gaaet i Staa, flere Maaneder før han uventet kom tilbage til England. Han vidste, at Ingeniør Herold var en varm Beundrer af hende, men var ikke nøjagtig bekendt med Marys Følelser for ham.

Helgas Leje var, efterat det var flyttet ned, saaledes indrettet, at hun, omtrent fuldt paaklædt, kunde indtage en siddende Stilling. Hun var travl beskæftiget med at brodere en nydelig bleggrød Kjole til lille Alice, den manglede kun nogle Sløjfer.

Da den var færdig, holdt hun den op for sig. I samme Øjeblik — forklarede hun senere — var det, som om nogen hviskede til hende: Aldrig faar Alice denne Dragt paa! og hun formaaede ikke at holde sine Taarer tilbage.

Hun skyggede med Haanden for Øjnene, men Roger, som ofte saa op fra Bogen, han læste i, bemærkede hendes Forstemthed, men blev dog ved at læse højt, indtil han kom til et passende Afsnit.

Posten kom.

Man havde i over otte Dage ventet Brev. Mrs. Brown gik ud for at være den første til at modtage, hvad han bragte.

Endnu intet Brev til Helga, derimod var der et til hende selv. Ifølge en af de Indskydelser, der undertiden saa forunderligt kommer over os, uden at vi senere kunne forklare, hvorfra den kom eller hvorfor vi halv modstræbende fulgte den, tog Mrs. Brown Brevet og gik ovenpaa dermed.

Det forekom hende, at hun maatte hente en lille Kurv, uden at vide, hvad hun vilde med den. Hun tændte et Lys, først for at se efter Kurven, men opgav det for at aabne Brevet.

Allerede ved de første Linjer kom Bladet til at ryste i hendes Haand; men endnu da hun kom til denne Linje: jeg tør ikke tænke paa, hvorledes Helga vil modtage denne Efterretning, naar jeg ser, hvor gennemrystede vi selv ere — forstod hun ikke ret, at Døden allerede havde gjort Slut. Men hun erfarede det straks efter.

Den stærke Mrs. Brown — hun var baade god og behjertet — forstod nu hele Omfanget af denne nye Sorg. Hun havde selv mistet sine to eneste Børn, som ganske smaa, og undlod aldrig ved alle Begivenheder at udregne, hvor gammel nu den og den havde været, og hvor ganske anderledes Livet vilde have udfoldet sig for hende, om hun havde faaet Lov at beholde sine Børn. Hendes Hjerte krympede sig, men hun maatte tage sig sammen; dog var det hende ikke muligt i Øjeblikket at gaa ned. Hun maatte først være vis paa sit Ansigt og maatte raadføre sig med Doktoren for at vide, hvad Helga kunde taale. Hun ønskede at tale med Roger, men det gik ikke an at sende Bud efter ham nu, og det var dog et Brud paa hendes Sædvane at lade ham være alene med Helga, som hun vidste vilde føle sig generet derved. Men hun maatte være vis paa sig selv, før hun gik ned, hun maatte!

Tror De ikke, Mr. Brown, at der var Brev endnu i Dag? spurgte Helga.

De lyttede begge efter.

Nej! svarede han, min Tante vilde i saa Fald være kommen tilbage.

Ja, det vilde hun — svarede Helga med Graad i Stemmen.

De maa ikke, Mrs. Rejt, være saa bedrøvet. Der er saa ofte ubetydelige Omstændigheder, som kunne forhindre en i at skrive, og, ikke sandt, De føler, at Deres lille Datter er i de bedste Hænder?

De allerbedste, om muligt endnu bedre end mine egne, svarede hun med et sørgmodigt Smil. Kender De min Moder?

Nej! kun af en meget sympathetisk Omtale — fra alle Sider! ligner hun min Tante?

Ja og nej! i Godhed ere de hinanden lige og maaske i Energi eller Sjælsstyrke, i det Ydre ikke, uden i Væksten —

Hvad adskiller dem da! spurgte Roger.

Ja, jeg ved i Grunden ikke. Jo, Moder er saa mærkværdig blid, og saa er hun — næsten opgivende sig selv for at tænke paa andre.

Jeg har for Resten hørt noget lignende — men min Tante er hende ikke saa ulig endda! svarede han med et fornøjet Smil.

De kunde dog vel ikke tænke Dem, at jeg skulde have andet end det allerbedste at sige om hende? — ja, saa meget, at hendes Godhed næsten knuser mig! svarede Helga, rød af Iver.

Knuse Dem maa den nu ikke, det forudsætter, at hendes Godhed, som De siger, fremkommer paa

en trykkende Maade, og saa har Godhed ikke længere dette Navn.

Slet ikke! men kan Mr. Brown ikke tænke Dem ind i min Stilling —

Jo, meget godt, svarede han roligt, men Mrs. Rejt har — tillad mig at sige det — en Egenskab, som næsten grænser til en — Fejl!

Mange, mange Fejl! men hvilken mener De?

Jeg mener, at Deres Beskedenhed er saa stor, at den er nær ved at gøre Dem upersonlig. I Førstningen — ja, undskyld mig! — troede jeg ikke ret paa den —

De troede ikke paa den? afbrød hun ham — men antog mig altsaa for at spille en Rolle, og det i et Hus, hvor man har gjort det utrolige for mig.

Mrs. Rejt! jeg vil, at De skal se, at De her aldeles ikke alene er den modtagende; jeg ved, baade fra min Tante, som har sagt mig det, og fra mig selv, som har haft Glæden af at gøre Deres nærmere Bekendtskab og saaledes har set det med egne Øjne, hvor meget De selv yder under Deres Ophold.

Helgas Forbavselse var langt større end hendes Glæde, da hun svarede:

Vær saa venlig, Mr. Brown, at sige mig en eneste Smule om, hvad jeg kan have ydet.

Med Glæde! for det første har De bragt en Solstraale ind i min Tantes stille Hus ved at være hende det behageligste Selskab, noget, som jeg

erindrer allerede den første Aften at have sagt Dem, ikke var saa aldeles let, da Tante, som alle ældre, ensomme Mennesker har sine Ejendommeligheder. Og, angaaende de Personer, vi Englændere optage i vore Hjem, frygter jeg, at vi ere endnu mere nøjeregnende og vanskelige at tilfredsstille, end andre Nationer. Mrs. Rejt har altsaa bestaaet Deres Prøve, eftersom min Tante har sagt mig, at hun kun med Sorg kan tænke paa nogensinde at skilles fra Dem.

Tak, Mr. Brown! — det er altfor meget.

Dernæst, vedblev den unge Mand, har De, ved at aabne Deres Hjerte for hende og give hende Anledning til — maa jeg sige saa! — at være Dem en Raadgiver og en Trøster, gjort hendes Liv rigere. Vi elske alle, enten vi ere mer eller mindre fuldkomne, at kunne være noget for andre. Der er noget vist guddommeligt herved!

De vender al Ting paa Hovedet, Mr. Brown!

Og endelig, fortsatte han uforstyrrelig, har De med den omsigtsfulde Ærbødighed og Kærlighed, De udviser, været hende en Datter og saaledes rigelig lønnet hende for hver en Smule, hun med sine rigelige Indtægter har kunnet yde Dem af materielt Velvære. Jeg nævner dette sidst, som det mindst vigtige i Sagen. Dixi! ved De, hvad det betyder?

Nej!

Det betyder: jeg har talt! jeg er færdig!

Desværre kan ikke Tonen, hvori der tales,

følge med Ordene paa det døde Papir; den var her saa indtagende og overbevisende, at Helga, hvor dybt hun end følte sig at staa under hans Udtalelser, ikke kunde undgaa at blive saa glad, som hun ikke længe mindedes at have været. Og den Sky af Undseelse, som havde trykket hende over at være en besværlig Gæst, særlig under hendes Sygdom, efter at han var hjemkommen, blev som blæst bort og gav Plads for en Frimodighed, hun ikke længe havde følt.

Hun saa op paa ham for at overbevise sig om, at han virkelig mente, hvad han sagde. Hendes Øjne mødte et fuldt Blik, en Vens Blik.

Hun tvivlede ikke mere. Han saa hende rødme dybt, saa bøjede hun Hovedet og sagde:

Tak! Mr. Brown! De har glædet og — trøstet mig.

Hvis De endnu dertil vil føje, at jeg har overbevist Dem, skal jeg foreløbig ikke ønske mig mere, sagde han en Kende varmere eller maaske kun lidt ivrigere.

Jeg vil bestræbe mig for at blive alt det, De sagde, svarede hun. Hvorfor mon Deres Tante ikke kommer ned?

Hun er jo ogsaa Deres Tante, hvorfor kalder De hende ikke saaledes? spurgte han.

Jeg ved ikke — men hun har flere Gange foreslaaet mig det.

Og De vil ikke?

Jo, meget gerne. Det er kun saa svært at faa begyndt, sagde hun og saa til Døren.

Ønsker Mrs. Rejt, at jeg skal se efter hende? spurgte han og gjorde Mine til at rejse sig.

Nej Tak! endelig ikke. Mrs. Brown kommer, naar det falder hende belejligt; men De maa ikke opholde Dem —

Jeg ventede, at De vilde sige det; men hvis De tillader, bliver jeg, indtil hun kommer.

Før hun kunde svare, gav han sig til at spørge hende om, hvad hun syntes om de sidste Billeder fra Indien, han havde bragt hende.

Udmærket. Hvilke smukke Mennesker der findes mellem Deres Hinduportrætter, og hvilken vidunderlig Natur. Jeg kan ikke blive træt af at høre om dette Æventyrland.

Hun saa ikke det Glimt, der kom i hans Øjne ved dette Svar.

Portrætterne — de smukkeste Typer — ere tagne efter Væsner, man ikke ser hver Dag, sagde han, alligevel er jeg et Par Gange stødt paa saa megen Skønhed, at ethvert Moment syntes at være til Stede for at gøre den fuldkommen. Og Naturen er ganske vist vidunderlig, men har, for os Evropæere, sine mange Skyggesider. Hvad mener Mrs. Rejt f. Eks. om Slangerne og alt det Kryb, der findes? Ikke at tale om Klimatet, som vi aldrig i Længden kunne taale. Har man saa ikke et eget Hjem, udholder man ikke alt dette.

Det forekom Helga, at hun nu kendte ham

saa godt, at hun kunde indskyde en lille Bemærkning om, at hun nok vidste, hvorfor han var kommen, og saa sagde hun:

Ja, men naar nu Mr. Brown har været i London, vil De i Fremtiden ikke mere føle Dem saa fremmed eller ene, naar De er gaaet tilbage til Indien.

Meget ubehagelig overrasket blev han over, hvad han dog maatte kunnet sige sig selv — at Helga kendte Historien om Mary.

Han rejste sig og sagde lidt efter:

Jeg beder Mrs. Rejt meget om, ikke at berøre dette Punkt.

Tusinde Gange om Forladelse! jeg indser, at det var taktløst af mig, jeg — —

Aldeles ikke, nej! nej! det er aldeles ikke saaledes ment, men —

Mrs. Brown traadte ind og gjorde Ende paa Situationen.

Det var ikke muligt for Helga, med den Tænkemaade, hun havde, at faa andet ud af Samtalen, end at hun havde været for familiær ved at berøre denne Sag. Og da hun, som før er sagt, var et absolut tilbageholdende Menneske, ærgrede Tilfældet hende langt mere, end om hun havde været det modsatte.

Det kendelige Tryk, der var over dem begge, var uheldigt for den indtrædende, som selv maatte stive sig op.

Jeg har været for længe borte, tænkte hun.

Undskyld min Fraværelse; men jeg maatte besvare et Forretningsbrev, sagde hun.

Jeg kender min Tantes Punktlighed, sagde Roger og bød hende venligt en Stol.

Det er dog vist bedst, at vi forlade vor kære Patient, som ser lidt træt ud, forekommer det mig.

Mrs. Brown klappede hende paa Kinden og kyssede hende. Hun var meget lidt kærtegnende, hvorfor Helga glad overrasket beholdt hendes Haand et Øjeblik og trykkede et Kys paa den.

Roger lod sig ikke skuffe. Han kunde se paa Tanten, at der var noget i Vejen, hvorfor han hilste paa Helga og trak sig tilbage.

Jeg er bedrøvet over, at der endnu i Dag ikke kom Brev, begyndte Helga; jeg forstaar ikke, hvorledes det er muligt. Det ligner slet ikke Moder. Blot der ikke er noget i Vejen?

Hun holdt begge Hænder op for Ansigtet.

Der hørtes fremmede Skridt i Stuen udenfor.

Det er Doktoren, jeg kender hans Trin! sagde Helga og tørrede sine Øjne.

Jeg vil tale lidt med ham først, at han ikke skal se, at du er ked af det, sagde hun og gik hurtig ud.

Helga havde intet set eller hørt, som kunde forurolige hende, og at Mrs. Brown nu gik ud til Lægen, før han kom ind, var saa almindeligt, at det snarere var Praxis end det omvendte. Ikke desto mindre var hun fra dette Øjeblik overbevist om, at der var noget sørgeligt, smerteligt i Vejen.

Skulde hendes Moder være bleven syg! hendes Fader! — lille Alice! nej! saa vilde en af dem straks have skrevet det til hende.

Aa, den Fod! den Fod! jamrede hun. Det er, som om jeg maatte flyve for at komme hjem, og saa ligger jeg her og kan ikke røre mig, bogstavelig ikke røre mig. Alle de overanstrengte Nerver, som vare begyndte at falde til Ro, bleve med eet aldeles rebelske. Det prikkede og kriblede alle vegne, Blodet fløj til Hovedet, og i Tindingerne bankede det, saa hun hvert Øjeblik maatte forandre Stilling.

Naa! sagde Lægen, da han kom ind. Her er igen en god Portion Feber. Kære Mrs. Rejt, hvad tænker De nu paa?

Kan De ikke snart tage Gibsen af? spurgte hun. Hun vilde have sagt noget om, at hun maatte hjem, men holdt det tilbage af Hensyn til Mrs. Brown.

Ja, om otte Dage, tænker jeg. Kommer det for tidlig af, maa vi begynde forfra.

Aa, otte Dage! ikke før?

Nej, ikke en Time før. Jeg vil gerne selv have den af, jo før, jo heller, for at De kan faa Strandbade, rejse og komme til Kræfter, svarede Lægen.

Ja, rejse! — hjem til Danmark!

Skam Dem, Mrs. Brown, at De ikke er god imod Mrs. Rejt, siden hun kun tænker paa at forlade Dem! sagde Lægen.

Det er rigtignok ikke saaledes ment! sagde Helga blidt og rakte Haanden ud imod Mrs. Brown. Kan De ikke se, Doktor, hvilket Huskors jeg er?

Jo, men derfor skulde De ogsaa lade være at faa Feber og derved forhale Helbredelsen, forskrække os alle og hvert Øjeblik sætte mig en Brøk.

Mrs. Brown gik ud for at hente en Ske og et Glas Vand til et kølende Pulver.

Kære Doktor! sagde Helga med ilfærdig Hast og greb hans Haand. Jeg er vis paa, at der er noget i Vejen hjemme — at de ere syge —. Sig, at man ikke maa skjule det for mig; det er langt værre at bære Ængstelsen end Visheden.

Hvor falder De paa, at der skal være noget i Vejen? De maa ikke give efter for alle Indtryk. Jeg ved, at De har haft det meget svært, men nu er De under normale Forhold. Glem ikke det!

Der er noget i Vejen. Jeg tager ikke fejl — jeg kan føle det, svarede hun med rolig Bestemthed. Doktor! De er min Ven! alle Deres stakkels Patienters ædle Ven. Hjælp mig!

Kære Mrs., jeg er aldeles bestemt Deres Ven; men De maa se at vinde Ligevægt.

Alt det er kun Udflugter. De kan ikke selv føre mig bag Lyset. Sig mig, er min Moder syg, min Fader eller min søde lille Alice? Husk paa, at jeg er i et fremmed Land og skilt fra dem alle!

Det bedende, lidende Ansigt havde et saa

bønligt Udtryk, at det satte Doktoren i en frygtelig Vaande.

Jeg gaar ud fra, at Mrs. Rejt ved, at jeg, som Deres Læge og Mrs. Browns Husven, er inde i nogle af Deres Forhold. Kan De da tro, at vi ikke ved alle Lejligheder først og fornemlig vilde tage Hensyn til Deres Vel?

Dersom jeg skulde opramse den Godhed og Kærlighed, jeg her har mødt, blev jeg aldrig færdig. Jeg er til mit inderste Væsen gennemtrængt deraf, ja, i den Grad, at jeg næsten ikke begriber den. Men derom drejer det sig ikke nu. Kan De svare mig bestemt paa et bestemt Spørgsmaal? De kan, men vil De ikke ogsaa?

Jeg vil, i Fald jeg kan!

Saa sig mig, om ingen af de tre kære, jeg før nævnede, er syg?

Saa vidt jeg ved, er ingen af dem syg, svarede Doktoren bestemt og rejste sig, glad over, at Spørgsmaalet var stilet saaledes, at han derefter kunde formulere sit Svar.

Til Mrs. Brown udtalte han, før han gik, at han ingenlunde var vis paa, at Tavshed her var det bedste. Kunde hun fortælle, hvad der var sket, ansaa han det for sikrest at gøre det. Paa den anden Side kunde ogsaa en eller anden Katastrofe indtræffe.

Mrs. Brown vilde naturligvis vide, hvad han mente med en Katastrofe, men han trak paa Skuldrene og svarede: Hvis jeg var forudseende, skulde

jeg sige det. Mrs. Rejt er meget sart, men et forstandigt Menneske, der er, om jeg maa sige, vant til at lide. Alligevel regner jeg dette Tilfælde for meget vanskeligt. Det er betænkeligt baade at tale og tie. Folk dør undertiden over mindre end en saadan Efterretning under slige Forhold. Lad Tilfældet afgøre det — Tilfældet! — saa gik han.

Roger kom ind for at spørge sin Tante, hvad der var paa Færde! til sin Skræk erfarede hun saaledes, at han straks havde opdaget, at der var indtruffet et eller andet sørgeligt.

Hun besluttede da at følge Doktorens Raad.

Roger blev over hendes Meddelelser meget bleg.

Hun saa, hvorledes det forholdt sig med hans Følelser, men var altfor optaget til at kunne befatte sig dermed. Kun opfordrede hun ham paa det stærkeste til at tage til London. Han skød sig ind under, at han ikke vilde forlade hende, hvis et eller andet skulde ske. Men Mrs. Brown paastod, at hun lettere kunde behandle Helga, naar hun var alene med hende og kunde vie hende alle sine Kræfter.

Hun gav ikke Køb, og han maatte føje hende og afrejse den følgende Morgen, uden engang at tage Afsked med Helga, som befandt sig mindre vel.

Jeg har mange Hilsener til dig fra Roger. Han tog, paa min gentagne Opfordring, i Morges til London. Naar du er rask, kommer han igen tilbage, sagde Mrs. Brown og satte sig med sit Strikketøj til Lave hos Helga.

Det er kun saa kedeligt, at du bliver hjemme for at ruge over mig, det behøves slet ikke, svarede Helga, som var meget medtagen.

Kære Barn! gør dig ingen Bekymringer, jeg havde ikke i Sinde at tage med. Londons Tummel, især paa denne Tid af Aaret, er intet for mig, derimod har jeg Lyst til senere at følge med til Loch Lomond. Der er saa skønt! — jeg har i min Ungdoms Dage sværmet der og er glad, hver Gang jeg genser disse Steder.

Helga laa og saa paa Mrs. Browns flinke Fingre og derfra paa hendes Ansigt, som var saa usædvanlig alvorligt.

Kendte man hende ikke, skulde man tro, at hun var en streng Kone, som hun sad der med Panden rynket og Munden — en lille fyldig Mund — trukken tæt sammen, saa der dannede sig Straaler af smaa Rynker omkring den.

Det var dog vel ikke ubehagelige Efterretninger, du modtog i Gaar? spurgte Helga — du er saa alvorlig. Maaske er det, fordi Mr. Roger er rejst?

Nej! jeg vilde jo selv, at han skulde rejse, sagde hun, lagde Hænderne i Skødet og saa vist paa Helga.

Der var et ganske ejendommeligt Udtryk i hendes store, graablaa Øjne. Helga saa angstfuld paa hende.

Ja, jeg modtog i Gaar en sørgelig Efterretning, en af disse, som Gud direkte sender og forlanger, at vi maa bære — — sagde hun med en Stemme, hun forgæves anstrengte sig for at holde rolig.

Sygdom eller — eller — Død? spurgte Helga og blev meget bleg.

Begge Dele! svarede Mrs. Brown og saa forskræmt paa hende.

Saa er det enten Fader eller Moder! svarede Helga og foldede sine Hænder over Øjnene.

Det faldt hende ikke ind, at nogen Fare kunde true hendes raske lille Alice, som havde hele Livet for sig, hende, hun vilde arbejde for, og som skulde forskønne hendes Fremtids Dage og engang erstatte hende alle Sorger og maaske tilsidst samles med Bertel hos hende.

Helga overvejede i et Øjeblik — ja, hvem har udregnet Tankernes Fart! — hvilken af Forældrene hun mindst kunde undvære — o, var det ikke den kærlige lille Moder! og hun var dog ikke engang hendes rigtige Moder.

Sig mig, hvem af dem, det er — —? spurgte hun og tog Hænderne ned. Naturligvis skal det bæres! — — —

Du maa love mig at være stærk, rigtig stærk — jeg ved jo, du tror paa Gud og paa hans Kær-

lighed, sagde Mrs. Brown og lagde Armene om hendes Hals.

Da gik der et Ryk igennem hende, hun rejste sig saa meget, hun formaaede for det stive Ben, stirrede Mrs. Brown ind i Øjnene og spurgte:

Ja — for det er da ikke — Bertel eller — Alice — vel? — Aa, svar mig! jeg udholder det ikke —

Mrs. Brown følte sig saa bedøvet af hendes angstfulde Blik, at hun intet kunde sige.

Hun bøjede Hovedet i Tavshed.

Er det Bertel? skreg Alice.

Nej! det er ikke Bertel.

Alice! jamrede den stakkels Moder og faldt tilbage som død.

Doktoren sad i et Sideværelse og kom straks ind. Han undersøgte hende længe.

Tror De, hun kommer over det? Tror De? spurgte Mrs. Brown. Blot hun ikke faar en Hjerne-rystelse, det stakkels Menneske!

Jeg vil sige Dem, at det i heldigste Tilfælde bliver langvarigt, meget langvarigt. Skulle vi ikke helst tænke paa et Hospital?

Mrs. Brown vilde ikke høre Tale herom.

Kan hun blot komme sig, kan hun blot komme sig! skulle vi nok komme over det.

Det er mig umuligt at sige Dem! hun er meget — meget svag.

Fru Simonsen sad alene ved et velbesat Frokostbord og nød samtidig sin Avis — som hun kaldte det eneste læseværdige Blad for dannede Mennesker — da man bragte hende et Brev med en fremmed Udskrift.

Nogle Mennesker rive straks et saadant Brev op, for hurtigst mulig at faa Nysgerrigheden tilfredsstillet, i ni af ti Tilfælde kan man være vis paa, at det er et kolerisk Forretningsmenneske eller et Menneske med en hurtig og levende Indbildningskraft. Andre, og det er gerne flegmatiske Naturer, ser paa det, lægger det fra sig og — tænker. Enkelte giver sig derimod til at vende og dreje det i Haanden, medens de med smaa Udbrud spekulere paa, fra hvem Brevet kan være, og det er næsten altid Folk, som enten ere tilbøjelige til Distraktion, eller Folk, som ville give sig Udseende af at være dybsindige eller hyperordentlige med alt, hvad der angaar deres egen kære Person.

Fru Simonsen hørte til de sidste. .

Med Værdighed lukkede hun omsider Brevet op og læste:

Højtærede Frue!

Vi have i Morges haft den forfærdelige Sorg at miste vor dyrebare Datterdatter, den yndige lille Alice Rejt. Hun døde efter fem Dages Sygdom af Difteritis, som tilsidst angreb Lungerne. Hendes stakkels Moder ligger syg hos min Slægt i Skotland. De vil, Frue, med moderlig Kærlighed vaage over, at vor kære Bertel — som er en dyb og alvorlig Dreng — faar dette Budskab paa den Maade, De tror det bedst. Hils ham, den kære Dreng.

Lægen er saa god, i sit eget Hjem at skrive dette efter min Diktat, samt meddele Rejt Efterretningen, at han ikke først skal se det af Bladene. Jeg er o. s. v.

Alice Mørk.

Fabrikanten kom ind, som hun havde læst Brevet.

Der, læs! det er uendelig sørgeligt og vil blive skrækkeligt for min Broder og Bertel. Helga burde heller aldrig forladt sit Barn efter at være gaaet fra sin Mand!

Det gør mig meget ondt for alle Parter, sagde hendes Mand, da han havde læst Brevet. Nu bliver Bertel da rent kulret, stakkels Dreng!

Han var begyndt at faa den stille Dreng ret kær og tog sig af ham paa en efter sin Sædvane ualmindelig Maade, og naar Bertel først blev livlig og mere lig andre Dreng, vilde han maaske blive rigtig efter hans Sind.

Hvilken Efterretning for den stakkels Moder. Det var nok et forbavsende nydeligt Barn — jeg forstaar ikke, at hun har kunnet forlade det, sagde Marie.

Da forstaar jeg godt, at hun trygt kan have overladt Barnet til sin Moder, som er ualmindelig i enhver Henseende, svarede Simonsen.

Hun er en ældre Kone og har maaske ikke forstaaet sig paa smaa Børn — —

Lad os nu være fri! sagde hendes Mand ærgerlig. Du er jo ogsaa en ældre Kone, men mener at kunne passe Bertel.

Fruen, som var fire Aar ældre end Rejt, holdt ikke af denne Paamindelse. Men for at bortlede Opmærksomheden herfra, sagde hun hurtigt:

Jeg forstaar alligevel ikke, at Helga, ovenpaa hvad der var passeret, kunde forlade sit nu eneste Barn, jeg havde aldrig gjort det!

Det er let nok at sige, svarede Fabrikanten, som i mange Henseender havde en varmere Tænkemaade. Helga kunde trænge til at komme bort en Tid — det har næppe været nogen misundelsesværdig Lod at være gift med din Broder — og maaske har hun ikke kunnet have Barnet med eller formaaet at skaffe det saa gode Vilkaar, som hos sine egne Forældre. Naa! hvor er Bertel?

Ovenpaa hos Anna, men — det er vist bedst, at jeg forbereder ham! svarede hun ivrig.

Ja! gør du bare det! — det bliver nok en gal Historie. Skade! nu var han netop begyndt

at falde lidt til Ro, sølle Skind! sagde Fabrikanten deltagende og gik ud til sin store Forretning.

Marie lod Drengen komme ned og begyndte paa sin Maade, gennem Fortællinger om Døden og Paradiset, at tale med ham. Da han var en lærvillig Dreng, fængslede hun let hans Interesse, men da hun kom til selve Sagen, blev hans Sorg saa overvældende, at hun tilsidst maatte overlade ham til Annas Omsorg; hun formaaede ikke at faa ham trøstet.

Og fra denne Dag, i over et halvt Aar, græd han sig regelmæssig i Søvn. Han lærte snart — saa lille han var — at beherske sin Sorg, indtil han om Aftenen kunde komme til at græde ud. Og formaaede den unge Stuepige ikke at faa ham trøstet, græd hun med ham. Hun var fra Landet og kendte godt til baade forkludrede Familieforhold og Hjemve.

Det var tidlig Morgen.

Jesper Olsen, som altid var oppe med Solen, var just kommen ud af Fjerene og havde den søvndrukne, tykke Valk under Øjnene, som tyder paa, at Sønnen har været rigtig solid.

Begge hans Øjne vare endnu ganske smaa og oppe paa den forholdsvis glatte Pande knejsede den gule Plet med mer end almindelig Bemærkelighed.

Han var højstegen ved at aabne de grønne Vinduesskodder, som han, til Misundelse for Egnens mindre velhavende Folk, havde prydet sin Storstue ud til Fjorden med. Hver Aften, naar de bleve lukkede til, havde han en behagelig Følelse af, at han var ligesom om Bord i Skuden og med al tænkelig Beroligelse kunde lægge sig til at snue paa sit grønne Øre.

Morgenen var frisk og smuk. Fuglene havde istemmet denne dæmpede Sang, som lyder fra et usynligt, endnu halvt drømmende Kor, før den med de første Solstraaler slaar over i en kvidrende Jubel, medens den ene Sanger efter den anden flyver op og boltrer sig i Luften. Taager, som blaat Flor, hang ned mellem Himmel og Jord og ventede, som Fuglene, paa Solstraalerne for at hæve sig op i den lette Luft og forsvinde fra den menneskelige Synskreds.

Jesper Olsen saa ud over Fjorden, hvor et Par stadselige Maager fløj saa lavt, at de hvert Øjeblik dyppede deres Vinger og lavede store Ringe i det blikstille Vand.

Han strøg sig med Bagen af Haanden over Øjnene, han vidste ikke, hvorledes det gik til, men Længslen efter endnu en Gang at gaa i Langfart, kom mere og mere op i ham. Fanden have det Liv, han førte her! han gik til Bunds! det var klart, hvis han ikke gjorde omkring og fik Næsen op mod Vinden.

Det var ikke hans Sag ellers at falde i Staver,

men det var nu ogsaa kun sjældent, at de Skær, han havde passeret, viste sig saa tydeligt for ham som i denne Morgen. Han havde den foregaaende Aften været ædru, og da han trak Dynen op over Ørene, var han kommen til at spekulere paa sine Sager, baade de gamle og de ny, og set, at Kursen, han nu stod i, var yderst krank. Han indsaa, at der maatte gøres noget, inden man skulde til at opføre sit Bestik, sidste Mal!

Han saa paa Huset og sine faste Ejendele og vurderede dem med Blikket — spørg Sømanden, om han nogensinde kom til at elske det grundmurede Hus, som han elsker sit flydende Skib? — I Fald han siger ja, har han aldrig med Liv og Sjæl været Sømand. Jesper Olsen var enig med sig selv om, at han ikke vilde savne sit Hus i Forhold til, som han længtes efter sit Skib.

Der var kun dette ene, det med hende. Hvis han tog bort fra Egnen, hvor skulde hun saa lande —?

Ærgerlig paa sig selv og hele Verden vendte han sig om. Hvem kom dernede mellem Bakkerne? Han kendte denne Rejsning.

Skønt han godt vidste, at han saa rigtig, tog han dog Haanden op for Øjnene for at skygge for den Sol, som endnu ikke var stor nok til at genere. Hans Hjerter tog til at banke, men saa for Resten blev han staaende som en Milepæl og saa hende komme nærmere og nærmere.

Er du forvandlet til en Saltstøtte, Jesper Olsen?

Du kendes maaske ikke ved mig? Saa kan jeg gaa, som jeg er kommen.

Hun stod nu lige foran ham og saa ham ind i Ansigtet, som var blegt, saa vidt hans Farve kunde blive bleg.

Hvis Du trænger til Husly, kan du altid finde det hos mig, sagde han omsider afmaalt, med Betoning paa hvert Ord.

Aa ja, det er kun for en Dags Tid eller to, sagde hun og lo ham op i Ansigtet.

Naa saaledes! —

Hvis der var noget ved dig, Jesper Olsen, saa lod du hende sejle og brød dig ikke om, enten hun var Styrbords eller Bagbords, sagde han til sig selv, men straks var den anden Stemme ved Haanden, den, der mindede om, hvor meget man selv drev af Sted med i Lasten. Ikke kendte han noget vederstyggeligere paa Jorden, end naar den ene Synder sad til Doms over den anden. Det var noget, som han især havde fundet var Skik hos Folk, der kaldte sig Storhellige, derfor havde han for sin Part for længe siden taget det Parti, selv at lodse sig, som han kunde bedst, til Vorherres Farvand. Han vilde urimelig gerne derind, hvor mange Skær han saa skulde krydse sig op imellem.

Værs'artig! — du kender jo Indsejlingen! sagde han og indbød hende med Haanden til at træde ind i Huset.

Saa vendte hun sig og fulgte Vinket; men

hans Øjne veg ikke fra hende. Der var saa at sige ikke en Fold paa hende, uden at han bemærkede den.

Skæmmet sig har hun ikke, hun er snarere kønnere end før! tænkte han — ja, han kendte altfor godt de trodsige og dog saa smukke Øjne og de nydelige Tænder, som for Resten vare noget spidse, som om de kunde bide blodigt — — men — men — — hans Tanker tabte sig i en Række brogede Billeder, som drev Vandet op lige til Randen af hans Øjne.

Det varede en god Tid, inden han kom ind. Han maatte have mere Luft end den, han kunde faa i de kvalme Stuer, og saa greb Længslen ham igen efter at komme ud og stryge af Sted for Vinden.

Han tog sig en Tur ved Foden af Bakkerne, langs Stranden, inden han kunde bekvemme sig til at gaa indenfor.

Endelig kom han.

Ja, det var straks at se, at hun var derinde. Stuen var som blæst, og det nydeligste Kaffebord stod dækket. Siden hun rejste, havde han maattet tage det, som han kunde faa det. Uordentligt og griset var der alle Steder.

Han tænkte saa mange Tanker, men ikke en slap ham levende ud af Munden og blev til Ord, nærmest fordi han følte sig saa sorryfuld, at han kunde stortudet over sig selv, over hende, over Livets hele akavede Gang.

Der er just ikke meget propert hos dig. Hvad er det for en Tøs, du holder? Hun kan dog vel idetmindste gøre sig den Ulejlighed at skruppe Snavset ud!

Det var den Hilsen, der mødte ham, men den stivede ham nu alligevel op.

Da er det saa meget nettere af dig, at du faar Tid til at besøge din Svogers Hus, og se det lidt efter.

Ja vist saa! men bild dig blot ikke ind, at jeg bliver her!

Gudbevares! det falder mig aldrig ind — mere! — man faar jo een Gang betalt sine Lærepenge, svarede han og satte sig.

Saa er det godt! svarede hun mildere og skænkede hans Kaffe.

Der fulgte en længere Pavse.

Han var frygtelig nysgerrig efter at vide, hvorledes det hang sammen med dette Besøg, men han vidste tilfulde, hvem han havde for sig.

Den halve Kop Kaffe — og den var stor! — sad han og slubrede i sig og lagde ingen Skjul paa, hvor godt den smagte ham. Hun var flere Gange ved at bede ham drikke ordentlig, men holdt, Himlen maa vide af hvilken Grund, inde dermed.

Der kom Kunder, hun tilbød sig ikke, saa han maatte selv. Han saa hende ikke i flere Timer, var distrahit og regnede galt, gav Salt i Stedet for Træsko, Tjære i Stedet for Kaffe o. s. v., alt-

sammen fordi han maatte spekulere paa, om hun maaske allerede var gaaet, naar han ved Middagstid kom ind til sig selv.

Men hun var ikke gaaet. Han fik sine Livretter, Risengrød og stegte Aal, til Middag. Da han nød den sidste Bid, tænkte han paa, om han skulde forære hende en Kjole — en grøn, det var hans Livkulør — den sidste var jo blaa, maaske en rød med blaa Spætter, nydelig og dyr, lige hjemkommen —? — Ja, dersom hun blev! men at tænke sig, at han skulde pynte hende op, for at hun kunde tage sig ud for ham, han ikke gad nævne, ham! der naturligvis, naar det kom til Stykket, ikke brød sig en Døjt om hende!

Nej!

Han vilde ikke mere, han maatte frigøre sig. Han var ellers altid Mand for at handle efter sin Vilje, kun, naar hun kom ham for Øje, løb det rundt for ham.

I tre Dage levede han midt imellem det fagreste Solskin og de mest dybtgaaende Betragtninger. Han nød igen det ubeskrivelige Velvære, der fulgte af en velordnet Dagsorden, velsmagende Maaltider, propert Hus, Opvartning og Hjælp paa alle Kanter, ja, endog en — venlig Omgang!!

Ja, hun havde saa vist fortjent den spættede Kjole. Hun fik den! og — hun takkede ham!

Jeg vil bede dig om, Klara, at blive her alle Tider. Du kan faa det med mig ganske som du

vil, sagde han halvkvalt af Rørelse. Jeg vil i eet og alt rette mig efter dig.

Alle hans haarde Træk skinnede af Hjertensgodhed.

Du er en Tosse! ja, en rigtig gammel Nar! svarede hun med en Latter, som han ikke forstod at tyde.

Ogsaa det maaske — men det forandrer nu ingen Ting paa Affairen! svarede han med nogle Trækninger henover det gule Øje, som altid røbede hans dybe Stemninger.

Du skal ikke bryde dig om mig, det betaler sig ikke! svarede hun kort.

Hør, Klara! jeg har foresat mig, at jeg vil sige det. Tag bort; tag bort for bestandig — —

Herfra! faldt hun ham i Talen.

Pletten i Panden dirrede konvulsivisk.

Du ved godt, hvad jeg mener. Alle, som kunne raade dig, ere borte. Du har kun mig. Hvad kan en Mand gøre mere end tage dig til Hustru, om du vil. Aldrig skal der komme et Ord over mine Læber, som kan krænke dig. Jeg sælger hele Moleviten her, sætter Pengene i en Skonnert — ikke den første, den bedste — saa gaar vi i Langfart og tager Vorherre med os. Lad saa nogen, siger jeg, komme og fornærme dig!

Hun vendte ham Ryggen og svarede ikke et Ord.

Klara! vedblev han blødt, du ved nok, at det kun var til dig min Hu alle Tider stod. Jeg gaar

til Bunds i dette hersens Stræv her — lad os komme af Sted — følg med!

Du er baade en Nar og en Tosse, Jesper Olsen! svarede hun. Ja, en stor Tosse!

Tonen forekom ham mildere end sædvanlig, og, med Sveden perlende ud paa Panden, vedblev han:

Jeg ved ikke, hvad du mener, men jeg har set dem, der er større end som mig, der har været ligesaa tossede. Min Hu staar nu en Gang til dig, og jeg er tilfreds, om jeg skal gennem tykt eller tyndt, blot du vil bønhøre mig!

Du er en Tosse, Jesper Olsen! — kan du aldrig blive klogere?

Hun vendte sig og forlod Stuen.

Men denne Gang hørte han ikke fejl. Tonen var blød, det lød, som om den var fuld af Graad.

Han følte sig som i Havsnød, foldede Hænderne og saa til Himlen som det anskudte eller som det døende Dyr, naar det med brystne Øjne strækker sig den sidste Gang henad Jorden.

Om hun nu denne Gang gaar bort! sagde han til sig selv, kommer hun aldrig tilbage, og gid jeg da ikke havde set hende mere!

I hans Hjerte fattedes ikke en Stemme, der tydeligt forsikrede ham, at det var ham gavnligst at lade hende sejle sin egen Sø, men hvilket Menneske undlader i vanskelige Situationer, naar det drejer sig om, enten at opnaa eller gaa Glip af et Livsønske, at haabe paa et undergørende Mirakel.

Dag ud, Dag ind jages der af Sted efter saadanne Ønsker, hvor maaske ved Opnaaelsen kun en af ti Tusinde finder Tilfredsstillelse. Men bedre er det at hige end at være gaaet træet.

Jesper Olsen higede mod sit Ønskes Maal.

Tre Dage gik det hulter til bulter hos Otto, saa indsaa han, at der maatte gøres noget.

Rygtet om, at Klara befandt sig i Kroen, var sivet ud og havde naaet til ham. Han kendte saa godt den Treøjedes Følelser for hende, men han vidste tillige tilfulde, hvor ligegyldig han var hende. Otto var dernæst vis paa, at hun vilde vende tilbage til ham, og samtidig med, at han følte en vis Længsel efter hende — især for atter at faa ordnede Forhold — gottede han sig ved at tænke paa, at, hvis hun spandt Traaden for lang, vilde hun finde Pladsen optaget, naar hun vendte tilbage. Han havde sat sig selv en Termin af fem Dage. Det var nær den 1ste. Han kunde dog med Lethed faa en ny Husbestyrerinde, ti for en!

Paa den tredje Dags Aften — han tænkte paa, at han selv vilde gaa ud og undersøge Spisekammeret — hørte han med eet Klaras Stemme skælde en af Pigerne ud, fordi der ikke var ordentligt skuret i Spisestuen. Lidt efter arriverede hun selv ind, og, som om der intet Hul havde været

i deres fælles Tilværelse, rakte hun ham med en smilende Mine Posten.

Se! se! — ja, det tænkte jeg nok! svarede han og blev, skønt han ikke vilde være ved det, glad over at se hende.

Saa det tænkte du! sagde hun knibsk — jeg saa straks paa alt, at det var paa Tide, jeg kom tilbage!

Det er nu lovlig ugenert, saaledes mir nichts, dir nichts at tøfle af! svarede han ærgerlig over hendes Sikkerhed.

Det er noget, jeg selv bestemmer, naar jeg gaar og naar jeg kommer, svarede hun.

Maaske til en Tid! sagde han kort. Det var virkelig lykkedes hende at fornærme ham.

Han vendte hende Ryggen og gik ind i sit Kontor, og hun hørte ham dreje Nøglen om i Laasen.

Hun bed sig i Læben og saa noget betænkelig ud; men saa gjorde hun omkring, og de arme Tjenestefolk, som hadede hende af ganske Hjerte, fik at vide, hvem der var arriveret tilbage.

Otto aabnede Brevtasken.

Det første Brev var fra en Sagfører, som underrettede ham om, at Godsejer D., efter i et helt Aar ikke at have faaet Renter, herved opsagde de 10,000, som stod paa anden Prioritet i Gaarden.

Kunde det ikke bringes i Orden, maatte han sælge Ejendommen.

Det andet Brev havde en ham ubekendt Under-

skrift og underrettede ham om, at lille Alice var død.

Brevet var saa tydelig affattet, at det ikke var til at tage fejl af, alligevel maatte han læse det flere Gange, inden han kunde gøre sig det klart.

Død! død! aa! disse sorte, ubarmhjertige Bogstaver!

Han stirrede paa dem, indtil han intet mere saa, blendede som hans Øjne bleve af Taarer; han væltede sig om paa Gulvet og overlod sig til den vildeste Smerte.

Det var et Opgør med sig selv, større endnu end den Gang, han skiltes fra Helga, større, end da han gav Afkald paa sin Søn — her havde han at regne med den ubønhørlige Faktor, Døden, som gaar sin uudgrundelige Gang og følger Love, som altfor ofte ere Mennesker en Gaade. Foruden Hjertesorgen følte han Nag i sin Samvittighed. Han erindrede sig især en Formiddag, hvor han havde pint sin Hustru med adskillige Raaheder — da kom den lille, gullokkede Pige ind og klyngede sig til sin Moder. Han fandt Helgas Ømhed imod Barnet overdreven og kaldte forgæves paa hende. Hun kom først, da Moderen havde hvisket til hende, at hun skulde gaa.

Da Barnet ængstelig nærmede sig, skubbede han hende haardt tilbage, saa hun faldt baglæns om paa Gulvet.

Hun græd ganske stille, som et voksent Menneske.

Hendes Moder tog hende op, men sagde ikke et eneste Ord til ham.

Han gik ud af Stuen, han skammede sig over sig selv, men kunde ikke bekvemme sig til at vise den mindste Imødekommenhed. Han tog sin Bøsse og gik ud. Kort udenfor sit Hjem anskød han en Hare, som rejste sig op paa Bagbenene og udstødte disse klagende Toner, der minde om et lille Barns Skrig, og som forstemmer selv meget forhærdede Jægere, naar det af og til arriverer dem paa Jagten.

Dette Billede havde han mange Gange i sine Tanker set for sig, altid i samme Forbindelse. Nu saa og hørte han det igen. Han stormede saaledes frem imod sig selv, at han syntes, han aldrig havde været god imod den lille Pige — nu var hun tagen bort fra Jorden og af hans — hendes Faders — Mund skulde hun aldrig høre et kærligt eller angrende Ord mere. Havde hun nu Søvnens Fred, Tilintetgørelsens forstenede Ro, eller fløj hun op gennem Himlens Himle, hvor intet ondt mere skulde naa hende eller bringe Taarer i hendes straalende Barneøjne? Maaske anklagede hun ham — med Rette — det var til at blive afsindig over!

Klara tog den ene Gang efter den anden i Døren og meddelte, at Aftensbordet var dækket. Det var, som om det ikke angik ham. Først, da hun med en skærende Røst, fuld af Utaalmodighed, skreg ind til ham om at komme, før Maden blev kold, rejste han sig og svarede i den bydende

Tone, som hun gik af Vejen for, at han vilde have Ro, om hun vilde behage at passe sig selv.

Han følte Væmmelse over hende og over sig selv; men den bløde, smeltende Sorg kom ind i en ny Phase, Tanken faldt nu paa Helga, hvem dette Dødsfald — det vidste han — vilde ramme endnu haardere end ham. Et Øjeblik tænkte han paa at skrive til hende; men hvad skulde det nytte? Hun troede vel ikke en Gang paa hans Sorg? Desuden, det skete kunde ikke gøres usket, den yndige lille Alice ikke komme tilbage — hvad skulde der kunne bygges op paa deres Lykkes Ruiner? Han kunde maaske ikke en Gang, hvis Gaarden blev solgt, nogensinde komme til at leve sammen med Bertel. Han havde forspildt — alt.

Var nu ikke Øjeblikket kommet, da han maatte overlade Drengen, som Erstatning for Alice, til hans Moder — saa greb pludselig en ny Tanke ham, hvor smuk Bertels Moder var, hvor elsket hun havde været, hvor ung — kun 28 Aar — hun endnu var. Om hun giftede sig igen! — denne Tanke gjorde ham halv forrykt — nej! Bertel maatte hun ikke faa, det eneste han havde tilbage. Fik Drengen en Stiffader — han skar Tænder — tabte ogsaa han alt og vilde for ham være lige saa død som Alice.

Han hørte Klara rumstere med Tallerkener og Kopper — derefter knalde med Dørene — formodentlig for at vække ham.

Endelig blev alt stille.

Natten forløb, og først ud paa Morgenstunden stod han op for at gaa ind at lægge sig.

Han havde taget den Beslutning at sælge Gaarden — naar hver fik sit, blev der ikke meget tilbage. Vel! han kunde saa rejse sin Vej, det blev dog den eneste Maade for ham at frigøre sig paa, baade af sine Sorger og af sit Forhold til Klara. Naar alt kom til alt, var det hende, der havde skilt ham fra alle dem, han hørte til. Egentlig laa det for ham, netop saa, ikke at bryde med hende, og havde hun i Tide taget Reb i Sejlene og opført sig mindre lunefuldt og mere fint, kunde hun efter al Sandsynlighed have opnaaet, hvad hun vilde, paa Grund af hans Halsstarrighed, som hun ellers forstod at regne med — men hendes arrige Sind, som hun ikke tilstrækkeligt havde tøjlet, bragte hende til at skyde over Maalet i det Øjeblik, alt stod paa eet Kort.

Paa Vejen ind til sit Sovekammer — han maatte passere en lang Korridor — stillede hun sig i Vejen for ham.

Hun var forgrædt og saa forgræmmet ud.

Af hvilken Grund behandler du mig saaledes? spurgte hun næsten blidt.

Hvorledes? — Gaa din Vej!

Maaske hørte han lille Alices stille Graad — maaske saa han hende i den sidste Vugge, den «foruden Dun og Gænge», eller maaske var det Tanken om det forspildte Liv, der aldeles optog

ham — aldrig kunde hun have valgt et ubelejliger
Øjeblik til at stille sig paa hans Vej.

Da hun var fuldstændig uvidende baade om
Alices Død og om hans øjeblikkelige pekuniære
Sorger, tænkte hun, at det kun var et eller andet
Lune, eller maaske var det en Straf til hende, fordi
hun havde været de tre Dage borte.

Ja! naturligvis! naturligvis det sidste!

Med en halv triumferende, halv hysterisk Latter
greb hun ham i Armen, gned sig op ad ham og
sagde:

Næste Gang bliver jeg dobbelt saa længe
borte, saa kan du have det saa godt!

Alt, hvad der fandtes i ham af Takt og for-
dums Retsind, kaldet frem af de mange Timers
dybe Sorg, kom op i ham og fyldte ham med en
Væmmelse, han aldrig havde følt større.

Ja, gaa! men bliv borte for bestandig! —
vore Veje skilles nu — af Vejen! siger jeg —
straks!

Han gav hende et Skub, saa hun tørnede
over mod den modsatte Væg, og fortsatte sin Gang,
uden at skænke hende et eneste Blik.

Hun havde en Fornemmelse af at være nøgen
— — — halv kvalt af Fortvivelse og Raseri
støttede hun sig mod Muren, og hun hørte ham
knalde sin Dør i og dreje Nøglen om i Laasen.

Nu forstod hun, at hun for ham var et sønder-
brudt Glas, og inderst inde, hvor den usynlige
Sandhed bor, saa hun, at det var hende selv, der

oprindelig havde trængt sig ind paa ham. Naar hun fordm havde opdaget, hvor han gik, mødte hun ham, tiltalte ham, bad ham hjem med sig o. s. v. — og mødte hun ham ikke, skrev hun til ham — i den bekendte Stil, at hun havde noget at fortælle ham, at vise ham, kort sagt, disse gennemsigtige Opfordringer, som Mændene saa godt forstaa og — tage imod som dagligt Brød, til liden Opbyggelse for Samfundet og Moralen.

Paa sin Vis havde hun nu elsket ham, ellers skulde hun ikke tavst have fundet sig i denne Behandling. For hans Skyld havde hun hverken set til højre eller venstre. Med den yderste Paa-passenhed paa sig selv havde hun haabet, at det i Fremtiden skulde lykkes hende at kaste Glemsel over Fortiden.

Nu var der intet mere at stille op. Alt var tabt. Saa godt kendte hun ham, at hun ikke spildte en Tanke paa at søge Forsoning. Hun begreb kun ikke, hvad der havde forstemt ham. Han var jo ikke saaledes, da hun kom. Ingen havde været der.

De to Breve! — det ene var fra Aarhus, det andet fra Helsingør bar en fremmed Udskrift, og de vare stemplede, det ene med en Sagførers, det andet med en Læges Navn. Det første kunde maaske nok være ubehageligt, men af Erfaring vidste hun, at han ikke tog sig sine Affærer saa nær, at de paa den Maade formaaede at forstemme

ham. Nej! nogen maatte have sat ondt for hende, men hvem?

Hun vilde faa Tid nok til at gruble herover.

Saa stærk var hendes Sindsbevægelse, at hun det ene Øjeblik var bleg, det næste brændende rød. Hun var afvekslende kold og hed, og hendes Øjne gnistrede, snart af Had, snart blændedes de af Taarer. Alle Nuancer, som paa en Aprilhimmel, drog hen over hendes forpinte Træk.

Endelig rettede hun sig i Vejret og kunde ikke lade være at knytte Haanden truende hen mod den Dør, hvorigennem han var forsvunden.

Nu kom det især an paa for hende at forvolde ham al den Fortræd, hun kunde.

Naar hun tænkte paa, som Huset saa ud efter nogle Dages Fraværelse, antog hun, at hun gjorde bedst i at gaa straks, uigenkaldeligt. Mange, langt klogere end hun, have troet sig uerstattelige, skønt Livet daglig indprenter, at ingen er det, slet ingen!

Tog hun nu til Svogeren, vidste hun, at hun aldrig kom derfra, og selv her, alene med sig selv, kunde hun ikke afholde sig fra at gøre en Grimase af Ubehag. Skulde hun virkelig lande i denne simple Havn, som altid havde været Genstand for hendes Modbydelighed og Foragt?

Men den Treøjede var velhavende. Tog hun ham, kunde de blive rige — Rigdom er Magt — og desuden, det kom an paa, hvor mange Friheder hun fra Begyndelsen vilde indrømme ham. Hun maatte sørge for at indrette Livet taaleligt.

I kortere Tid, end det fortælles, løb alt dette hende gennem Hovedet, og før hun naaede sit Kammer og begyndte paa Indpakningen, var hun klar over, at saaledes netop vare nu Terningerne kastede for hende.

Hun vilde ikke vove paa endnu engang at kaste sig ud i Galanteriets usikre Verden, især ikke efter de Lærepenge, hun senest, i Ottos Hus, havde betalt.

Den stakkels Jesper Olsen, som end ikke blev spurgt! og dog, hvorfor beklage ham. Mands Vilje er Mands Himmerig, siger Ordsproget, ham skete dog kun efter hans Vilje!

I over fjorten Dage, hver Time, ved Dag og Nat, svævede Helga mellem Liv og Død. Læger kom og Læger gik, og to Sygeplejersker vaagede sammen med Mrs. Browns Piger. Man listede om paa Filtsko, Dørhammeren var bunden fast, alt, hvad der kunde gøre Støj, var banlyst fra Huset. Mrs. Brown ordnede alt og besvarede Breve og Telegrammer. Hun var et Menneske, som aldrig gjorde noget halvt og modtog ogsaa af Lægerne den Ros, hun kunde tilkomme.

Næst efter Frygten for den syge, var hun mest besværet af sin Niece Alice, og Rogers Breve. Den første var fortvivlet over Barnets Død og

Helgas Sygdom, men turde ikke forlade sin Mand, før Savnet af den lille nogenlunde havde sat sig.

Det var svært for Mrs. Brown at besvare disse Breve. Hun turde ikke fortælle, hvor slet Patienten havde det, og dog skælvede hun hvert Minut for en Katastrofe, som hun ikke begreb, hvorledes Forældrene skulde komme over.

Roger skrev hver Dag eller spurgte gennem Telegrammer og tilbød at komme tilbage, han kunde idetmindste besørge Posten. Tilsidst maatte hun have Huslægen til at udstede et Ultimatum. Det var hende umuligt at have flere om sig, saa længe alt udelukkende drejede sig om det døds-syge Menneske.

Lægerne vare indbyrdes uenige om Helgas Sygdom. Huslægen mente, at det var en Absces paa Lungen, de to andre frygtede en Tuberkulose.

Under alle Omstændigheder var Feberen ikke til at faa Bugt med.

Da Feberen var paa sit højeste, ankom Mary. Hun vilde med al sin engelske Energi hjælpe Mrs. Brown at pleje den syge. Maaske dreves hun til-lige af andre, ukendte Grunde. Hun var en høj, frisk Pige, veludviklet paa Sjæl og Legeme, hvid og rød med smukke mørkegraa Øjne, fine, udmærket velplejede Hænder. Med forbløffende Snarraadighed satte hun sig ind i Forholdene og blev, baade for Mrs. Brown og Sygeplejerskerne, en virkelig Hjælp.

Et Par Dage efter hendes Ankomst naaede Helgas Sygdom sit Højdepunkt. Ud paa Natten

faldt hun hen i en Slags Lamhedstilstand, hvor Aandedrættet næppe var bemærkeligt.

Denne Gang vare Lægerne enige i, at hun ikke oplevede Morgen.

Ethvert Gran af Haab syntes udslukt, og Mrs. Brown, som roste sig af, ligesom Napoleon at have Nerver af Staal, skælvede ved den mindste Bevægelse. Især begreb hun ikke, hvad hun skulde stille op med sin Niece i Danmark.

Under alt dette laa Mary ofte paa Knæ ved den syges Seng. Af og til foldede hun Hænderne og bad. Hun var saa fortrøstningsfuld, at alene hendes Nærværelse gjorde godt. Hun forstod den Livets Kunst at haabe imod alle Haab — en Kunst, som ganske vist oftest findes hos Ungdommen, men at bevare den gennem Slid er dog kun de udvalgte lykkelige Lod.

Stakkels Mary var endnu saa ung!

Da Dagslyset begyndte at falde ind, forekom det dem alle, at de vaagede over et Lig; men da Lægerne undersøgte hende, erklærede de, at Døden endnu ikke var indtraadt. Det vilde i det højeste dreje sig om nogle Timer.

Kun Mary haabede endnu.

Det kommer af, at du ikke kender Døden, sagde Mrs. Brown.

De tager fejl, kære Mrs., jeg har min Kreds af fattige, som jeg besøger, og jeg har set mange dø — i alle Aldre, især dog Børn.

Allerede! sagde Mrs. Brown. Det forekommer

mig at være en altfor alvorlig Opgave for dig i din Alder at være saaledes engageret.

Det mener De ikke, De, som selv er saa virksom. Døden har ingen Gru for mig, den kommer jo helt ofte som en god Ven.

Hvorfor er det dig da saa magtpaaliggende, at Mrs. Rejt — som har saa megen Sorg — skal leve? spurgte Mrs. Brown vemodigt.

Hendes Bortgang vilde volde megen Smerte, og derfor tror jeg, at hun endnu en Stund skal leve, svarede hun og lagde Hovedet ned paa Sengekanten over de foldede Hænder.

Denne unge Pige er en Engel, hviskede Sygeplejersken til Mrs. Brown, og, hvis Mrs. Rejt kom sig, vilde jeg tro, at det var paa hendes Bøn.

En Time forløb. De vare alle forundrede over at høre Uret slaa — ved den sidste Grænse synes undertiden Minutterne, uagtet deres store Indhold, at flyve.

Mary løftede Hovedet og saa vist paa den syge.

Hun har forandret sig! sagde hun saa.

Det sker altid paa det sidste, svarede Sygeplejersken og traadte nærmere.

Dette er ikke Døden, sagde Mary bestemt og rejste sig — jeg hører hende aande.

Virkelig bevægede den syge Læberne.

Lad os faa fat i Doktoren! bad Mary og iagttog Helga paa det nøjeste.

Det var klart, at hun var i Begreb med at

vaagne op af sin dybe Dvale, men om det blev til Liv eller Død, kunde ingen sige.

Lægen kom og gav hende en Teske Vin, som hun sank.

Noget efter slog hun Øjnene op et Øjeblik, saa laa hun atter som besvimet; men Mary havde Ret — hun aandede.

Livskraften er saa svag, at man ikke kan ønske hende Livet, sagde Lægen.

Livskraften kan komme igen! sagde Mary — jeg har set noget lignende en Gang før.

Doktoren kunde næppe tilbageholde et Smil over denne unge Visdom.

Imidlertid, Grænsen var naaet, den yderste, hvortil Livet her kan naa, Døden maatte enten slippe eller gøre det sidste store Tag.

Til Lægernes Forbavselse — den eneste Gang de havde været fuldt ud enige — begyndte Helgas Helbredelse, rigtignok en Helbredelse saa langsom, at hendes Liv endnu i mange Uger bogstavelig hængte i en Traad; men fremad gik det, takket være især den frejdige unge Mary! som intet syntes at bide paa, hverken Uro, Nattevaagen eller andet Slid.

Der maatte et Magtsprog til, hver Gang hun skulde skaane sig.

For hver Dag knyttede hun sig fastere til Helga. Hun var ikke alene hendes Plejerinde, men endnu meget mere, eftersom Helbredelsen skred fremad, hendes Trøsterinde. Hun var et af

disse lykkelige Mennesker, som saa at sige ere fødte med en levende Tro. Tvivlens, Sorgens og Uroens Anfægtelser havde aldrig naaet hendes varme Hjerte. Hun jublede som Fuglen, der be-sejler Luften og kvidrer mod den lyse Himmel, overbevist om, at Sjælen en Gang skulde løfte sig op i et evigt Lys. Derfor faldt hver en Gerning hende let, især var det hendes Fryd at kunne glæde andre Mennesker eller tjene dem.

At hun i særlig høj Grad følte sig dragen mod Helga, havde sin særegne Grund.

Hun var, som allerede fortalt, mer end halv-vejs forlovet med Roger. Da hun, før Helgas Sygdom, samledes med ham, følte hun sig skuffet ved Gensynet. Han forekom hende fremmed og koldere end før. Efter nogle Dages Samvær kom Efterretningen om Helgas Sygdom. Maaden, hvorpaa han modtog denne Meddelelse, gav hende en Formodning om Retningen af hans Følelser, og første Gang i sit Liv blev hun betagen af en Sorg, hun ikke kunde ryste af sig. For hvert Budskab fra Grangemouth blev Tilstanden forværret, Roger mere mørk og indesluttet og hun selv mere sorgfuld.

Saa tog hun energisk den Beslutning at rejse ned og hjælpe Mrs. Brown at pleje Helga.

Hun vilde da senere maale sig med hende eller komme til Klarhed over deres hele Forhold.

Til alt Held var Roger, i Anledning af betydelige Forandringer i Administrationen over Indien, saa engageret med Forretninger, at han i

flere Maaneder ikke kunde komme af Stedet, og da Tilstanden begyndte at bedres, betydede hans Tante ham, at han maatte indskrænke sine Forespørgsler.

Efter et Par Maaneders Forløb begyndte Helga at komme op et Kvarter ad Gangen, og Lægerne ønskede, at hun, saa snart det lod sig gøre, skulde forandre Opholdssted. De vare atter blevne enige. Efter forskellige Raadslagninger besluttede man at vælge Dartmouth, som laa saa lunt og skønt ved Floden Dart i Cornwall. Baade Mrs. Brown, som havde Slægtninge der, og Mary vilde ledsage hende.

Helga ønskede at komme hjem, men man turde ikke udsætte hende for det blæsende danske Klima, endnu mindre for stærke Sindsbevægelser. Alice havde meddelt sin Tante, at alle deres Anstrengelser for at faa fat i Bertel havde været frugtesløse. Og lige meget af Hensyn til Barnet, der var saa tilbøjelig til at gruble, som til Helga, havde man ophørt med alle Forsøg og haabede paa, hvad Fremtiden mulig kunde bringe.

Samme Dag som Helga gik ombord paa Damperen, der skulde føre hende og hendes Ledsagerinder til Dartmouth, holdt Otto Auktion paa sin Gaard med Løsøre o. s. v.

Alt kom under Hammeren. Efter et forgæves

Forsøg paa at rejse Penge til Terminen og en forgæves Anmodning til den rige Svoger, tog han en rask Beslutning, han vilde gøre op og ikke vente, indtil man kom og lagde Beslag paa al hans Ejendom.

Det blev ham en mere bitter Dag, end han havde tænkt sig. Stykke for Stykke saa han sine Sager spredes for alle Vinde, saa, hvorledes Køberen stod og ventilerede om, hvor vidt Handelen var fordelagtig eller ikke, ofte var det Ting, som for Otto havde en Værdi, der langt overgik Genstandens reelle Værd. Den unge Fuldmægtig, som holdt Auktionen, lod det regne ned med Vittigheder og gjorde sit til at drive Sagerne op, men det blev næsten Otto uudholdeligt at høre derpaa, samtidig med, at han lod mere og mere gaa med af de Ting, han havde sat til Side for at beholde. Det var, som om han spillede Bolt med sig selv og hidsede sig op til at lade det blive jo galere, jo bedre. Og, saa modsigende det lyder, følte han sig mer og mer som en fri Mand, jo mere de opstablede Bunker tyndedes ud.

De yderste Grænser have sine særegne Perspektiver, som almindelige dødelige, der færdes paa de reglementerede Baner, aldrig faa at se. De forholdsvis faa, der øjne dem, tabe undertiden deres Sjælsstyrke og blive enten forvirrede og lande i Galehuset eller gøre, for at slippe Ydmygelsen, Slut paa Tilværelsen, men de, som eje Mod til at tage Skridtet fuldt ud, ere stærke Naturer, som

have enten endnu flere Illusioner at miste eller en Oprejsning at afkræve Fremtiden. For Otto laa begge Muligheder — hans Halsstarrighed vilde være Balancerstangen, der bestemte, hvilket af disse Maal, der skulde være hans.

Blandt de Lysthavende befandt sig ogsaa Jesper Olsen. Han var paa Faldrebet, parat til at hejse Sejl. Skipper Henriksen havde overtaget Kroen, medens han førte Fortuna, foreløbig til Newcastle, derfra maaske til Brasilien.

Naar han og hans Ledsagerinde kom tilbage, vilde de forhandle videre.

Jesper Olsen var i Pudsen. Det overflødige Øje straaledede om Kap med de flunkende nye Knapper i hans blaa Sømandsjakke, og omkring hans Mund laa et lunt Smil, som fortalte om, at nu havde han opnaaet, hvad han vilde. Man sagde, at han Dagen forinden var bleven viet inde i Købstaden.

Ottos Tobaksbord, en Foræring fra hans Hustru, blev raabt op. Det var et smukt Bord, og Budene faldt livligt. Da Hammeren var ved at falde, bød Jesper Olsen en Daler mer!

Det var allerede gaaet højt. Otto tog Bordet tilbage; men nu gentog samme Scene sig tre Gange i Træk, alle Genstandene vare Ting, han personlig havde benyttet. Det irriterede ham umaadeligt, at hun skulde eje dem, især irriterede ham den brede Sømands Sikkerhed, som om han ikke vidste med sig selv, at det vilde være ham en let Sag

at lokke hende tilbage til sig. Han vilde jo ogsaa nu drage til hin fjerne Verdensdel, som i saa mange Aar har lokket den gamle Verdens Svindlere, ulykkelige og havarerede Eksistenser til sig.

Enten hun nu fulgte den ene eller den anden, ham eller den treøjede, var jo lige meget. Hun var, trods sit arrige Sind, alligevel en god Ven og et trofast Menneske. Han følte Længsel efter hende.

Det næste Nummer var en — Gyngehest, hans Søns, hans eneste Barns Legetøj, som maatte været glemt og gemt, formodentlig af Klara, oppe paa et eller andet Loft.

Det er Draaben, der faar Bægeret til at flyde over, og de smaa Ting, der forandrer Livets Gang — denne Gyngehest var maaske den eneste Genstand paa den hele Gaard, der i dette Øjeblik formaaede at fremkalde en total Forandring i Ottos Sind og Tænkemaade. End ikke det luende Blik, som hemmeligt, fra Bunden af en tæt sammenpakket Mængde, i nogle Minutter havde iagttaget ham, vilde nu formaa at drage ham til sig. Som om hun forstod det, sneg hun sig med Hjertebanken bort. Hun havde set Otto for sidste Gang, og for hende lukkede sig den Dør, der førte ind til hendes lønligste Længsels Maal. Hun kunde skreget af Smerte, og hun vidste, at paa Jorden fandtes ikke det Menneske, der kunde fortrænge ham af hendes Tanker, og nogle dæmrende, halv fantastiske Forestillinger om engang at kunne mødes

med ham, steg, sammen med nogle halvforglemte religiøse Forestillinger, op i hende. — Det var en Mulighed, ja en Mulighed! — ude paa de store Have vilde hun faa Tid til at overveje og opfriske disse Børnelærdomme. Maaske kunde de bringe Lindring for Tomheden, hun følte, og den nagende Smerte! — Tanken om den Mand, der havde givet hende Oprejsning og aldrig haft hende ude af sit Sind, generede hende ikke. Han var for hende et nødvendigt Onde, som hun havde at finde sig i. Hun havde nu kun et eneste tilbage for Livet, kun et at leve paa, sine hemmelige Tanker og Længsler. Hvad kom de ham, den treøjede Klods, ved!

Otto havde tænkt at faa et nogenlunde Overskud; men da alle Omkostninger vare afholdte, viste det sig, at han havde Hundreder, hvor han havde haabet paa Tusinder. Han kunde naa den fjerne Verdensdel og have lidt i Behold, til han slap ind i noget, det var alt.

Da Auktionen var endt og alle hans Sager spredte om for alle Vinde, gjorde han en sidste Ronde omkring paa sine fordums Enemærker: Allermest vemodig blev han ude i Lyngbakkerne, hvor han havde plantet hvert Træ. Med sin Stok gik han og maalte dem efter og dvælede særlig ved nogle enkelte, han havde givet et lille Mærke, som snart betød, at Helga, snart et af hans Børn havde været nærværende ved Plantningen. Han var altfor bisar til, at han nogensinde til nogen af

dem skulde have udtalt sig om, at han havde sat Pris paa deres Nærværelse, end mindre, at han havde noteret den. Nu traadte Taarerne ham i Øjnene, hver Gang han genkendte Mærkerne, og, som om Træerne forstode ham, talte han sagte til dem. Vil du, naar du vokser til, sagde han til et af dem, som var særlig frodigt og smukt formet, erindre den ulykkelige Mand, der møjsommeligt plantede dig, og bære gennem Barken — alle Dage — det Mærke, jeg skar i dig? Vil du nogensinde give mig Ly under dine Grene, naar du har løftet dig højt op imod den lyse Himmel? Vil du kende mig, naar jeg maaske engang kommer hinkende her hjem ude fra den store, udeltagende Verden, hvor jeg haaber at finde nogen Lindring, men egentlig ikke venter det! Vil du — —? han hulkede højt og saa sig om, med Øjnene blændede af Taarer.

Han tænkte paa den lille Alice med de bedrøvede, skræmte Barneøjne og den rørende, tavse Mund. Hvorfor kommer aldrig Døden kvægende i saadanne opgørende, dybe Øjeblikke? Det hedder dog i den uforlignelig skønne Bjergprædiken: Salige ere de, som sørge, thi de skulle husvales!

Enhver Dansk kender Historien om Søren Kierkegaards glædeløse Barndom. Han fortæller om, at hans eneste Legetøj var en Vindepind —

saaledes var det ikke med Bertel. Han havde fuldt op af Legetøj, men hans Sind var, som hin store Mands i Barndommen, forpint og ulykkeligt. Og da denne Sindsstemning passede saa slet som muligt i de rige og livsnydende Omgivelser, hvori han befandt sig, havde de til Følge, at han bedre og bedre lærte — eftertænkende, som han fra Barndommen havde været — at beherske sig og søge ind efter i sig selv. Hans faste Karakter og kærlige Sind forhindrede, at han blev en Hykler. Forgæves søgte hans Onkel at muntre ham op; men da Bertel bestandig mødte med udmærkede Karakterer for Flid og god Opførsel, vænnede Onklen sig til hans stille Væsen og fik ham paa sin Vis kær, medens Tanten snarere blev mere frastødt, fordi han altid var saa egen og ikke kunde være som andre Børn. Heldigvis var hun saa optagen af sine mange Pligter som rig Kone, at hun oftest lod ham i Fred, for ikke at sige rent glemte ham. Hun kunde nok lide imellem, naar hun var i stort Spadseretoilette, at have ham med. Han var en smuk Dreng. Ogsaa det forstod han langt tidligere, end man skulde tro, at han dannede en Slags Pynt for hende, og disse Ture vare ham en Tortur, skønt der vankede baade Kager og Chocolate. Han tænkte saa mere end nogensinde paa sin egen smukke, uforglemmelige Moder, hvorfor hans tunge Sind da almindelig udartede til, hvad Fru Simonsen betegnede som Bertels træede Tværhed.

Maalet paa Drengens Sorg blev fuldt, da han maatte tage Afsked med sin Fader.

Selv i Afskedsøjeblikket tryglede han ham forgæves om, at han maatte komme til sin Moder. Det var Otto umuligt at rydde den Tanke ud af sin Sjæl, at Helga igen kunde gifte sig, og, om han end kunde ønske et eller andet anderledes i Svogerens Hus, erkendte han, at Bertel havde det godt, Helga maatte ikke faa ham. Da Familien fulgte Otto om Bord paa Hekla, som skulde gaa til New York, sagde den store Fabrikant:

Naa, Svoger! gid det maa gaa dig vel, at du maa finde Lykke ovre i det frie Amerika. Du skal ingen Bekymringer gøre dig for Bertel, han er en løjerlig, stille, men god Fyr — Lykke paa Rejsen!

Aldrig glemte Bertel det Øjeblik, da Ankeret blev hivet op, den store Skrue begyndte at arbejde og Kolossen sagte gled ud fra Bolværket til en Verden, hvor han ikke kunde komme med. Naar Børn sørge ud over deres Alder, forvinde de det omtrent aldrig. Hans indadvendte Liv virkede uhel-digt paa hans legemlige Udvikling. Han forblev lille og spinkel, havde en bleg Ansigtssfarve og store funklende Øjne. Stundom vaagnede han om Nætterne og indbildte sig, at han saa sin lille Søster og havde lange Samtaler med hende. Han var saa fuld af Fantasi, at han enkelte Dage ikke kunde rives ud af sine Drømmerier, til stor Forargelse for Onklen, som absolut ikke kendte andre

Drømme end saadanne, han kunde have ovenpaa et eller andet rigeligt Maaltid etc.

De meteorologiske Institutter bleve før Helgas Afrejse nøje forespurgte, og netop som der syntes at være en sjælden Fredstilstand i Universets Regioner, begave de tre Damer med Pige sig paa Rejse. Alligevel, før de naaede Kanalen, tillod et Uvejr sig at bryde løs, hvorved det ureglementsede, at de tre raske bleve søsyge, indtraf, og den syge, som de tre skulde have vaaget over, forblev alene fri for at ofre til den vrede Neptun.

Da Uvejret ud paa Morgenstunden stilnede af, kom Helga med Jomfruens Hjælp lidt op paa Dækket for at trække frisk Luft. Hovmesteren placerede hende i en lun Krog indhyllet i Tæpper og viste hende en af de store Oceandampere, som kom imod dem.

Endnu medens de iagttog denne Kolos, kom det danske Hekla og passerede dem saa nær, at man kunde hilse paa Passagererne.

Der var kun faa paa Dækket, men i Agterstavnen, lænet let ud over Lønningen, stod Otto. Solen, som endnu var lavt paa Himlen, beskinne hans hele Skikkelse, og, som for at ingen Fejltagelse skulde være mulig, tog han i det samme Hatten af, formodentlig for at køle sin Pande.

Han havde et tæt Haar og brugte ofte, naar det var varmt, at gaa med Hatten i Haanden.

Hun fik ingen Hjertebanken ved Synet af ham, følte kun en vemodig Sorg, og uvilkaarlig drog hun sig dybere ind i Skyggen af Redningsbaaden. Hun havde ikke, selv om han var langsynet, behøvet det. Han vilde ikke i det korte Minut, i den blege, afmagrede Skikkelse have genkendt sin fordums Hustru.

Som et Syn drog Skibet forbi og bortførte et Stykke af hendes Livsskæbne. Hvor drog han hen?

Hun vidste intet om, at Gaarden var solgt, og nu, da Skibet fjernede sig, begyndte hun allerede at tvivle om at have set rigtigt. Hvorledes skulde han egentlig være om Bord? Var han alene? Hvis han nu drog bort med Bertel? — nej! hun havde sikkert set fejl!

Saa de Atalanta og Hekla? spurgte Kaptajnen og kom hen til hende. Man kunde kende Folk om Bord.

Ja! jeg saa det! hvor gaa de hen? Hun mærkede, at hendes Stemme skælvede.

Til New York.

Hun tænkte paa, om det kunde være Otto eller ikke, eller egentlig tænkte hun kun paa, om Bertel maaske skulde leve fader- og moderløs, skønt de begge vare i Live.

Det gaar nu ikke saa fort med Helbredelsen, som jeg havde tænkt! sagde Mary en Dag til Fru Brown. Og hvor henrivende er her dog ikke! — og saa lunt! jeg tænker mig, at Dartmouth er som et Stykke Syden!

Forandring af Luft sporer man ikke straks den gavnlige Virkning af, sagde Mrs. Brown. Ved du noget, som særlig kan ængste hende? Hun forekommer mig saa urolig.

Ikke noget særligt. Det skulde da være Længsel efter Bertel, svarede Mary.

Hendes Livskraft er saa forunderlig brudt, sagde Mrs. Brown; jeg betragter hende ikke for helbredet, før hendes Sind bliver mere ligeligt.

Noget, vi ikke ved, har forstemt hende, sagde Mary paa en Maade, at man hørte, det oftere var gentaget.

Hun har ingen Meddelelser faaet, som vi ikke kende, sagde Mrs. Brown. Der har vi Posten!

Der var Brev til alle.

Helga kom ind.

Endnu var hendes Gang noget vaklende, og hun var meget afmagret, men hendes Øjne og blide Væsen tiltrak særligt alle. Man maatte med eller mod sin Vilje synes om hende.

Mary havde Brev fra sine Forældre, det aandede kun Kærlighed og Omhu.

Mrs. Brown trak Panden i Rynker, da hun læste Rogers Meddelelser om, at han om fjorten

Dage vilde slutte sig til dem for at være den sidste Maaned sammen med dem.

Hendes Blik strejfede afvekslende Helga og Mary under og efter Læsningen.

Alice meddelte Helga, at Rejt havde solgt Gaarden og var gaaet til Vesten, og at hendes lille Bertel havde det godt, men ufravigeligt maatte blive, hvor han var, indtil han blev saa gammel, at han selv kunde vælge. Efter mange Forsøg, skrev hun, var hun ogsaa kommen til det Resultat, at man burde resignere, da Drengen kun blev oprevent, til ingen Nytte.

For første Gang følte Helga Fryd over at vide ham i Onklens Hus, at Rejt ikke havde taget ham med sig. Om Klara var med Otto eller ikke, bekymrede hende ikke mere.

Jeg takker Gud! saaledes sluttede Brevet, at du er i Bedring, og jeg er lykkelig over, at du er hos min gode Moster, som ganske anderledes end jeg kan vaage over dig og hygge om dig. Tænk ikke paa at komme hjem, før du er fuldkommen rask og din Fader bedre, end for Tiden.

Din Moder Alice.

Saa var det altsaa Otto, jeg saa! tænkte hun beroliget, da hun nu vidste Bertel i Sikkerhed, hvor mærkeligt! og første Gang, siden de skiltes, indsaa hun, hvor ensom og forladt Otto maatte være, hvis ikke — — — — — jo, formodentlig var hun dragen med ham! hvad skulde nu afholde hende derfra?

Helga vidste, at selv om Alice kendte denne Sag, vilde hun aldrig berørt den til hende, næppe nok, om hun blev spurgt.

Men Helga vilde aldrig spørge. Det, hun nu følte for Otto, var Ligegyldighed. Sorgen over Barnets Død havde pløjet saa dybe Furer i hendes Sjæl, at alt, hvad der ikke var rodægte, var gaaet under.

Hun bemærkede ikke de fire ængstelige Øjne, som iagttog hende.

Er det ikke gode Meddelelser? spurgte endelig Mrs. Brown.

Helga rejste sig og gav Tanten Brevet, hvorpaa hun forlod Stuen.

Mrs. Brown vidste omtrent hverken ud eller ind.

At holde Roger længere borte, var umuligt. At sende Helga hjem til Danmark, var ugørligt. Hemmelig havde Alice meddelt hende, at hun havde fuldt Arbejde med at passe og pleje sin Mand, som af og til ogsaa henfaldt i Melankoli. Tilbage var saa Mary. Mrs. Brown forstod saa helt vel, at hun elskede Roger. Skulde hun faa hende bort, eller skulde hun lade hende blive?

At Roger kunde være i Tvivl, begreb hun ikke. Hun var alt andet end blind for Helgas Fortrin, specielt hendes sjældne Ynde. Men Lægen

sagde, at hun altid vilde forblive sart, og dertil var hun sorgfuld, næsten forskræmt. Mrs. Brown fandt, hun var en mærkelig Ledsagerinde for en ung, livsfrisk Mand, hvis Stilling dertil medførte et Ophold under vanskelige klimatiske Forhold.

Undertiden fandt hun, at det var hendes Pligt at lede disse erotiske Strømninger ind i de rigtige Spor, naar alt kom til alt, bestod de af en Elektricitet, man maatte kunne beherske, om man brugte sin Forstand ret. Andre Tider følte hun sig i et saadant Uføre, at hun indsaa, hun maatte lade staa til, hvor galt det saa blev. I sit Hjerte var hun mest ærgerlig paa Roger, hendes udkaarede Yndling, at han kunde være saa enfoldig, saa erke, erkedum, men — det siges af Kvinder i alle Lande — Mændene ere saa uberegnelige, saa ofte gaaende mod al sund Fornuft!

Helgas hjælpeløse Svaghed, hendes Sorg over Alices Død og til Dato hendes absolute Uvidenhed om Rogers Følelser, samt totale Mangel paa Opmuntring, havde afvæbnet Mrs. Brown, saa hun ikke var i Stand til at føre Vaaben imod hende. Nej! Roger! det var kun Roger, der afstedkom den hele Forstyrrelse!

Første Gang befandt hun sig i en Stilling, hvor hun ikke kunde tage Bestemmelse.

Og Dagene gik.

De yndige Spadsereture omkring ved Dartmouth, hvor venlige Aase, snart skovklædte, snart korn- eller græsbevoksede, afgive prægtige Udsigts-

punkter og en rig Afveksling, som kvikkede det lille Selskab op.

Man begyndte at tale om — i en nær Fremtid — at gøre Jærnbaneture med det Tog, der løber langs med Dartfloden. I England er denne Egn saa berømt for sin Skønhed, at der siges, at naar et eller andet ungt Par har absenteret sig, sendes der først Opdagelsespoliti til Dartmouth — de sværme altid der, idetmindste i ni af ti Tilfælde.

Helgas Kinder bleve fyldigere og modtog en skær rød Farve, som alt imellem gav hende noget blændende. Mary brunedes af Solen og de friske Bade og syntes at strutte af Sundhed. Selv Mrs. Brown glemte imellem sine Bekymringer, naar Lygterne og Lanterne bleve tændte, og der fra en eller anden fremmed Orlogsmand blev musiceret paa Floden.

Dartmouth minder om Syden, ikke mindst ved sin frodige Vegetation og det tætte Løvhang inde i de lune Dale og Kløfter. Floden slynger sig i saa utallige Bugter, at man ofte tror at befinde sig paa en Sø, lukket, hvorhen Øjet ser, indtil en dristig Slynkning atter aabner nye Veje for det henrykte Øje.

Der var kun et Par Dage til Rogers Ankomst. Mrs. Brown tvivlede intet Øjeblik om, at han snarere kom før end senere. Havde ikke Mary været, vilde hun ikke lagt ham et Halmstraa i Vejen for at fri til Helga, som hun for Resten ikke troede vilde have ham.

Hun havde en daarlig Samvittighed over, at hun ikke havde gjort andet for at forhindre dette Møde end skrevet et forholdsvis kort Brev til Roger, som han nok forstod, men dog kunde lade, som han ikke fattede, ja endog gaa i Rette med hende om.

Hun maatte tale med Mary.

Mary og Helga vare sejlede over Floden og spadserede omkring i Villabyen, som ligger overfor det egentlige Dartmouth. De havde opdaget en skyggefuld Bænk under et mægtigt Egetræ, hvorfra Udsigten var aldeles henrivende. Efter nogle almindelige Smaasamtaler sagde Mary:

Det vil blive rædsomt for mig at skilles fra Dem, kære Helga — jeg synes, jeg har nogen Del i Dem, efter at jeg har haft den Lykke at faa Dem til at se Deres Sorg fra et trøsterigere Standpunkt.

Skulle vi da skilles — snart? spurgte Helga stille.

Mine Forældre skrive indtrængende efter mig.

Og Deres Forlovede? spurgte Helga med et Smil. Det er saa rimeligt.

Det var første Gang, Helga nævnede Roger saaledes for Mary.

De rødmede begge.

Helga mindedes, at Roger var bleven ophidset

over hendes Hentydning, men nu, da hun havde levet sammen med Mary og lært hende at kende, mente hun ikke, at hendes Spørgsmaal kunde kaldes udelikat.

Til hendes største Forbavselse rystede Mary afvisende paa Hovedet og sagde med en Stemme, hun ikke aldeles kunde beherske:

Ham, De tænker paa, er ikke min Forlovede og bliver det aldrig —

Men kære! hvorfor dog? Jeg troede, den Sag var i Orden allerede for flere Aar siden, saaledes har man sagt mig.

Det sker aldrig. Han elsker en anden, som er langt smukkere, blidere og bedre, og, jeg ønsker ham og — denne anden — al tænkelig Lykke.

Hun vendte Hovedet for at skjule en Taare, det ikke var hende muligt at holde tilbage.

Hvad De siger — lille yndige Mary — be-
drøver mig dybt. Hvor kan han — — — er han virkelig bleven Dem utro? De maa svare mig!

Utro! svarede hun med et stærkt Udbrud. Han var ikke bunden anderledes, end at han — end — at jeg — enhver af os, kunde trække sig tilbage.

Er det da Dem? Det vilde virkelig trøste mig mere end det omvendte! — hvem er — hun?

Med en heftig Bevægelse greb Mary Helgas Haand og svarede:

Den sande Kærlighed er en saa stærk Følelse, at ingen kan staa den imod. Roger havde ikke

set denne anden — jeg er ikke berettiget til at nævne hende — da Familien begyndte at arrangere et Parti imellem ham og mig. Sig intet ondt om ham. Han har handlet, som han maatte handle, og, jeg forstaar ham fuldt ud.

Mary havde virkelig endog lært at bortse fra, at Helga, hvad der i England er en Anstødssten, var en fraskilt.

Jeg synes aldeles ikke om hans Handlemaade, svarede Helga afgørende.

Sig det ikke! sig det ikke, netop ikke De!

Hvorfor ikke jeg? spurgte Helga forundret og en Del ophidset.

For jeg har lært at holde saa uendelig meget af Dem! svarede hun med nedslagne Øjne, at Deres Dom gør mig ondt, og han fortjener den ikke.

Min Udtalelse er ingen Dom, den er Kritik; jeg afskyr Troløshed under enhver Form.

Hvor ofte skal jeg sige Dem, at det ikke var slaaet fast imellem os! tro mig!

Helga saa vist paa hende og lagde Mærke til, at hun fortrak Ansigtet, som om hun undertrykte en Smerte.

Jo vist var — idetmindste han — engageret. De var og er endnu saa ung, lille Mary. Alligevel volder han Dem Smerte; De kan ikke skuffe mig — det er meget, meget stygt af ham, og det be-
drøver mig dybt.

Hvis nu denne anden, han elsker, er saa smuk, saa elskelig — begyndte Mary.

Faa ere smukkere og friskere end De, og ingen elskeligere, afbrød Helga hende. De ska ikke gøre Dem til Advokat for en slet Sag. Denne Historie har dybt forstemt mig. Nu er det min Tur til at være Læge for Dem!

De karske, ved De nok, have ikke Lægen behov. Jeg er kommen over denne Episode — den bedrøver mig ikke mere.

De indrømmer altsaa dog, at De har været bedrøvet? — Søde lille Mary! — sig mig, holder De ikke af ham?

Helga lagde sin Arm om hendes Hals og drog hende ind til sig.

Det er ovre, tro mig! svarede Mary heltemodigt, og denne Gang fik hun Bugt med alle Taarer, næsten ogsaa med Røsten. Helga følte sig dog ikke overbevist, men kunde i Øjeblikket ikke sige mere.

Mary, jeg sidder nu og tænker, at aldrig skal min lille Alice prøve alle de Lidelser, som findes paa denne Jord. Hun er «fri for Sorgen, fri for Nøden, fri for Synden, fri for Døden», som Moder skrev, at der blev sunget over hende.

Ja, svarede Mary med et straalende Smil. Det er dejligt at dø ung! gid det maatte være min Lod!

De skal blive lykkelig. Tænk ikke saaledes! alt, hvad der er godt, skal dog heller ikke tages bort herfra.

Den næstbedste Lod! hvorfor ikke unde mig den bedste!

Den bedste?

Døden naturligvis! jeg skal sige Dem, man kan jo forholdsvis saa let komme herfra, saa længe man ikke er bunden fast ved de stærkeste Baand.

Deres Forældre, Deres Venner og jeg, tænker De ikke paa os?

En Afdød er som en Ven, der er paa lange Rejser. Man græder ved Afskeden, men vænner sig til Fraværelsen, som jo desuden ikke skal vare evig.

Lad os spadserere lidt! sagde Helga og rejste sig for at bekæmpe sine Følelser.

De gik lidt tavse, saa sagde Helga:

Vi maa vist tage hjem — jeg føler mig træt.

Det er min Skyld, jeg har forstemt Dem, svarede Mary med et bedrøvet Smil, som klædte hende saa allerkæreste.

At skilles fra Dem, bedrøver mig. Det er saa rimeligt. De har plejet mig, vaaget over mig. De har trøstet og oplivet mig, og De har kaldt min Barndoms Tro og Tillid til Live i mig. Men De har Ret! vi to skilles aldrig, hvorledes det gaar. Vi drage samme Vej!

De maa love mig at blive hos Mrs. Brown. Hun er saa ensom og har faaet Dem saa kær.

Tænk Dem! udbrød Helga og standsede hende med et Ryk i Armen. I den senere Tid er det stundom forekommet mig, at Mrs. Brown imellem

havde noget imod mig. Jeg har forgæves grundet paa, hvad det kunde være.

Hvor vil De hen! endnu for et Par Dage siden var hun fuld af Lovtaler over Dem og Glæde over Deres Helbredelse.

Det trøster mig — men synes De ikke selv, at hun f. Eks. i de sidste Uger har været usædvanlig adspredt, og De forstaar, at jeg kun med Smerte har tænkt paa alle de Udgifter, jeg har forvoldt hende — —

Hun vilde virkelig være rejst et eller andet Sted hen med Dem, uden Hensyn til, om De var syg eller ikke, og jeg ved med Bestemthed, at de pekuniære Omstændigheder ikke generer hende. Meget af hendes Formue bestaar i Livrente; men jeg ved, at hun i mange Aar — hun har selv sagt det — ikke har brugt sine aarlige Indkomster. Saa De kan være rolig. Mrs. Brown er desuden en god Økonom, der aldrig indlader sig paa mere, end hun kan overkomme.

De er en vidunderlig Trøsterinde!

Men Helga kunde ikke slippe Marys Udtalelser af sine Tanker og grundede paa, hvad der gik af Roger, at han kunde være blind for en saadan Piges Værd.

I Mørkningen samme Dag, da Helga, som tidlig kom til Ro, havde lagt sig, sagde Mrs. Brown:

Kære Mary! Roger kommer om et Par Dage og bliver en Maaned, inden han gaar tilbage til Indien. Har du imod at træffe ham?

Jeg ved det ikke — kommer han saa snart?

Du maa naturligvis gøre ganske, som du vil. Vi ville nødigt miste dig, men dit Ønske er os en Lov.

Hun gik, den gode Kone, fordi hun vilde lade Mary i Ro overveje, hvad hun vilde; men i den unge Alder, Mary var, trænger Hjertet til at raades og trøstes.

Havde hun kunnet tale med Helga! hun vilde anderledes have forstaaet hende; men netop hun var umulig.

At rejse eller at blive forekom hende lige vanskeligt. Det saa besynderligt ud at tage bort samme Dag, Dagen før eller Dagen efter, at Roger kom, og, paa den anden Side vidste hun ikke, om hun var stærk nok til at blive og se ham vende sin hele Kærlighed til en anden. Vilde Helga, der forstod hende saa godt, ikke opdage hendes Kval? I saa Tilfælde vilde hun umuliggøre enhver Tilnærmelse til ham fra Helgas Side, saa meget kendte hun til hende.

Nej! hun maatte bort.

Hun havde opnaaet, hvad hun vilde, hun havde lært Helga at kende, og hun havde faaet hende saa kær, at hun hellere vilde miste sin egen Lykke end tage den fra hende. At Helga ikke havde tjærneste Ide om Rogers Følelser, vidste hun; men

hun kunde ikke tro andet end, at nun, naar hun lærte ham nærmere at kende, maatte synes om ham: Han vilde saa gøre hende lykkelig og give hende Erstatning for al den Sorg og alle de Lidelser, hun havde prøvet. Og saa — engang — om mange Aar, vilde hun besøge dem og nyde deres Fryd og fortælle dem, at den var hendes Værk. Hun vilde tage hjem og give sig til at læse med og opdrage sine smaa Søsken og finde Glæde i denne store Gerning, som hendes stakkels, meget svage Moder ikke alene kunde overkomme.

Ja, hun maatte bort! og for ikke at bedrøve Helga eller komme til at røbe det mindste om sine Følelser, vilde hun rejse den følgende Aften, ikke sige Farvel, men efterlade et Brev til hende.

Hun vilde pakke sine Sager hemmeligt, allerede om Aftenen, for at hun den følgende Dag hele Tiden kunde være om Helga.

Tanken adspredte hende. Hun gik straks ind til Mrs. Brown og gjorde hende fortrolig med sine Planer og gav sig derefter frimodig i Lag med Indpakningen. Hun afslog enhver Hjælp af Frygt for, at hendes Beslutning skulde blive bekendt.

Først ud paa Natten blev hun færdig og gik hen i det aabne Vindue for at køle sig.

Maanen skinnede paa Flodens Vande, hvor alt var tyst og stille, som i den lille By. Sorg og Glæde — alt var indslumret; kun de blinkende Stjerner syntes som klare Øjne at vaage over det livløse og alt det levende.

Det er jo kun som Øjeblikke, alt, hvad der lever og aander hernede, tænkte hun. Hvorfor da bedrøves, hvorfor sørge?

Hver en Tanke i hendes Sjæl blev til Længsel, en mild og fredelig Længsel, der drog hende op efter.

O Rigdoms Dyb paa Guds Visdom og Kundskab — hvo har kendt Herrens Sind, eller hvo var hans Raadgiver — — af Ham, ved Ham og til Ham ere alle Ting.

Der kom over hende en uslukkelig Higen efter at blive god, efter at frigøre sig for alle tvingende Lænker, efter at se Gud.

Salige ere de rene af Hjertet! gentog hun under en Regn af milde Taarer og lovede sig selv at ville stræbe fremad, som hun forstod ved at stræbe fremad.

Sorgen havde frigjort hende, hun lærte ved de klare Stjerner's Skin i en Skærsommernat den store Livets Kunst at resignere, ikke at søge sit eget. Hun lærte i Minutter — lykkelige Mary! — hvad mange behøve Aar til og endnu flere maaske aldrig faar lært.

Da Helga, den anden Morgen herefter, stod op, fandt hun paa sit Toiletbord i en Krands af Skovmærker og Markblomster et lille Brev.

Hun aabnede det og læste:

Kære Helga!

Vær ikke vred, at jeg lister mig bort; men jeg vil skaane baade Dem og mig selv for at tage Afsked. Af samme Grund hang jeg over Dem den hele sidste Dag, jeg vilde nyde hvert Øjeblik og endnu en Gang indprente for Dem de ufor-glemmelige Samtaler, som har ført os saaledes sammen, at intet — læg Mærke til, at jeg skriver intet, absolut intet — kan adskille os. De er min eneste Ven. De ved, hvor jeg elsker mine Forældre og Søskende, men mit Forhold til Dem er et andet, og De er mig saa uendelig kær. Gid De maa finde al den Lykke, jeg ønsker Dem, og som jeg, trods al engelsk Fordom, haaber paa. Vi ses igen om kort eller længe. Lev saa inderlig vel!

Mary.

Helga havde en Fornemmelse, som om hun havde modtaget et Budskab om Marys Død. Hun maatte flere Gange overbevise sig om, at det var Marys Haandskrift, at Brevet var fra hende selv, og at hun levede.

Som hun sad med Billetten i Haanden, over-rasket og bedrøvet, havde hun atter det forstenede over sig, som de store Sorger havde givet hende.

Skulde hun altid miste alt, der var hende kært?

Da Roger arriverede, var Helga til Sengs.

Mrs. Brown saa af hans nervøse Væsen, af hans ængstelige Spørgen, ja, allermest af den Skuffelse, han ikke formaaede at holde tilbage, da han ingen Steder opdagede Helga, at han vendte alt andet end helbredet tilbage.

Det gjorde hende irritabel.

Hun havde besluttet intet at ville sige, men se, hvorledes alt vilde udvikle sig.

Var hun ikke en Kone med Principper, havde hun ikke staaet for dette.

Hendes graa Øjne tindrede. Roger vidste, at denne Ild altid havde sin Betydning, men, enten var han for optagen af sin Elskov eller han ønskede ikke at komme i nærmere Forhør, han holdt Samtalen jævnt gaaende.

Der var nok at fortælle om Slægt og Venner, om det Slid, han havde haft, og om de Forandringer, der fandt Sted i den indiske Administration. Han behøvede ikke engang at berøre Dagens Nyheder, alt dette on dit, som alle Tidens Mennesker bestandig nyde sammen med det daglige Brød.

Ja Mary — den søde, elskværdige Mary! — har desværre forladt os, til stor Sorg især for Mrs. Rejt, som har hende saa kær. Naturligvis! det maa alle, som lærer hende at kende.

Mod hendes Vilje klemte disse Ord sig ud af hende.

De kunde ikke kaldes tilbage.

Roger saa frem for sig, men sagde intet.

Der blev en Pavse.

Ingen af dem ytrede Lyst til at afbryde den.
Saa tog Mrs. Brown sin Beslutning.

Har du ret overvejet, Roger, hvad Mary er for en Pige? Jeg vil sige dig, at i det meste kender jeg ikke hendes Lige, og — jeg er vis paa, at hun har dig meget kær.

Det første ved jeg; derimod betvivler jeg det sidste.

Et Glimt af Haab opsteg hos Mrs. Brown. Skulde han af Beskedenhed, f. Eks. fordi Mary var saa ung, holde sig tilbage — dog, det lignede ikke Mændene!

Hvorfor betvivler du det sidste? spurgte hun tørt.

Fordi — fordi — ja, hvad skulde hun bryde sig om mig for?

Hvorfor hun gør det, kan jeg ikke forklare dig — jeg refererer kun et Faktum, svarede hun i samme Tone.

Er du ogsaa vis paa, at det er et Faktum?

Hans Tone var en Smule pirrelig.

Ganske vis!

Ja—a — jeg er mig bevidst ikke at have givet nogen Anledning til at bestyrke hende i denne Tro.

Mrs. Brown maatte gøre Vold paa sig for ikke at blande Helgas Navn ind i denne Samtale. Hun vidste, at ingen Magt i Verden vilde holde hende tilbage, dersom hun troede at staa nogen i

Vejen. Desuden, hendes virkelige Godhed for Helga vilde aldrig tillade hende — hvad hun kaldte — noget Dobbeltspil.

Det er vanskeligt herom at have en fuldt ud sand Dom, bestemte for hinanden, som I var — gennem flere Aar, sagde hun.

Bestemte for hinanden! udbrød han, glad over at faa Luft. Hvilken usømmelig Uting af Forældre, Værger, Formyndere og hvad de alle ere. Man er dog ikke en Handelsvare, der skal borttuskes, ellers bliver det sjælelige og aandelige tidt nok indprentet en! ved alle mulige og umulige Lejligheder.

Jeg kan ikke indlade mig paa alle disse Detailler, jeg kan kun af Hjertet beklage, at du ikke kan se, hvilken Perle du kunde have vundet — ja, endnu er det maaske muligt! sagde Mrs. Brown med noget varmere Stemme.

Nej! det er ikke mere muligt! svarede han.

Der gives en Toneart, man ikke modsiger.

Mrs. Brown tog sin Tilflugt til sit Strikketøj, hvor Pindene maatte undgælde for, hvad der ikke fik Ord.

Saa rettænkende var imidlertid Mrs. Brown, at hun ikke lod sin Skuffelse gaa ud over Helga, hvad mangan en anden Kvinde vilde have gjort.

Langt op paa Formiddagen den følgende Dag mødtes Roger omsider med Helga.

Han var alene paa Verandaen, da hun traadte ind, kommende ude fra.

En simpel sort Kjole fremhævede hendes Slankhed, og en hvid, bredskygget Hat, besat med sorte Kniplinger, klædte hende rent ud forbavsende. Roger var væk ved det første Syn af hende.

Den Glæde, han følte, var saa intensiv, at den jog Blodet op i Ansigtet paa ham og betog ham et Øjeblik Mælet.

Han hilste hende tavst; men hans Hilsen var en Hyldest.

Helga bemærkede dog ikke noget usædvanligt, hun tænkte paa Mary og følte Ubehag over at se ham ved at tænke paa, at han havde forsmaaet hendes kære unge Veninde.

Hun forlod Stuen med en kold Hilsen og havde ingen Forestilling om Varmen i det Blik, der fulgte hende.

Hende eller ingen! sagde han halvhøjt, da hun havde lukket Døren.

Han opdagede snart, at hun undgik ham, ja mer end det. Store Gud! kunde hans Tante — eller Mary have talt mindre godt om ham!

Forgæves søgte han at komme til at tale alene med hende. Det var klart, at hun paa alle Maader undgik ham. Hvad var Grunden? Han tænkte paa at tale om hende med sin Tante, men slog det atter hen. Selv hun — hans Tante — forekom ham mindre venlig end før. Ja, det maatte være i Anledning af Mary.

Saa tog han det, nogle Dage efter sin Hjemkomst, overtvært at sige til Mrs. Brown:

Jeg haaber ikke, kære Tante, at det har gjort noget Skaar i vort gode Forhold, at Mary og jeg ere komne til Klarhed med vore Anliggender uden at afstedkomme noget Brud.

Det første har jeg hørt med oprigtig Sorg, det sidste ved jeg ikke, om man kan underskrive, svarede Mrs. Brown med en Sitren i Stemmen.

Beviset er, at jeg sikkert havde haabet at træffe Mary her, svarede han frejdigt.

Faktum er imidlertid, at hun er væk! til megen Sorg for Mrs. Rejt og mig selv, svarede hun tørt.

Mrs. Brown havde nok Lyst til at sige ham nogle Ord, men hun betvang sig, mest af Hensyn til Helga, hvis Tilbagetrukkenhed, for ikke at sige Kulde, hun med Glæde havde bemærket.

Maaske kunde Sagen gaa i Orden i Minde-
lighed.

Den første Uge forløb, uden at Roger kom i nogen som helst anden Forbindelse med Helga end den mest konventionelle — lidt Samtale ved Frokosten om Befindendet, ved Middagen om almindelige Smaanyheder og om Aftenen om Dagens Hændelser, altid i Mrs. Browns Nærværelse.

Helga havde et saadant Talent til at fordufte, naar Tanten ikke var til Stede, at han begyndte at tænke, det var et aftalt Spil imellem dem. Hans Forslag f. Eks. med Hensyn til Udflugter bleve refuserede i Betragtning af Helgas Svaghed. Han følte sig som det femte Hjul til en Vogn;

men for hvert Skibbrud, han led, blev hans Liden-
skab forstærket.

Han maatte oftest indskrænke sig til Betragt-
ningen. Naar de vare samlede, drog han sig ind
i Værelsets fjerneste Kroge, hvorfra han kunde
iagttage enhver af hendes Bevægelser, og blev
mindre og mindre interessant. Han saa hende til-
tage i Ynde, alt som Sundheden vendte tilbage,
og naar en enkelt Gang et Smil opklarede hendes
alvorlige Træk, kunde han faa Hjertebanken.

En Dag hørte han, at hun ønskede en Gang
at se Sharpham Skov, hvortil der var en prægtig
Sejlads op ad Dartfloden.

Den følgende Dag lejede han en Dampbaad
og indbød Damerne paa Turen.

Efter en Mængde Genvordigheder i Retning
af Vrøvl og Udflugter, kom de endelig af Sted.

Da de vare om Bord, bleve de modtagne af
Lægen, hvem han havde indbudt paa Turen under
Paaskud af, at han skulde passe paa Mrs. Rejt.

Om denne Gentleman var i Forbund med
ham, vides ikke; men da de vare komne dybt ind
i Skoven, underholdt Lægen Mrs. Brown saa
levende, at de kom et godt Stykke forud for de
to andre.

Og da de vare passerede en Omdrejning, hvor-
fra de ikke mere saas, drejede Roger ind ad en
lille Sidevej for at vise Helga en Sø, som han
bestemt troede laa i denne Retning.

Men de andre? spurgte Helga.

De ere ganske sikkert gaaede samme Vej, svarede han med største Frimodighed. Doktoren er saa vel kendt med Egnen.

Lad os saa skynde os!

De kan ikke gaa hurtigere, maa ikke! — vi skulle nok indhente dem alligevel.

Hun forstærkede sine Skridt; men da han saa, at hun blev anstrengt, stillede han sig foran hende og spærrede Stien.

Mrs. Rejt! vær saa elskværdig at tage min Arm eller lad os hvile lidt paa denne Bænk. Jeg kan ikke tillade, at De overanstrenger Dem, da det er mig, der har arrangeret Turen.

Der var en saa inderlig Angst og Venlighed over ham, at hun mod sin Vilje følte sig taknemlig

Saa lad os sætte os et Øjeblik, men De maa love mig, Mr. Brown, at vi straks støde til de andre.

Jeg lover Dem alt, hvad De vil, naar De nu har udhvilet Dem.

De satte sig.

Mrs. Rejt! der er noget, jeg saa inderlig gerne vilde spørge Dem om. Vil De ikke nok bevise mig den Godhed at svare mig oprigtig? spurgte han med denne Stemme, der havde en saa egen Klang.

Jeg er altid oprigtig, maaske altfor meget, svarede hun.

Hvorledes bedømmer De mit Forhold til Mary?

Det kom Helga højst uventet. Hun havde

kun tænkt, at han kunde spørge hende om et eller andet let, halvt ligegyldigt Emne.

Deres Spørgsmaal baade forbavser og — ja, jeg er en Hader af stærke Udtryk, ellers vilde jeg have sagt irriterer — mig! svarede hun stærkt ophidset.

Forbavser Dem! — kan jeg til Nød forstaa, svarede han; men irritere, Mrs. Rejt? — det forstaar jeg ikke.

Da er det let at forstaa. Jeg holder ubeskriveligt af Mary, jeg betragter hende som en aldeles yndig Fremtoning, ja, som den mest harmoniske unge Pige, jeg har kendt, og en saadan Skabning kan De forsmaa!

Hun rejste sig, og hun, hvem ingen havde set heftig, kunde næppe fremføre de sidste Ord, de syntes at blive siddende i Halsen paa hende.

Og saaledes kan De dømme! spurgte han saa smeltende blødt. Ved De da ikke, at det var en Overenskomst imellem Forældre, og at Mary og jeg ikke havde de Følelser for hinanden, men skiltes som gode Venner?

Aa ja! men med den lille Omstændighed, at Marys Hjerter var — knust.

Hvor kan De nænne at saare mig saa dybt? spurgte han og traadte uvilkaarlig et Skridt tilbage fra hende. Hvem kan have fremstillet Sagen saaledes for Dem? Mary aldeles bestemt ikke!

Nej, Mary ganske vist ikke! hun er altfor ædelt, svarede Helga, hun vilde hellere lide hvad

som helst selv, tror jeg, end tilføje noget Menneske den mindste Smerte. Men, jeg har set hendes Sorg, og ingen, ingen har fremstillet hendes Historie for mig, ingen!

Jeg tror Dem — ubetinget — men mener De ikke, at De selv kunde tage fejl? spurgte han.

Ikke i dette Tilfælde — jeg kender Sorgen altfor vel dertil, svarede hun.

Han kunde have grebet hende i sine Arme og trykket hende ind til sig.

Men jeg har kendt Mary gennem mange Aar, meget længere end De. Jeg forsikrer Dem, hun bryder sig ikke om mig, anderledes end som en god Ven, sagde han og traadte atter nærmere.

Tror Mr. Brown, at De overbeviser mig? Nej! — og saare sjældent har noget bedrøvet og — irriteret mig som dette! kom! lad os gaa!

Irriteret, Mrs. Rejt! De bruger anden Gang dette Udtryk imod — mig! kald det tilbage, jeg beder Dem!

Jeg har sagt Dem, at jeg afskyr stærke Udtryk, saa det er meget usædvanligt for mig! svarede hun, bestandig ophidset.

Og Mrs. Rejt vil fremdeles ikke kalde det tilbage; foruden det for mig krænkende heri, er det tillige en Tvivl om min Sanddruhed, svarede han med bævende Læber.

Hvad Mr. Brown personlig tror, kan jeg ikke udtale mig om. Jeg har kun sagt, hvad jeg med

stor Bedrøvelse selv har set, og som jeg af Hensyn til Mary, det føler jeg nu, aldrig burde have udtalt.

Af Hensyn til Mary —? spurgte han langsomt. Mrs. Rejt mener dog vel ikke, at jeg nogensinde kunde misbruge denne Tillid?

Han var bleg.

Nej! svarede hun og saa ham ind i Øjnene med sit rolige Blik. Men Mary og jeg ere saa gode Venner, at jeg ikke burde sige et eneste Ord om hende uden hendes egen Tilladelse.

Og dette, fortsatte han, vilde hun aldrig have tilladt —

Desværre! sagde Helga afbrydende, kan det nu ikke kaldes tilbage; men lov mig, Mr. Brown, at De vil tænke paa mine Ord og endnu engang alvorligt undersøge, om De ikke har skuffet Dem selv — intet skulde glæde mig mere at faa at høre.

Situationen var frygtelig for ham.

Han havde aldrig før set hende saa varm, saa sød og havde den største Umage med at beherske sig.

Hun saa et godt Varsel i hans Dvælen og øjensynlige Betagethed.

De vil aldrig faa det at høre, sagde han endelig, kort og afbrudt. Aldrig! — jeg elsker en anden.

Det er en anden Sag. Jeg beder Mr. Brown om at glemme mine Ord! svarede hun koldt og vendte ham Ryggen for at støde til de andre.

De gik nogle Øjeblikke i Tavshed.

Han havde en Fornemmelse, som om han havde løbet Panden imod en Mur, men dog ustandseligt dreves fremad.

Mrs. Rejt, De maa tillade mig at tale nærmere med Dem, jeg vil belyse den hele Sag for Dem saaledes, at De vil se dette Forhold i et andet Lys, bad han.

Jeg indser ikke, at det gør hverken fra eller til, hvad jeg tænker, uden alene overfor Mary, hvem jeg betragter som en Ven, en yngre Søster, svarede hun saa roligt, at det lød isnende koldt og i Øjeblikket tog Vejret fra ham.

Helga havde ikke den fjerneste Anelse om hans Følelser. Hun var saa indadvendt og betragtede, især efter lille Alices Død, sit Liv som en Saga, der var sluttet. Det faldt hende ikke med en Stavelse ind, at der for hende kunde op-rinde solklare Tider; især faldt det hende ikke ind, at hun kunde være smuk mere. Naar Mary sagde det, tog hun det for Smigreri og Kærlighed af hende. Hun følte sig fallit og nærrede kun det Ønske at blive saa rask, at hun kunde ernære sig selv og engang imellem sende en lille Gave til sin Søn og være noget for sine kære, opofrende Venner.

Hun var saa fordringsløs, at hun stod Fare for at miste noget af sit Personlighedspræg.

Om man end ikke forstod hele hendes Sjælsydmyghed, kunde man ikke undlade at beundre den stille og rørende Godhed, der var udbredt

over hendes Træk, hendes Fremtræden, hendes hele Væsen. Hun var, som Otto engang havde sagt, en af de Kvinder, som alle Steder, hvor der fandtes Mænd, vilde blive elsket.

Og vist er det, at Rogers Lidenskab steg endnu adskillige Grader, skønt den allerede var saa højt oppe, som han havde ment, den kunde komme.

Man øjnede Doktoren og Mrs. Brown, som kom imod dem fra den modsatte Side. De havde gaaet i en Bue, uden at støde paa nogen Sø.

Mrs. Rejt! sagde han varmt og skyndsomt. Tillad mig at tale nærmere med Dem. Maa jeg f. Eks. i Morgen indbyde Dem til en Spadseretur omkring Dartmouth Castle? Jeg vil ro Dem dertil — Luften vil gøre Dem godt — Doktoren siger, at De hver Dag skal sejle — — maa jeg?

Aftal det med Mrs. Brown! var Svaret.

Han var lige vidt.

Da han stod overfor sin Tante, glippede han med Øjnene, som om det gjorde ondt i dem.

I et Nu havde hun et Overblik over Situationen og tænkte, at han havde forsmået den ene uden at kunne vinde den anden, og nu var hun fast bestemt paa at ville tale med ham, saasart der kom en Anledning.

Der gik nogle Dage, hvor han omtrent ikke saa Helga. Hun var bleven overanstrengt paa Turen og maatte atter være forsigtig. Sagen var den, at hun havde haabet at faa det i Orden med Mary og Roger og sørgede nu over, at det ikke lod sig praktisere.

Overfor det Faktum, udtalt af ham selv, at han elskede en anden, var der intet at stille op. Hun tænkte aldeles ikke over, hvem denne anden kunde være, det var hende ligegyldigt. Var det gaaet i Orden med Mary, vilde hun betragtet ham som en Broder.

Før havde hun talt til Mary, som om han kun behøvede at se hende for at blive forelsket i hende paany, nu maatte hun overfor hende passe paa ikke mere at nævne ham.

Han begyndte nu at kunne tælle Dagene til sin Afrejse og blev med hver Dag, der gik, mere forstemt.

En Aften, da Tanten og han kom hjem fra en lille Tur i Parken og haabede at træffe Helga oppe, var hun gaaet til Ro, saa ogsaa denne Dag var spildt, sagde han til sig selv.

Mrs. Browns Moderlighed begyndte at gaa over til Medynk. Hun indsaa, at her var intet at gøre; hun kendte Brownernes Udholdenhed. Det kunde ligne ham, i flere Aar at vende tilbage fra det fjerne Indien, og hver Gang optage Belejringen paany, indtil hun maatte give sig.

Selve Helgas Skilsmisse fra Manden var hun

begyndt at raisonnere saaledes over, at man jo Verden over hørte, hvorledes fraskilte giftede sig igen. Skandalen her vilde af to Grunde betydelig formindskes. Først fordi Helgas Ægteskab havde fundet Sted i et andet Land, og dernæst fordi Roger og hun i mange Aar kunde fortrække til Indien. Hun vidste, at han var i Gunst og vilde stige, hans Post var indbringende og med Penge og Ære vilde ingen — om de tidligere vendte hjem til England — træde dem for nær. Det var den ene Side af Sagen, men den anden, hvorledes Helga vilde stille sig, var langt sværere at faa Klarhed paa.

Til en Begyndelse vidste hun, at Helga mente Biblens Ord saa bestemte paa dette Omraade, at Mrs. Brown nok troede, hun fandt det syndefuldt, ukristeligt, at en fraskilt ægtede en anden Mand eller Kvinde. Hun var ikke sikker paa, om selv en Lidenskab kunde bringe hende paa andre Tanker, noget saa præstindeagtigt var der over hende.

Man kunde med andre Ord ikke tænke sig, at hun kunde besjæles af en Lidenskab til nogen Mand. Naturligvis svævede Temaet: Mary over det hele. Hun begreb ikke Rogers Dumhed at lægge sig i Selen for en Kvinde, som ikke brød sig om ham, og vende sig fra en anden, der elskede ham og havde alle Dyder.

Af disse Grunde undgik hun at tale med sin Nevø; thi hvad skulde hun sige ham?

Hun tog saa den fornuftige Beslutning at lade

som om hun var døv og blind og overlade Skæbnen og Tiden at klare disse Skær.

Den følgende Dag, da Roturen til Dartmouth Castle kom i Orden, trak hun sig i sidste Øjeblik tilbage og var ubønhørlig overfor Helgas Bønner om at maatte blive hos hende.

Saa meget kan du nok gøre for Roger, som har arrangeret Turen for os! sagde hun afgørende og skubbede hende let ned i Baaden.

Pas godt paa hende! raabte hun ud til ham, som allerede havde Shavler og Skamler beredt til Helga.

Mrs. Brown stod længe og hilste til dem, og de vare komne midt ud paa Floden uden at der var vekslet et Ord imellen dem.

Helga sad i Agterstavnen og passede Roret. Hun havde en halvkklar, hvid Kjole paa og et sort Fløjls Bælte, en italiensk, stor Straahat med en hvid Fjer, sorte Fløjls Baand og sorte Silkehandsker.

Hendes Iver med at passe Roret havde givet hende denne skære Rødme, som klædte hende saa nydeligt, yderligere flatteret, som hun blev af den bredskyggede Hat.

Roger havde fuldt op at gøre med at passe Kursen og at betragte hende. De passerede en Mængde Lyst Yagter, som tilhørte de fornemme Herrer og Damer, som brugte Bade og midlertidig beboede Villabyen, endvidere flere Dampere, som dels lodsede, dels provianterede eller indtog Kul. Der var norske, svenske og danske. Et Øjeblik

var hun lige ved at bede ham om at ro hen til et, som førte Dannebrog, men betænkte sig — hun vilde blive bevæget ved at høre sit Modersmaal, og han vilde maaske ikke forstaa det. Havde Mary været med, var det en anden Sag.

Trætter det Dem ikke med Roret? spurgte han. Skulle vi drive en Smule?

Som De vil! svarede hun.

Helst som De vil! Doktoren sagde, at Mrs. Rejt havde saa udmærket af at drive flere Timer paa Floden, det vilde styrke Dem.

Jeg føler mig ogsaa helt vel. Her er saa livligt, og den behagelige Kølighed gør mig virkelig godt, svarede hun venligt.

I saa Fald vil jeg tillade mig hver Dag at indbyde Dem til en lille Sørejse — —

Da han syntes at bemærke en Skygge paa hendes Ansigt, føjede han hurtig til: i den korte Tid jeg har tilbage af min Ferie.

Hvornaar rejser Mr. Brown tilbage? spurgte hun i en Tone, som om der var Tale om at gaa over Floden.

Om lidt over fjorten Dage.

De vare paa Siden af en tysk Orlogsmand, som begyndte at musicere.

Ellers er jeg ingen Ynder af disse fortærskede Alpenlieder, bemærkede han, men det lyder nu alligevel kønt.

De ere ogsaa ypperligt sammenspillede.

De talte saa om, hvor prægtigt Musik i det

hele lød paa Vandet, og han gav sig med Liv til at fortælle hende om nogle Nætter, han havde tilbragt paa Havet i Troperne.

Det maa være dejligt at se sig saaledes om. En Gang drømte jeg — som vist de fleste Menne-sker — ogsaa herom, sagde hun med mere Liv, end hun plejede at tale.

Et overrasket Lyn fra hans Øjne strejfede hendes Blik, og hun tænkte i samme Øjeblik paa Mary. Egentlig havde hun ikke kunnet forstaa hendes store Kærlighed til ham, men det begyndte at gaa op for hende, at han ingenlunde var saa stiv eller tør, som hun havde anset ham for, ja endog en eneste Gang udtalt til Mary, som imidlertid paa det bestemteste havde modsagt hende.

Hvorfor siger Mrs. Rejt en Gang? spurgte han med sin blødeste Stemme. Der er jo Tid nok dertil.

Ja, men ikke for mig! svarede hun og vendte sig bort.

Han havde Selvbeherskelse nok til ikke at bemærke hendes Svar. Hun var ham taknemlig derfor.

Musikken begyndte paa Hejl dir o. s. v.

Skulle vi sejle videre? spurgte han hurtigt. Jeg forstaar, at De ikke ynder disse Toner — jeg vilde det heller ikke, hvis jeg var Deres Landsmand, og uden at tøve tog han nogle kraftige Aareslag; men Vinden bar paa, saa Tonerne fulgte efter dem.

Man kan ikke løbe fra alt i Livet, sagde hun med et sørgmodigt Smil.

Ikke fra alt, men fra en hel Del! svarede han og roede fort, saa han blev rød og varm.

Hun havde ikke før lagt Mærke til det symmetriske ved hans Skikkelse; her, under Rosporten, saa hun ham, i en vis Forstand, for første Gang, og det interesserede hende at opdage de Fortrin, som forlængst havde stukket Mary i Øjnene.

Men det var en trist Opdagelse for hende. Efter hans afgørende Svar om, at han elskede en anden, var Historien ude, og det var hende ikke muligt at lade være at føle Indignation imod ham.

Han sad og studerede hendes vekslende Udtryk og vilde have givet meget til, at han kunde udgrunde, hvad hun tænkte paa.

Baaden fløj som en Pil igennem Vandet, og det danske Skib, som nu var færdigt med Kul Lægteren, begyndte at røre sin Maskine, parat til at dampe ud i Kanalen. De hørte nu kun korte Brokker af Musikken.

Bagbord med Roret! om De er saa god, ellers kommer vi ind i Dampskibets Rende. Saaledes! det er godt. Skulle vi lade det passere!

Og forbi dem dampede Vesuv, kommende fra Middelhavet.

De gav sig til at vifte, og Helga raabte:

Hils Danmark!

Jo Tak! fra hvem? raabtes der tilbage.

Fra en Landsmandinde!

Hun kunde næppe faa det frem for Bevægelse.

Det havde været min Hensigt, sagde Roger lidt efter, at vi paa Tilbagevejen skulde have entret Deres Landsmand — jeg tænkte, det maaske vilde moret Dem!

Det var anden Gang i den korte Tid, han behageligt overraskede hende.

Det havde jo Dampen oppe! svarede hun.

Jeg saa det nok, men somme Tider ligge de alligevel længe og drive.

De talte en Tid om Fædrelandskærlighed og vare enige i, at det var en stor og ædel Følelse, som betingede en hel Del andre gode Egenskaber.

Det var godt, jeg ikke kom om Bord, sagde Helga, da hun ikke mere kunde øjne Skibet. Fri-stelsen havde maaske været for stor.

Hvad mener Mrs. Rejt da om mig, der om et Par Uger maa drage saa langt bort — alene — alene — fra alt, hvad der er mig kært, spurgte han og trak Aarerne ind.

De vælger det af Lyst! svarede hun. De er ung og rask og ved, at næste Gang maaske, De vender tilbage, opnaar De alt, hvad De ønsker Dem. De kan ikke sammenligne Deres Liv med mit!

Maaske dog mere, end De tror! svarede han med en saa sælsom Betoning, at hun saa forundret paa ham.

Saa vendte hun sig hastig bort. Han kendte jo ikke hele hendes sørgelige Liv og talte kun saaledes for at trøste hende.

Jeg føler mig lykkelig over, at jeg kom hjem netop paa det Tidspunkt, da jeg kom — jeg opnaaede da den Lykke at lære Mrs. Rejt at kende.

Atter saa hun forundret paa ham.

Lykken var ikke stor, Mr. Brown. Jeg er kun et stakkels sørgmodigt Menneske, som altsaa befinder mig her, men lige saa godt kunde opholde mig et hvilket som helst andet Sted paa Jorden.

Et hvilket som helst andet Sted paa Jorden! gentog han med et Glimt i sine Øjne.

Ja, misforstaa mig ikke og tro ikke, at jeg er utaknemlig over al den Kærlighed, der møder mig i Deres Tantes Hus. Jeg mener kun, at — overalt kunde jeg undværes.

Næppe havde hun udtalt Ordene, førend hun blev rød og sagde:

Undskyld mig mange Gange, Mr. Brown! jeg fortryder dybt at have talt saaledes — jeg plejer ellers aldrig at gøre stort Væsen af mine egne Sager.

Hvis De havde talt i Tillid til mig, vilde De have gjort mig lykkelig — men da det er tilfældigt, kan Mrs. Rejt fuldt ud stole paa mig. Og tillad mig da ved denne Lejlighed at sige Dem, at jeg med dyb og inderlig — — Interesse og — Medfølelse har fulgt Dem i de Maaneder, jeg var fraværende. Særlig har jeg tænkt paa Dem i Deres store Sorg.

Tonen kolorerede disse Ord paa en særegen varm Maade, som gjorde hende godt, da hun ikke

lagde en Smule mere i dem, end selve Ordene udtalte.

Om han i aarevis havde studeret hende, kunde han ikke have anvendt nogen bedre Taktik til at komme hende paa nærmere Hold. Han fik hende endog til at tale om lille Alice.

Floden gjorde en Omdrejning, og de vare ud for Dartmouth Castle's ærværdige Taarn, en prægtig gammel Borg.

Han fortøjede Baaden, bød hende Haanden og førte hende i Land.

Skulle vi tage vor lille Madkurv med ind i Skoven eller vente, til vi atter ere om Bord? spurgte han.

Vi skulle kun opholde os ganske kort i Land, saa lad den blive staaende.

Et Glas Vin maa De dog drikke.

Han løb tilbage og kom igen med Glas og Flaske.

Ikke saa meget, Mr. Brown, ikke saa meget? men De maa virkelig gøre mig Selskab!

Maa jeg drikke efter Dem?

Da hun havde drukket, skænkede han atter i Glasset — —

Men, er der kun et Glas —?

Der er to; men De gav mig Lov — — han ventede ikke paa Tilladelsen; men tømte det.

Han løb tilbage til Baaden og kom tilbage med en Plaid paa Armen.

De maa dog virkelig ikke saaledes ulejlige Dem, sagde hun og vilde tage den fra ham.

Jeg be'er! nej! nej paa ingen Maade!

Han tog blidt hendes Haand bort og lagde Plaid'en over sin Skulder.

Det gik opad, og hun maatte tage hans Arm; han tillod ikke, at hun anstrengte sig og indrettede sin Gang efter hendes.

Hvilken henrivende Udsigt! udbrød hun, da de vare komne op — jeg kan egentlig ikke forstaa, at dette er England.

Hvorfor ikke?

Hjemme hos os tale vi om det taagede England. Jeg har aldrig tænkt mig, at her kunde være saa smukt.

England! det bedste Land paa Jorden, maaske alene med Undtagelse af Deres, Mrs. Rejt! sagde han spøgende.

De har Ret til at være stolt af Deres Land — hvem er ikke det!

Han fortalte hende om det gamle Castle, fortalte interessant. Hun vidste ikke, hvor Tiden løb.

Føler De Dem ikke ogsaa lidt vel? spurgte han. Jeg har aldrig set Dem se mere frisk ud end i Dag.

Jo, jeg føler mig vel. Luften her er saa velgørende. Jeg er kun ked af, at Mrs. Brown ikke er med.

Hun havde en Post at besørge. De ved vel nok, hvad det betyder?

Hvad det betyder?

Ja, ved De ikke det? Saa vil Tante helst være lidt alene. Hun besørger selv sine Affairer. Vi ere nærvæd Terminen, det kender jeg saa godt.

Mr. Brown! De har engang, straks De var kommen hjem, beroliget mig, kan De endnu engang? De forstaar nok, at jeg tænker paa alle de Udgifter, Deres Tante har af mig?

Det var med et Barns Frimodighed, denne Udtalelse kom frem, Blodet for ham op i Kinderne; han havde ondt ved at staa for den, men ikke for intet havde han hørt om, hvor tilbageholdende og let saarbar hun var. Han var klar over, at hvis han vilde vinde hende, maatte han gaa forsigtig til Værks.

Jeg ved, at Tante mere end nogensinde er glad over Dem og finder det umuligt at skilles fra Dem, og, hvad hendes Affairer angaar, ere de i den bedste Stand. Jeg spurgte hende, om hun ikke vilde have nogle Penge til denne uforudsete Rejse, men hun forsikrede mig, at hun er paa den grønne Gren. Hun er henrykt over, at De kommer Dem -- hvad skal jeg mere tilføje.

Ikke mere! svarede Helga. Tak! Mr. Brown.

Jeg maa vel nok lægge til, at jeg -- at ingen er mere glad end jeg over, at Deres Helbred skrider fremad.

Havde hun set paa ham, da han kom med denne Bemærkning, vilde hun maaske have fornummet noget i Lighed med: Vagt i Gevær! men

hun sad og saa ned paa de Ridser, hun lavede Sandet med sin Parasol, og sagde kort:

Det er meget venligt af Dem!

Har De senere, Mrs. Rejt, tænkt over vor Samtale forleden, spurgte han noget forsigtigt.

Ja, meget! dog, hvorfor tale mere derom — det gør mig saa ondt og er jo, efter hvad De tilføjede, unyttigt.

Ja, det er unyttigt — jeg vil kun saa gerne, at De skulde være vis paa, at jeg ingen Skyld har overfor Mary.

Mr. Brown behøver ikke at bryde Dem om, hvad jeg tænker, svarede hun undvigende og trak Munden sammen, som om der ikke maatte slippe mere ud over den, en Gestus, som mindede slaaende om Mrs. Brown selv.

Er Mrs. Rejt saa vis paa, at jeg ikke behøver at bryde mig herom? spurgte han med denne dæmpede Røst, som lød bedaarende i alle Kvindeøren.

Men Helga var saa sikker i sine sørgelige Erindringer og mørke Minder, at ingen Fare eksisterede for hende.

Da hun ikke svarede, vedblev han:

Hør mig, Mrs. Rejt! forinden jeg mødtes med Mary til den afgørende Sammenkomst, havde jeg truffet en anden Kvinde, som optog alle mine Tanker, som havde fremkaldt denne underlige smerteblandede Fryd, som ikke kan lignes ved nogen anden jordisk Følelse, som lader os skimte

et Paradis paa Jorden, som udelukker af Hjertet enhver anden Tanke om noget andet kvindeligt Væsen, kort sagt, det vi kalde Kærlighed. Kunde jeg under disse Omstændigheder tilbyde den unge, ædle Mary min Haand?

Og De var fuldt ud sikker paa Dem selv, Mr. Brown? spurgte hun alvorligt.

Hvad mener De?

Jeg mener, om De ikke har følt noget lignende før, for — — —

Aldrig, det forsikrer jeg Dem; men hvad vilde De have sagt mere?

Jeg vilde have sagt, for mange Mænd blusse saaledes op og give stundom Skillingemynt i Stedet for ægte Guld — jeg har erfaret det! og jeg kan endnu ikke forstaa, at De har kunnet glemme en Pige som Mary!

Mrs. Rejt! — man har i Indien villet forlove mig, og jeg kender derovre flere elskværdige unge Damer, fuldt ud værdige til min, til enhver ung Mands Kærlighed; men jeg maatte altid tænke paa min lille Mary. Det var min bestemte Hensigt at forlove mig med hende, naar jeg kom hjem; men som jeg sagde Dem før, saa jeg først den anden, der vandt mig for Tid og Evighed. Da intet Ord om Kærlighed var vekslet imellem os, kunde jeg altsaa med Frimodighed nærme mig Mary og prøve mine Følelser; men der blev ikke for mig Tale om noget Valg. Jeg var sikker paa mig selv og skriftede ærligt, baade for Mary og hendes Fader,

allerede efter vor første Sammenkomst. — Hvad siger De saa?

Hun tænkte paa, om han maaske havde mødt den unge Dame paa Overrejsen fra Indien. Han var dog kommen direkte til Grangemouth uden noget Ophold undervejs, saa vidt hun vidste.

Mrs. Rejt! hvad siger De? lød det atter let henaandende henimod hende.

Hun saa op og mødte hans Blik, et saa underligt bønfoldende Blik, at hun første Gang overfor ham slog Øjnene ned.

Det var jo, naar alt kom til alt, ikke hende, der skulde dømme ham.

De maa sige noget! hviskede han.

De har jo nok, naar De var saa sikker i Deres Sag, handlet rigtigt, om det end skær mig i Hjertet — for Marys Skyld — at indrømme det, sagde hun og rejste sig. Men jeg takker Dem, Mr. Brown, for Deres Oprigtighed, jeg vil saa gerne tro godt om Folk.

Folk! er jeg aldeles ikke andet for Dem end Folk. Hvad er Folk? En Flok en aldeles uvedkommende Mennesker.

Han var dybt krænket.

Du gode Gud! var det Prisen for hans Hjerte, for hans Fortrolighed, for hans varme Kærlighed! han kunde have grædt og følte sig i nogle Øjeblikke frastødt og saa ulykkelig, som kun en dybt forelsket, der tror sig saaret af sin elskede, kan føle sig.

Har jeg krænket Dem, Mr. Brown, beder jeg Dem venligst om at tilgive mig. Det var saa vist ikke min Hensigt.

Hun var saa fin og nydelig, da hun fremførte sin noget kølige Undskyldning, at han straks maatte tilgive hende.

Men Tvivlen om at vinde hende, opfyldte ham med al den Uro, som er uadskillelig forenet med en stærk Forelskelse.

Og maaske er denne Maalen sig med et andet levende Væsen en af de bedste Prøver paa sandt Værd, et Menneske kan gennemgaa i denne brogede, omskiftelige Tilværelse, saa vist som en Lidenskab, dyb og sand, kun kan føles og især bevares af et fuldt vel udviklet Menneske. —

De kom i Baaden, indtog et lille Maaltid og roede hjem.

Hans Omhu paa hele Turen var saa opmærksom paa den mindste Omstændighed, at den rørte hende.

Hun takkede ham af og til med et lille Smil, som gav ham Trøst for hans Misstemning; men ogsaa gjorde ham end mere forelsket.

Et ubevidst, tavst Frimureri, om man kan sige saa, er jo ofte mere varmende end alle Ord.

Mrs. Brown kunde ikke være blind for den Glæde, der spejlede sig i alle hans Træk, da han kom hjem med hende, og, skønt hun intet som helst opdagede i Helgas Væsen, som kunde tyde paa, at hun var optagen af ham, maatte hun

tilstaa for sig selv, at Helga havde, efter sin Sygdom, forskønnet sig saaledes, at enhver maatte finde hans Smag berettiget.

Hun var virkelig, som Otto havde sagt; en meget smuk Kvinde, og Mrs. Brown forsonede sig, Time for Time, mere og mere med Situationen, om hun end til det yderste holdt paa, ikke direkte at blande sig i deres personlige Forhold.

Fra denne Sejlur begyndte der en ny Æra. Der var ikke en Dag, uden at Roger bragte Helga pragtfulde Blomster og viste hende al tænkelig Opmærksomhed, og hver Dag sejlede han en Tur med hende og Mrs. Brown, som, enten hun vilde eller ikke, maatte give efter for Helgas Overtalelser, om end ikke til samme Opbyggelse for Roger.

Der var kun to Dage tilbage, inden hans Afrejse.

Helga var nys opstaaet og var gaaet en Spadseretur ned i Byen. Hun stod i Old Fosse Street og betragtede det flere Hundrede Aar gamle Sted med fremspringende Etager og det mærkelige udskaarne Træværk nedenfor Vinduerne, da hun blev tiltalt af Roger.

Det gav et Sæt i hende.

Hun saa bedrøvet ud.

Har De i Gaar, Mrs. Rejt, faaet mindre gode Efterretninger, siden De forsvandt aldeles for os? spurgte han med denne Ømhed i Stemmen, hvormed han nu altid tiltalte hende.

Det er det sædvanlige, at jeg aldrig maa have

Haab om at faa min Søn. Min Moder skriver, at vi maa taalmodig vente, indtil han selv bliver gammel nok til at vælge.

Hun kunde ikke tilbageholde nogle Taarer.

Han bød hende Armen og sagde:

Kom! lad os gaa ned langs Floden! — hvorfor vil De ikke tage min Arm? De ser træt ud. I Overmorgen vil hvert Minut bringe mig længere og længere bort fra Dem. Vær ikke haard imod mig!

Hendes Øjne mødtes med hans, og hun kom saaledes til at skælve, at han bemærkede det og tog blidt hendes Arm og lagde i sin.

Aldeles viljeløs gik hun med ham uden at mæle et Ord. Hun havde kun en eneste klar Tanke, det Haab, at hun havde set galt.

De kom til Bænken med de hængende Piletrær, hvor man maatte løfte Grenene for at slippe ind. En Kilde med klart Vand, som udsprang fra en lav Klippe bag ved Træerne, dannede her et lille Bassin, fra hvis Midte nogle Straaler steg til Vejrs og gav Stedet den behageligste Kølighed.

Jeg maa tale med Dem, begyndte han aandeløst, og har søgt enhver Lejlighed. Tilgiv mig, hvis jeg har forskrækket Dem, men De maa bære over med mig — — jeg elsker Dem saa højt — —

Hun var endnu — især naar noget angreb hende — saa sart, at hun saa ud, som man kunde blæse hende væk.

Det varede lidt, inden hun kunde fatte sig.

Hvor kan De nænne at forstyrre vort gode

Forhold? — Jeg begyndte næsten at drømme om, at jeg havde fundet en Broder.

Saa tog hun Hænderne op for Ansigtet.

De maa ikke! De maa ikke —

Han tog hendes Hænder bort og beholdt dem i sine.

Har De da aldrig forstaaet, at den Kvinde, jeg mødte, da jeg kom fra Indien, var Dem og ingen anden end Dem?

Nej aldrig! aldrig!

De vidste jo dog, at jeg kom direkte hjem, uden at have opholdt mig undervejs, ikke sandt, De vidste det?

Jo — men De kunde f. Eks. paa Dampskibet være truffen sammen med — hende!

Jeg gjorde det nu imidlertid ikke, og det er Dem, der holder min Lykke i Deres Haand, vedblev han, bestandig holdende fast paa hende.

Hun prøvede paa at ville tale, men det var, som om hun ikke havde Kraft dertil.

Jeg har med mine egne Øjne set Deres — ja, hvad skal jeg kalde det — Uberørthed, som end yderligere drog mig til Dem, men de senere Dage maa dog have belært Dem om, at det var Dem ene og alene, som optog mig, Dem, hvorom alle mine Tanker drejede sig, Dem, jeg bestandig søgte.

Jeg har aldrig tænkt mig, at nogen Mand mere kunde finde Behag i mig. Jeg føler mig ligesom færdig med Livet; hvis jeg kunde opnaa

at faa min Søn til mig, vilde jeg maaske føle nye Livskilder sprudle frem.

Helga! og saaledes kan De tale til mig, som har lidt med Dem og kun igennem de strengeste Forbud fra min Tante blev forhindret i at ile til Dem og dele Plejen af Dem. Skulde da ikke jeg formaa at kalde nye Følelser frem hos Dem? En Mand bliver ikke tredive Aar uden at kende sig selv, uden at vide, hvad han vil, og — jeg vil kun Dem! jeg har aldrig elsket nogen Kvinde, som jeg elsker Dem, og jeg vil vaage over Dem, pleje Dem, læge de Saar, De har fra Fortiden, og naa Toppunktet af Lyksalighed ved daglig at se Dem blomstre op, som jeg har set det i disse lykkelige, sidste fjorten Dage.

Han var aldeles forvandlet, stormende, brændende af den Glød, hun havde tændt i ham.

Kære Roger Brown — aldrig er noget Menneske bleven mere overrasket end jeg — Tak! for Deres Kærlighed; men De vil komme over den og engang se, at jeg, som allerede har et sønderbrudt Liv bag ved mig, ikke er noget for Deres straalende Ungdom og Styrke. Jeg er syg i Sjælen af alle de sørgelige Erfaringer og Minder, og jeg er, som De ogsaa ved, svag af Helbred. Tænk aldrig derpaa! rejs over til Deres fjerne Land og lær at tænke paa mig som en Søster, hvad jeg saa gerne vilde være Dem, og find Dem en glad, ung Pige, som kan kaste Blomster paa Deres Vej.

Hun vilde rejse sig, men han holdt hende tilbage.

Saaledes kunde De svare mig, om jeg var tyve Aar, men jeg er tredive, og jeg har, som De ved, prøvet mig selv — end ikke Mary formaaede at drage mig en Linje bort fra Dem.

Saa maa jeg sige Dem endnu et, sagde hun, som falder mig sværere. Husk paa mine særegne Forhold, at jeg er en — fraskilt Hustru. Her i England ses der langt strengere paa denne Sag end hjemme i Danmark, og De, som besøger Kirken og holder Deres Kristendom i Ære, ved ogsaa, hvorledes Biblen dømmer herom. Alene dette er et Hav, der skiller Dem fra mig. Jeg ved, at De tror mig, naar jeg siger Dem, at den Tanke, at De skulde synes om mig, aldrig er opstaaet hos mig. Deres store Godhed imod mig gjorde mig saa godt; men nu føler jeg, at jeg ikke nok har været paa min Post, og det græmmer mig!

Jeg svarer Dem først paa det sidste ved at minde Dem om, hvor vanskeligt det blev mig at træffe Dem, at jeg, saaledes som nu, ligefrem maatte udspionere Dem. De har givet mig saa lidt Anledning, at jeg nærmede mig til Dem nu med Frygt og Tvivl.

Ogsaa for denne Udtalelse skylder jeg Dem Tak, skønt jeg er mig bevidst, at jeg sammen med Dem, f. Eks. forleden paa Castle, har følt mere Glæde end i mange Tider — —

Og i samme Aandedrag vil De støde mig bort

fra Dem! udbød han, greb hendes Haand og trykkede den ind mod sit Bryst. Vil De sætte mig paa Prøve? — Gør det! hvor længe? — Man kommer jo ikke hver Dag tilbage fra Indien, selv om man ikke har meget svært ved at faa Permission!

De maa glemme mig og denne Samtale! sagde hun og vilde atter rejse sig; men blev forhindret.

Umuligt! Kærligheden har det tilfælles med Troen, at den kan leve endog af, hvad den ikke ser, blot den har Vished om, at hun eller han eksisterer. Og hvad Skilsmisse angaar, som De før talte om, da kender man det selvfølgelig her som i andre Lande, og der gives Omstændigheder, som i Deres Ægteskab — jeg ved det fra min Tante — hvor Skilsmissen bliver en Nødvendighed, under saadanne Forhold bliver altsaa begge Parter aldeles fri.

Jeg kan ikke lære at se saaledes derpaa, sagde hun og rystede bedrøvet paa Hovedet.

Mrs. Rejt! udbød han og knugede med Lidskab begge hendes Hænder.

Sig mig! er der noget hos mig, ved min Person, i mit Væsen, i min Optræden, som er Dem imod? De maa svare mig! jeg vil saa arbejde paa at forandre, hvad De ikke synes om.

Nej, Mr. Brown!

Sig Roger! det lød før saa smukt i mine Øren! vil De? Sig mig, er De bange for, at jeg

ogsaa — hvis De blev min Hustru — vilde skuffe Dem, saaledes som De engang er bleven skuffet?

Nej, Roger Brown! jeg tror ikke, at De vilde skuffe Deres Hustrus Tillid! svarede hun blidt. Deres Tante siger, at De, baade mod Deres Forældre og imod hende har været en god Søn, en saadan skuffer ikke.

Kan De ikke forsone Dem med at drage saa langt bort som til Indien? Jeg kan opnaa Ansættelse herhjemme; men jeg kommer hurtigere frem paa den anden Maade; men lige meget, hvis De ikke syntes derom. Helga! kunde De saa ikke engang komme til at elske mig?

Nej! Mr. Brown, jeg vil ikke mere binde mig til nogen Mand, kan det ikke, svarede hun, og De maa nu skilles fra mig.

Hun var bleg af den stærke Bevægelse, hvori denne Samtale havde sat hende, og helt uberørt af den var hun vel næppe. Lidenskab er en Ild.

Der er endnu et, at jeg kan have glemt det! sagde han heftig. Deres Søn, tvivler De om, at jeg vilde elske ham? For mig vil han altid være Deres Barn, en Del af Dem — Helga! De maa give mig Haab.

Hun kunde ikke mere.

Han havde rørt ved det ømmeste Punkt i hendes Liv, og den ene Taare efter den anden trillede ned ad hendes blege Kinder.

De gør mig forrykt! sagde han sagte og holdt et Øjeblik Haanden for Øjnene for ligesom at

dæmpe deres Glød. Giv mig Ret til at trøste Dem! De kan ikke for Alvor tro, at Himlen, at nogen kan forlange, at en ung, smuk Kvinde et Liv igennem skulde gaa og sørge over en Mands Slethed. Giv mig Ret til at være Deres Ven, Deres eneste, eneste Ven — —

Hun græd stille og rystede kun afværgende paa Hovedet.

Det er underligt, vedblev han dæmpet, som om han talte med sig selv; men jeg tror, at jeg elsker Dem højere, end hvis De var glad og stærk — — sig! at De behøver mig til at beskytte Dem og værne om Dem!

Kilden rislede højt, som om den vilde tale hans Sag.

Hun rejste sig med Besvær. Han tog et Bæger op af sin Lomme, fyldte det ved Kilden og bød hende det.

Da hun havde drukket, sagde hun:

Giv mig Deres Arm! — jeg kan ikke nu takke Dem for al den Kærlighed, De viser mig, men engang skal De takke mig, fordi jeg bedre forstod, hvad for Dem var Lykke, end De selv. Hvad her er talt, ikke sandt? Det bliver ubrødeligt mellem os!

Han sluttede Armene om hende.

Aldrig vil jeg ophøre at elske Dem! og haabe! — det ligger ikke for os Englændere at give tabt —!

Han løftede Løvhanget og førte hende med vanlig Omhu.

Hvis hun ikke selv havde været saa ophidset og bedrøvet, kunde hun have troet, at hun havde drømt, saa fuldstændigt var hans Herredømme atter over sig selv. En Glød i hans Øjne var maaske endnu tilbage; men hun saa kun frem efter og opdagede det ikke.

Samme Aften, da Helga var gaaet til Ro, kom der Telegram fra Lord D., hvem Roger skulde ledsage til Indien, om han allerede den følgende Morgen vilde støde til ham i Southhampton. Rejsen var fremskyndet.

Da Helga kom op, var han borte.

Brudstykke af et Brev fra Mrs. Brown til Alice, skrevet umiddelbart efter Rogers Afrejse.

— — Du kender Brownerne, hvad de vil, det vil de. Det er min Overbevisning, at kun Døden (hendes Død, hvad Gud forbyde!) kan forhindre ham i at vinde hende. Han vil have hende, og saa er det lige meget, hvad hele Verden har at bemærke derom. Han er Mand for at sætte sin Vilje igennem. Mod min Beslutning talte jeg med ham, nogle Timer før han rejste. Han saa saa bedrøvet ud, at jeg ikke kunde nænne at lade ham fare, uden at han i dette Anliggende havde mødt Sympathi hos mig.

Saavidt jeg forstod, havde han talt med hende

og faaet Afslag. Han gik dog ikke nærmere ind herpaa, men satte hele sit Haab til Fremtiden.

Heldigt var det nu, at jeg talte med ham, ellers havde han ganske sikkert opgivet sin gode Stilling for en langt mindre god i England, af Hensyn til Helga naturligvis.

Men jeg forklarede ham, hvorledes deres Liv blev, dersom de bosatte sig i England, hvor skævt man vilde se til hans Hustru og hvilke Vanskeligheder der herved vilde opstaa for hendes sarte Helbred. Endvidere, at det eneste, som rigtig vilde stive hende op, var at komme bort, alene med ham, under helt andre Forhold.

Og endelig, at Sønnen nu var falden saaledes til Ro, at blot Synet af hans Moder maaske kunde faa en skæbnsvanger Indflydelse paa hans Liv, særlig hans Læsning o. s. v.

Roger er, om ikke just en smuk Mand, saa en Mand, som særligt behager Kvinderne og fortjener denne Hyldest. Han har taget sig svært op eller, det er vel Lidenskaben, hvis man skal tro de raffineredes Dom, der giver ham noget fængende over sig.

Det samme — men altsaa ikke af erotiske Grunde — er Tilfældet med Helga.

Forleden, jeg fulgte dem til Baaden, de vilde en Tur til Dartmouth Castle, og jeg lod dem alene, stod jeg længe ved Bredden og saa efter dem. De saa godt ud. Han, fuld af Sundhed og Kraft, hun, spinkel, fin og overordentlig yndig. Hun

hører ikke til Nutidens unge, kvindelige Helte, som bane deres egne Veje og gaa dem, som de vil, nej! hun er snarere Urtypen, den aandig skønne Skikkelse, som støtter sig til Manden. Jeg tror ikke, at Helga har Kraft til at gaa en ensom Vej, derfor er jeg nu kommen saa vidt, at jeg ønsker Partiet. Jeg elsker dem begge og vil gerne se dem lykkelige. — —

— — — — —

Mary! ja, hvad skal jeg sige! hun har Mod, Kraft og Dygtighed til at slaa ind paa, hvad det skal være, og hun vil gøre det. Det er ikke en Pige, som lægger Hænderne i Skødet og lever af Drømme. Jeg elsker hende! men — maaske er hun, om jeg maa sige for snusfornuftig til Roger, som har Smag for det mere sværmeriske — — — — — ja, jeg forstaar mere og mere, at Helga er efter hans Sind og gør oprigtig Bod for, hvad jeg paa et tidligere Stadium tænkte om den Sag.

— — — — —

Nej, Helga ved fremdeles ikke, hvor besværligt du har det og at hendes Fader maa køres omkring i Rullestol, det kan ikke nytte, at hun kommer hjem og ser det, før hun er bleven meget stærkere end nu.

— — — — —

Ingen hører altsaa mere fra Rejt — han er vel ikke død? Dog nej, Folk som han dør ikke!

— — — — —

Jeg er meget bekymret for dig, søde Alice, og ved saa godt, at du har det langt besværligere end du skriver; lad mig hjælpe dig med, hvad jeg kan!

Din Moster J. Brown.

Helga undrede sig over den Tomhed, der var bleven efter hans Afrejse.

Hun havde næppe følt den saa meget, da Mary tog bort.

Jeg har mange Hilsener til dig fra Roger. Han var ked over, at han ikke fik taget Afsked med dig. Det er virkelig ogsaa temmelig hensynsløst af disse store Herrer, saaledes mir nichts, dir nichts at telegrafere og forlange, at man paa staaende Fod skal komme. Tænk! han kunde været borte eller være kommen saa sent hjem, at det vilde være umuligt at naa Hs. Herlighed — hvad saa!

Hvorledes gik det med hans Tøj? spurgte Helga, som følte sig beklemt, naturligvis ved Tanken om deres sidste Sammenkomst.

Heldigvis var hans Tøj i Stand. Hans Skjorter arriverede fra Vadskeriet; men forskellige Sager, han vilde have indkøbt i London, hvor han jo skulde have truffet Lorden, fik han saaledes ikke. Det er sandt! jeg har en lille Pakke til dig, som han gav mig i sidste Øjeblik! vær saa god!

Blodet for Helga op i Kinderne med en saadan Magt, at Mrs. Brown for første Gang saa hende forvirret.

Hun var saa hensynsfuld ikke alene intet at se, men forlod hende endog.

Pakken indeholdt en rød Æske, hvori laa en Armring af udenlandsk Arbejde.

Ringene var af Guld og bestod af flere Led med ophøjet Arbejde og i hvert Led var indfattet fire Ædelstene, afvekslende Rubiner og Safirer.

Underst i Æsken laa en Seddel, hvorpaa der med en Blyantsstift var skrevet:

Lov mig! altid at bære denne Erindring!
altid!

Roger Brown.

Helga havde kun faa og almindelige Smykker. Hun havde næppe set et saadant Pragtstykke.

Hun sad længe og saa paa det og forstod ikke, at det kunde være til hende.

Hun følte sig paa en Gang tiltrukken og frastødt.

Endelig lagde hun det atter ned i Æsken uden saa meget som at have prøvet det.

Med Kierkegaard sagde hun vemodigt: Kære! det er ikke noget for dig!

Den skrevne Seddel derimod beholdt hun i Haanden. Det var hendes første Tanke at gemme den, kærere var den hende end det sikkert kostbare Smykke! men hun vilde vise Tanten det hele.

Hun søgte efter hende, men hun var gaaet ud.

Døren til det Værelse, Roger havde beboet, stod aaben. Hun gik derind.

Skønt Pigen havde gjort Orden, laa der flere Genstande, som mindede om ham.

Et Par Manchetter, han havde brugt i Gaar — i Gaar! — et Cigarrør — hun tog det i Haanden og drejede det mellem Fingrene — hun kendte det igen — en Konvolut med Udskrift til ham — fra London med Embedssegel — formodentlig en Ordre fra Lorden — og saa denne blandede Duft af fine Cigarer og Rosenolie, som alt hans Tøj var imprægneret med. Han paastod, at det hjalp imod Møl, skønt man skulde nu ikke tro, at Skabninger, der holdt af Lyset, kunde være dødsdømte af en saa behagelig Duft. — —

Hun indaandede med Velbehag denne Luft, der som en Del af ham endnu var bleven tilbage.

En sagte Lyd af Dørhammeren bragte hende til at fare sammen.

I Hast lagde hun Sedlen i Æsken og begav sig derfra.

Da hun kom ind paa sit Værelse, gik det op for hende, at han ikke var hende saa ligegyldig, som hun havde tænkt, og hun kunde ikke overvinde en dyb Undseelse og Vrede imod sig selv.

Den første Tanke, som især stak hende, var, hvad maa Mary tænke om mig! — det var mig, der vilde jævne Vejen for hende. Hun var ikke langt fra at kalde sig en Usling og tænkte med Gysen paa, om han kunde opfattet hende ander-

ledes, end efter hendes Ord. De mest vanvittige Tanker om at flygte, om at gemme sig i en eller anden Afkrog af Verden, jog igennem hendes forpinte Sind.

Hvad jeg før har oplevet, gentog hun for sig selv, var Sorg, idel Sorg! men Sorg jeg kunde være bekendt at lide over, medens dette kun viser mig en Mangel paa personligt Værd — maaske har jeg endog ubevidst talt min egen Sag, da jeg talte til ham om Mary? Har jeg maaske glemt min Skilsmisse, lille Alices Død, Adskillelsen fra mit eneste Barn! for at tænke paa en umulig Lykke — jeg kunde blive vanvittig over saaledes at have forglemmt Pligt og Ære.

Aldrig har nogen pisket sig værre med Svøber end hun sin Aand i denne Stund, og saa skrøbelig hendes Legeme end nylig havde været, var det stærkt imod den sjælelige Vaande, i hvilken hun nu gav sig hen.

Hun hørte intet til Mrs. Brown, mærkede ikke, at hun flere Gange var ved hendes Dør, men trak sig tavs tilbage.

Først ved Middagen lod hun sig se. Hun erindrede, at Mrs. Brown havde sagt, at hele hendes Formiddag var optagen. Helgas Lunch var bragt op til hende, stod, som den var kommen, paa det nær, at den nu var kold.

Hun havde ikke rørt den.

Mrs. Brown blev glædelig overrasket ved at se hende komme ned, soigneret og behersket.

Vil De se! hvilken Urimelighed af Mr. Brown at efterlade mig en saadan Gave, sagde hun med den Fordringsløshed, som var hendes Natur.

Det er smukt! jeg maa sige, at det gør Rogers Smag Ære. Det er et indisk Smykke. Han maa have haft det med! svarede Mrs. Brown og iagttog Armbaandet med megen Opmærksomhed.

Han har haft det med! — naturligtvis! — mærkværdigt nok, at det ikke er falden mig ind. Smykket var altsaa til — til —

Til Mary! supplerede Mrs. Brown. Lad os nu imidlertid være glade over, at han, før det var for sent, blev klar over sig selv. Mary skal nok, kender jeg hende ret, forvinde den Skuffelse.

Det var første Gang, denne kildne Sag blev berørt mellem de to.

Efter hvad Mrs. Brown denne Formiddag havde set, nærede hun ikke længere nogen Tvivl og med den Resoluthed og Godhed, der var hendes Særkende, besluttede hun at gaa ind paa Sagen og afhandle den med Helga uden alle Omsvøb.

Tag Ringen paa, mit Barn — gør ham den Glæde! — du ser nok, at der egentlig hører en Nøgle til — den var altsaa ikke med — formodentlig er det den, han havde i sin Urkæde, og som jeg en Dag, uden Resultat, spurgte ham om. Laasen lukker jo godt alligevel — —

Hun vilde anbringe Armringen om Helgas Haandled.

Ringene var, som De rigtigt sagde, ikke op-

rindelig bestemt for mig, og derfor passer den heller ikke om min Arm, skal aldrig komme der!

Det forstaar jeg ikke! — en og anden kunde maaske handle saa, men du!

Mrs. Brown var ved at tabe Næse og Mund.
Hvad mener De med en og anden?

Jeg mener, at Vægelsindethed er en Egenskab, jeg endnu aldrig har funden Spor af hos dig, sagde Mrs. Brown, stadig lige forbavset.

Kæreste Tante! hun tog hende om Halsen — har jeg haft enkelte svage Øjeblikke, jeg forsikrer Dem, at det er mig ubevidst, saa er det afgjort, at jeg nu fuldt ud kender min Pligt.

Og hvad er din Pligt?

At leve overensstemmende med min Fortid.

Jeg synes, Barn, at jo mere du kan glemme denne Fortid, desto bedre for dig og os alle, som holder af dig.

Husk dog paa, at jeg har endnu en — Søn.

Som du, det kan ikke nytte at gaa uden om Sagen, maaske i flere Aar aldrig faar at se — — ja, Helga! du ved ikke alle de Forsøg, Alice har gjort for at opnaa noget. Selv har hun set ham en Gang —

Hun har set ham! — Moder har set ham!

Hendes Øjne gnistrede, og hun greb Mrs. Brown i Armen.

Fortæl mig!

Der er ikke andet at fortælle, end at Alice fandt i ham en elskværdig, flittig, meget stille

Dreng, som Lægen, hvem hans martialske Tante — det er min Nieces egne Ord — viste hende op til, bestemt fraraadede at føre sammen med sin Moder, saa længe han var i Opvæksten, da han er meget indesluttet og febrilsk.

Og det har De ikke fortalt mig før!

Jeg maatte og kunde ikke tale derom, før du selv var saa vel, at du taalte det, og saalænge Roger var her, vilde jeg ikke føre denne Sag paa Bane.

Vidste Bertel, hvem Moder var? spurgte hun aandeløst.

Nej! men hun saa, at han havde det godt, og han holdt især af sin Onkel.

At tænke sig, at en Moder saaledes skal være skilt fra sin eneste Søn!

Du maa ikke græde. Tænk! hvis det var Bertel, der var død, du vilde dog derfor ikke have afstaaet lille Alice — —

Det er noget andet. Bertel er ikke engang hos sin Fader — —

Kunde du egentlig have ønsket ham der —? — Desuden, hans Fader kommer maaske tilbage!

Har nogen hørt fra — ham? spurgte Helga og blev meget bleg.

Ja, een Gang. Det gik ham ikke videre godt. Han tænkte paa, enten at gaa til Melbourne eller hjem igen, hvis Udsigterne ikke forbedrede sig. Nu har jeg sagt alt, hvad jeg ved.

Helga var saa betagen af, hvad hun havde

hørt, at Mrs. Brown ikke fandt nogen Anledning til at tale med hende om Roger eller om Fremtiden. Hun lagde Armringen ned i Æsken og satte den hen paa Helgas Syskrin.

Saisonen var forbi.

Kun enkelte Badegæster vare endnu tilbage i Dartmouth, men paa Floden fandtes nu hverken Lystyagter eller Orlogsmænd. Løvet begyndte hist og her at falme; opløbne lange Skud med ganske lysegrønne Blade tittede allevegne frem, men bleve kun, som hos affalmede Skønheder, frugtesløse Forsøg paa at fremkalde en Vaar, der uigenkaldelig var forbi.

Alligevel var Naturen saa skøn i sin nye Efteraarsdragt, at Mrs. Brown og Helga bestandig lagde et Par Dage til, saa længe disse endnu vare klare og sollyse. Naar Solen, sent om Morgen, splittede det Taageslø, hvori den gerne var indhyllet, lyste hen over den dugbestængte flyvende Sommer og udsendte denne lidt stramme Efteraarsluft — et Potpourri af Naturens Blomsterflor —, roede de to Damer gerne en Tur ud paa Floden og bleve enige om, at de kunde blive endnu en lille Tid.

Helga var kommen sig vidunderlig og havde aldrig været smukkere. Rollerne vare nu saaledes ombyttede, at det var hende, der tog sig af alt

og hyggede om Tanten, som denne leende bemærkede, at hun ikke før havde oplevet Mage til.

Der var desuden endnu en Grund til at dvæle længere.

Mary, som med sin Moder og en svagelig Søster badede i Brighton, havde for nogle Uger siden skrevet, at hun vilde rejse hjem over Dartmouth og blive et Par Dage hos dem.

Ingen skriftende Katolik kunde længes mere efter Skriftestunden end Helga efter dette Møde.

Hun vilde saa ro Mary ud til Kilden og fortælle hende hver eneste Smule, der var passeret mellem hende selv og Roger, ja ikke lægge Skjul paa den Fare, hun havde følt i hans Selskab — en Fare, der nu for bestandig var overstaaet.

Endnu kom Brevet ikke fra Mary, og, som det gaar under saadanne Ventetider, opsatte de selv at skrive for, fra Post til Post, at vente paa det Budskab, der skulde melde hendes Ankomst.

En Dag, da Vejret var skønnere end nogensinde, maatte Helga tage alene ud. Hun spadserede saa den smukke Vej langs Floden og kom, før hun tænkte det, til Kilden. Først gik hun den forbi, men vendte om, løftede Grenene og gik ind og satte sig.

Løvet var ikke mere saa tæt, som da hun havde været der med Roger, naar alt var faldet af og nye Blade kom frem efter en lang Vintersøvn, vare alle Vidner borte, tænkte hun.

Kilden rislede højt, som vilde den gøre Ind-

sigelser. Men ogsaa den blev isbunden, slumrede ind som i Døden, og de unge, nye, jublende Vande vilde intet mindes fra den svundne Vaar.

Alt kan glemmes paa denne Jord! alt.

Alt, undtagen — — hun tænkte paa sine Børn, den døde og den levende. Fraværelsen her var næsten som Døden. Hun tog Lommetørklædet op for Øjnene og græd smertelige Længselstaarer, men det gjorde godt at græde ud alene over Børnene, uden at noget andet Savn blandede sig deri.

Lille Alice! lille Alice! jamrede hun den ene Gang efter den anden — men til Himlen rækker en Moders Taarer, mange ere de, som har erfaret det!

Hun var efterhaanden bleven klar over, at Forholdene i hendes Hjem vare saa trange, at hun foreløbig maatte blive, hvor hun var, og gøre sig saa nyttig som muligt. Maaske kunde hun forsøge at oversætte noget af sit Folks Literatur til et Land, hvor man endnu langt mere paaskønnede H. C. Andersen end derhjemme.

Al den Energi, der ved hendes ulykkelige Ægteskab, og de derfra flydende Sorger havde været brudt i hende, levede op paany, som det bedste Vidnesbyrd om, at nu endelig var hun fuldt rask og atter sig selv.

Omsider rejste hun sig med røde Øjne, men styrket.

Hun gik hen til Kilden og øste med Haanden

det friske, kolde Vand op paa Øjnene og drog saa hjem efter.

Der kom to Breve til Mrs. Brown, det ene fra Roger, det andet fra Brighton.

Det første aandede en Del Hjemve, men var for Resten saa tørt, at Mrs. Brown indskrænkede sig til at læse enkelte smaa Brudstykker op for Helga, Brudstykker, som heller intet indeholdt.

Paa Helga var der intet at mærke, men at Mrs. Brown følte sig skuffet, var udenfor enhver Tvivl.

Det andet Brev betog imidlertid for saa vidt Interessen af det første, som det meldte, at Mary fremdeles ikke kom. Den syge Søster var bedre, men Mary, den trofaste Plejerske, havde skrantet en Tid og var nu endelig selv bleven rigtig syg af en Blindtarmsbetændelse, som Lægen frygtede vilde gaa over til Mavebetændelse.

For første Gang maatte Mrs. Brown opbyde hele sin Autoritet og forbyde Helga at rejse til hende. Hun vilde straks været af Sted for at pleje Mary og saaledes gengælde, hvad hun i saa høj Grad skyldte hende.

Mrs. Brown maatte sende Bud efter Lægen og bede ham afgive sit Skøn, som blev et absolut Veto.

Til sin egen Betryggelse forelæste hun atter Brevets sidste Linjer, som lød:

Vi har heldigvis her al den Hjælp, som det er muligt at skaffe sig, men Marys Tilstand er farlig.

Den følgende Morgen vaagnede Helga tidligt, helt forstumlet.

Mary havde staaet foran hendes Seng i lange hvide Klæder for at sige hende Farvel.

Det er ikke slemt at dø! havde hun sagt, jeg er saa glad, saa glad! — det gaar bestandig opad! — altid opad!

Drømmen var saa levende, at Helgas Kind var vaad af alle de Taarer, hun græd ved Afskeden, og hun saa sig om i Værelset, overbevist om, at Mary maatte være der.

Opad Dagen kom der Telegram om, at Mary, den unge, kække, kærlige Mary var død efter kun to Dages Sygeleje.

En fransk Forfatter skriver: naar en ung, blomstrende Pige pludselig rives bort fra Slægt og Venner, fristes man til at tro, at Døden har begaaet et Ran.

Mangen en Moder har dog paa Jorden oplevet smerteligere Ran end Dødens, men Mrs. Brown var maalløs og nærmest af den franske Forfatters Mening.

Helga, som siden Morgenstundens Drøm havde haft en dunkel Anelse om, hvad der vilde ske, var saa inderlig og dybt bedrøvet.

Dagen efter kom Familiens fortvivlede Breve.

Marys Moder skrev, at hendes Datter bestandig havde talt om Helga og glædet sig til at se hende. Hun havde været klar indtil den sidste Times Tid, da Feberen steg og Aandedrættet blev besværligt,

og havde formanet dem til ikke at sørge over hende. Hun gik saa glad herfra. Straks hun kom til Sengs, vidste hun, at det blev Døden. Hun vilde intet høre om at komme sig.

Sig til Helga, at hun skal blive lykkelig! havde hun flere Gange sagt til dem.

Der gives Mennesker, hvis Plads omtrent straks udfyldes hos de efterlevende, andre, hvor det tager Tid at forvinde Savnet, men nogle enkelte blive saa forunderlig hængende i sine kæres Tanker, at de i Mindet et Liv igennem blive som en god Genius for de efterladte, en levende Saga i en stor Venne- og Slægt Kreds.

Mary blev for sine kære at saadant Minde.

Mrs. Brown og Helga tog hjem til Grangemouth, og det blev Vinter, en lang, streng, kold Vinter, hvor de to vare hinanden til daglig stor Opmuntring og Trøst.

Der kom af og til korte og tørre Breve fra Roger.

Mrs. Brown var bekymret derover. Hun vovede aldrig at tale om ham til Helga, af Frygt for at opvække noget Haab hos hende, skønt hun aldrig opdagede, at Helga tænkte paa ham.

Men hun begreb ham ikke.

Kunde han fuldstændigt have glemt eller over-

vundet sin stærke Lidenskab? Den eneste Gang hans Breve indeholdt varmere Sætninger, var, da han svarede paa Budskabet om Marys Død.

Skulde han alligevel have taget fejl af sig selv? Sørgede han maaske nu over Mary?

Undertiden besluttede hun, at hun vilde skrive til ham selv eller dog gøre en Antydning, men naar hun sad med Pennen i Haanden, fik hun Skrupler. Maaske havde han faaet helt andre Tanker eller maaske det Afslag, Helga sikkert havde givet ham, var af den Beskaffenhed, at det udelukkede alt Haab. Hun havde aldrig tænkt sig, at hun kunde blive fremmed for ham, alligevel var der kommet noget ind imellem dem, saa at det mangel Gang var hende svært at skrive til ham. Hun vidste ikke, hvad hun kunde berøre, hvad ikke.

Endelig kom Foraaret, som en mild, længe ventet Ven, der kommer igen efter en møjsommelig Rejse.

Mrs. Brown kunde ikke længere modsætte sig Helgas Længsel efter en Gang at komme hjem, og hun tog saa den Beslutning at drage med hende. Hemmeligheden var, at hun ikke mere vilde skilles fra Helga, hun vilde beholde hende, adoptere hende.

Den ene Hindring efter den anden stillede sig i Vejen for dette Besøg. Først modtog Mrs. Brown, i mange Uger, Gæster, hun ikke siden Ungdommens Dage havde set, dernæst kom der

Brev fra Alice om at udsætte Rejsen, indtil hendes Mand atter blev saa vel, at han kunde være lidt oppe.

Endelig i August Maaned naaede man til at kunne fastslaa Rejsen.

Dagen før Afrejsen gik Helga en Tur ved Havnen og saa paa alt det travle Liv, der her udfoldede sig.

Den følgende Aften skulde altsaa hun og Tanten selv være med paa en af disse travle Dampere, der ilede ud og ind af Havnen.

Hun havde sat sig paa en Bænk, da hun blev tiltalt paa dansk af en Sømand.

Med Forlov! er det ikke Fru Rejt?

Forbavset vendte hun sig til den talende, som tog sin blanke Sømandshat i begge Hænder, medens han gjorde et dybt Skrabud.

Jesper Olsen! udbrød hun glad forundret og rakte ham sin Haand. Hvorledes kommer De dog her?

Jeg var — skal jeg si'e v'os! — bleven saa træt af al det Landkævl og Stræv, saa jeg gjorde Bytte med ham, Henriksen! om hans Fortuna og stak igen i Søen!

Sæt Dem, Jesper Olsen! det er morsomt at se Dem igen!

Han satte sig paa den yderste Kant af Bænken.

Er De saa nu glad over Forandringen?

Ja, svært glad, Frue! det var begyndt at gaa skralt for mig, ned ad Bakke, skønnede jeg — —

Gik Forretningen tilbage? spurgte hun forundret. Jeg troede, De sad saa godt i det!

Ja, det var justement ikke det — han standse forlegen, idet han kom i Tanker om, hvor vanskeligt det var at fortælle netop hende Situationen.

Man krydser sig jo op mod Vinden, naar Søen gaar højt, og gør alle de Prøvefarter, man kan — — naa, tilsidst fik jeg da Bugt med hende og fik hende fortøjet!

Helga, som ikke kendte det mindste til hans Følelser, efterat hun havde forladt Gaarden, forstod ham ikke og vilde netop til at spørge ham, om han havde været ved at forlise, da han med Resoluthed tilføjede:

Jeg blev omsider gift med hende, og saa var 'et, jeg gik ud igen i min gamle Haandtering — man skutter sig dog bedst i det, man er opflasket til, og naar jeg skal sige min Mening, skulde en Sømand ikke forlade sine Planker, før han skal gøre Bestikket op til den Død, vi alle sammen skylder Vorherre!

Han trak formelig Vejret. Han var ikke vant til at affyre saa lange Salver, men han indsaa Nødvendigheden af at pynte saa vidt som muligt paa Sagen, da han ubesindig var kommen ind i dette vanskelige Farvand.

Naa, saa De er bleven gift, Jesper Olsen! jeg ønsker Dem til Lykke! — hvem er Deres Hustru?

Milde Guder! hvad skulde Manden gøre? Han sad paa Grund.

Det faldt ikke Helga med en Stavelse ind, at Jesper Olsen kunde være gift med den Kvinde, der havde krænket hende saa dybt. Hun erindrede godt, at hun havde været hos Jesper Olsen, men det var ogsaa alt.

Hun saa forundret paa ham, og forstod ikke Grunden til hans iøjnefaldende Forlegenhed.

Hun er med om Bord! sagde han endelig, for hun kan ikke forlade den lille, som ret har Krammet paa hende og har gjort hende helt myg!

Om han skulde dø, var det ham umuligt at lade være med at tilføje dette sidste i en saa triumferende Tone, at Helga, der var det mindst lattermilde Menneske under Solen, ikke kunde afholde sig fra at le.

Yderligere opmuntret lagde han til:

Ja! Bidsel fik hun Pinedød omsider paa sig; men jeg forsikrer Fruen til, at hun ogsaa i 36 Timer hvert Øjeblik var ved at himle, inden Fyren kom.

Han tørrede med et stort, rødt Silketørklæde Sveden af sin Pande ved Tanken om den Sejlads, han da havde været med ude i.

Helga kunde ikke bare sig for at tænke: mon Drengen ogsaa har faaet den treøjede Plet i Panden?

Saa er det vel en rask lille Fyr, Jesper Olsen, der ligner sin Fader? spurgte hun.

Ja, stærk er han! det kan man da høre paa

hans Brøl! men ellers maa han da helst ligne sin Moder, svarede han beskedent.

Er hun smuk?

Endnu faldt det ikke Helga ind, at den Forlegenhed, der atter kom over ham, betød noget, som kunde forulempe hende.

Ja—a, skønt hun har taft sig, har hun endnu en stasselig Rejsning — —

Imidlertid fik Jesper Olsen en lys Ide.

Maaske, tænkte han, kan Fruen have godt af at høre, at hun er fortojet, saa der ikke mer er Fare. Hun ved jo dog, hvad Klara en Gang var, en anden Sag er det med fremmede, de maa holde Næsen hos sig selv, hvis de ikke vil risikere et blaat Øje.

— — — jeg skal sige Fruen ganske oprigtigt, begyndte han igen, jeg havde jo nu altid, fra Ungdommen af, syntes om hende, og saa kan man stundom, naar man husker sine egne Streger, bære over med et og andet, selv om det mangen Gang kommer en paatvers i Halsen — baade det ene og det andet — og formedelst Fruen spørger mig om hendes Navn, vil jeg ogsaa sige det, at det er hende, Klara, Fruen nok ved — —!

Helga blev kridhvid i Ansigtet.

Ja, Fruen maa have mig undskyldt, jeg kunde jo have holdt mig hos mig selv; men jeg har altid haft stor Symperti for Fruen, og naar man er ude, bliver man glad for hver Landsmand, man tørner paa.

Der var en saadan Hjertensgodhed over Manden, at Helga blev rørt.

De er i Deres gode Ret, Jesper Olsen. Havde jeg set Dem først, vilde jeg straks have talt til Dem.

Jeg takker Fruen saa mange Gange!

Men sig mig blot et eneste, er De da — lykkelig? spurgte hun. Hun kunde ikke holde Ordene tilbage.

Lykkelig! ja—a, man gik jo frivillig i Tøjet! jeg kikker da ikke mere for dybt i Glasset nu, for jeg maa passe paa, nu jeg har Familje. Klara er en streng Kvinde; men jeg tror for Alvor, at hun nu bliver bedre! og — man har saa altid Sønnen!

Helgas Øjne fyldtes med Taarer — ja Sønnen! havde hun blot Sønnen! tænkte hun.

Har Fruen det ellers godt? spurgte han deltagende. De ser saa udmærket vel ud, bedre end nogensinde.

Jeg lever hos min Tante her i Skotland i meget gode Forhold; men min lille, yndige Alice er død og min Søn ser jeg aldrig.

Stakkels Frue! hvor det gør mig ondt for Dem!

Han tænkte et Øjeblik at ville spørge hende om Manden; men med den naturlige Takt, som man ofte søger forgæves selv i højt dannede Kredse, tav han stille, rejste sig og tog Afsked.

Hvis De kommer en anden Gang hertil, saa

søg mig op — De alene —, her har De min Adresse. Jeg vil altid glæde mig over at se Dem, sagde hun og stak ham sit Kort i Haanden.

Nej, ikke Kortet, kære Frue! det vilde kun røbe Deres Opholdssted for uvedkommende — — man ved aldrig, hvad hun kunde finde paa! Jeg kommer maaske heller aldrig mer til Grangemouth. Vi gaar nu til Rio. Lev vel! Gud være med Dem!

Hun gav ham hjerteligt Haanden og alle de tre Øjne lyste venligt til hende.

Er Fader ikke oppe? spurgte Helga, da de første Omfavnelser og den stærke Rørelse over atter at se sin Moder var stilnet af.

Alice havde faaet næsten snehvidt Haar; men hun havde det samme velsignede milde Ansigt og de samme kærlige Øjne.

Hvor du er kommen dig, kære Helga, og hvor du har forskønnet dig. Det maa jeg sige, kære Moster, sagde hun, du har løst din Opgave godt, beundringsværdigt!

Men Fader —? spurgte Helga endnu engang.

Han kommer straks! jeg turde ikke lade ham være til Stede ved vort første Møde, svarede Alice og forsvandt.

Skønt Mrs. Brown havde forberedt Helga paa

hendes Faders svage Tilstand, blev hun dog tung om Hjertet, da Alice kom kørende ind med ham i en Sygestol.

Den fordums stolte Skikkelse var helt sammen-sunken, den ene Arm lam, han talte med Besvær; men hans Aand var stundom klar.

Kære, gode Fader!

Helga tog ham i Favn og lagde sit grædende Ansigt ind til hans Bryst.

Alice rykkede hende ængstelig i Kjolen — stærke Rørelser taalte han ikke.

I flere Minutter hørte man en stærk Hulken; men Alice var straks ved Haanden og kølede hans Pande med et vaadt Klæde.

Ja, jeg er nu et Vrag! sagde han endelig; men Tak, kære Barn! at du kom hjem engang til din gamle Fader.

Lidt efter sagde han:

Ja, lille Alice maatte ingen af os beholde —

Helga maatte gaa ud, hun magtede ikke at beherske sig.

Er hun endnu lige bedrøvet over Barnet? spurgte han.

Nok bedrøvet, svarede Mrs. Brown; men hun har lært at finde sig til Rette. Kan De ikke se, hvor rask hun ser ud?

Jo, hun ligner sig selv fra sin første Ungdoms-tid — gør hun ikke, Alice?

Jo aldeles, men hun er smukkere nu.

Men er hun altid saa bedrøvet? spurgte han igen.

Det var jo ogsaa, fordi hun nu er hjemme efter en saa lang Fraværelse, forklarede Alice. Hun kommer straks igen.

Gensynet havde dog taget saa stærkt paa Konsulen, at han maatte til Sengs og forblive der i nogle Dage. De Evner, der vare stærkest svækkede hos ham, var hans Begreber om Tiden. Han blandede alt imellem hinanden, og da Tidsbegrebet til Dels var borte hos ham, blev Følgen, at han bestandig som et Barn maatte holdes i Aande.

Da Helga, som var om ham Størstedelen af de første Dage, havde prøvet, hvad det vilde sige at pleje ham, begreb hun ikke, hvorledes Alice holdt det ud.

Jeg maa dog virkelig blive hos Moder nu og hjælpe hende med at pleje Fader, sagde hun en Aften til Mrs. Brown. Jeg kan ikke forsvare for min Samvittighed at lade hende ene om dette Kæmpearbejde.

Alice kom selv ind til dem, før Mrs. Brown kunde svare, hvorfor denne fremsatte Helgas Ord for hende:

Kæreste Barn! det vilde være at tilsætte alt det, du nu har vundet. Aldrig giver jeg mit Samtykke dertil. Jeg holder det saa udmærket ud. Husk paa, hvor jeg har delt alle de gode Tider med ham. Det er jo min fornemste Pligt og min Ret, som jeg ikke giver fra mig, nu at pleje ham.

Jeg kan ikke forlade dig, efter hvad jeg har set. Af hvilken Grund vil du nægte mig — —

Tys! — vi ville ikke strides. Skulde min Moster maaske være ganske ene og forladt, nu da ogsaa — — ogsaa — — Roger er rejst bort. Ikke mere herom!

Det nyttede ikke alt, hvad Helga kom med. Alice blev sig selv lig i alle Prøvelser.

Endvidere holdt hun paa, at Helga ikke burde gøre Forsøg paa at faa Bertel at se.

Ingen vil nægte dig at mødes med dit Barn, hvis du absolut vil; men tal selv med hans Læge og du vil faa at høre, hvor skæbnesvanger et saadant Møde kunde blive for ham. Han er en eksentrisk Dreng og uhyre indesluttet; men klog og læselysten. Alene Synet af mig gjorde ham saa febrilsk, at han i flere Uger ikke var sig selv. Tro mig, Helga; lad mig blive ved at underhandle; jeg opnaar stadig lidt og lidt og kender nu de Mennesker, Barnet er hos.

Ja, men tænk, om han faar at vide, at jeg har været i Danmark og ikke gjort Forsøg paa at se ham. Vil det ikke, og med Rette, angribe ham endnu mere?

Jeg tror det ikke. — desuden, han faar det ikke at vide, behøver ikke at faa det at høre —

Man kan aldrig beregne den Slags Ting, sagde Helga ivrig.

Vi kunne jo overveje Sagen, sagde Mrs. Brown. Der kan siges noget baade for og imod.

Jeg vil kun tilføje, vedblev Alice ihærdig, at min Mand har næret det samme inderlige Ønske, endnu engang at faa den kære Dreng at se; men han er afstaaet derfra, netop af disse Grunde. Man fejler kun sjælden ved at resignere, men tal selv med din Fader, kære Helga! og du skal høre.

Det er mig fuldt ud lige saa magtpaaliggende, hvad du som Fader siger, svarede Helga blidt og bøjede sørgmodig Hovedet. Jeg vil saa rette mig derefter.

Hvor smerteligt det var, følte hun sig dog overbevist.

Jeg skal ikke forsømme noget for at bringe dig sammen med din Søn, sagde Alice og kyssede hende.

Jeg ved det, kærester Moder! — tror du, jeg kunde tvivle om dig!

Helga kom imidlertid Dag for Dag til at se blegere ud.

I Enrum afhandlede Mrs. Brown og Alice Affairen med Roger, som var dem dobbelt uforklarlig og pinefuld.

Nu var det endog længe siden, han havde skrevet et af sine intetsigende Breve.

Var det mon ikke bedre, at Helga alligevel blev her? spurgte Mrs. Brown med Hjertet i Halsen.

Nej! hun bliver ødelagt herhjemme. Kan du ikke allerede se, hvor bleg hun er bleven. Jeg er saa lykkelig over at have set Eder; men tag hende for Guds Skyld med dig, kære Moster!

Stakkels lille Alice! bliver det ikke for strengt for dig?

Nej! nej! man har kun Glæde, naar man gør sin Pligt!

Alice var en Mester i at beherske sin Sorg, og hun forstod at holde Maade med sine Taarer, hvor bedrøvet hun end følte sig.

Mrs. Brown begyndte at tale om at rejse hjem; men det var saa vanskeligt at fastslaa en Dag.

Da indtraf et af disse Tilfælde, som kristelige Mennesker kalde en Forsynsstyrelse, Verdensmennesker og Kritikere Deux ex machina — men Livet er oftest mere indviklet end Fortællerens Opfindsomhed og især er det mere afsluttende for det enkelte Menneskes Vedkommende, end man ved overfladiske Betragtninger eller i Mangel at tilstrækkelige Præmisser er tilbøjelig til at tro.

Altsaa, der blev ringet paa Døren og indtraadte Roger Brown, brun, forrejt, men med et glædestraalende Ansigt.

Helga var ikke til Stede. Hun sad inde ved sin Faders Seng, hvor hun hver Aften tilbragte en lille Tid i Samtale med ham.

Mrs. Brown slog Hænderne sammen og udbrød:

Min Gud, Roger! hvad gaar der af dig! er du ikke mere i Indien?

For Øjeblikket ikke! svarede han smilende og gjorde Undskyldninger til Alice, som, skønt fremmed for ham, bød ham et velment og hjerteligt velkommen.

Har du mistet din Plads? spurgte Mrs. Brown videre med moderlig Angst.

Det haaber jeg virkelig ikke! men jeg har Orlov.

Saa snart! du sagde, at du kom ikke hjem før tidligst om tre Aar, og der er kun gaaet et!

Se selv, Kusine Alice! endnu har ikke din Moster budt mig velkommen!

Det er hendes Modersorger, der volder hende Uro! sagde Alice smilende, men jeg vil nu overlade dig til hendes Omsorg.

Nej bliv, Alice! sagde Mrs. Brown. Jeg vil sige dig noget.

Jeg skal ikke tale et Ord til Helga! hviskede hun til hende og forsvandt.

Kæreste Tante!

Han stormede hen til hende.

Der er aldeles intet i Vejen. Jeg er bleven Privat-Sekretair hos Lord D.; min Forgænger kunde ikke taale Klimatet, og jeg opnaaede, efter forskellige Vanskeligheder, at følge Lady D. tilbage til England, hvor hun skal overvære sin Søsters Bryllup. Min Permission i Hjemmet er kun paa tre Uger, saa du indser, at jeg øjeblikkelig maatte tage over Nordsøen; den første Uge er i Overmorgen allerede forbi.

Hvorfor har du intet skrevet om alt dette, i det hele ikke skrevet om noget som helst! du maa vel have andre Hensigter med dette Besøg? spurgte Mrs. Brown med Uro.

Tror du? spurgte han igen.

Ja, jeg forstaar dig virkelig ikke.

Det er mærkeligt — men hvor er Mrs. Rejt?

Hans Stemme var saa rolig, næsten kold, at den endnu mere irriterede hende.

Saaledes glemmes alt — alt paa denne Jord, sagde hun til sig selv.

Helga er inde hos sin syge Fader, og jeg mener, at det er mere passende i Morgen at hilse paa hende, svarede Mrs. Brown i en Tone, der ikke gav hans noget efter.

Som du vil! svarede han og lavede sig til at gaa.

Jeg vil kalde paa Alice! sagde hun og gik, skønt han bemærkede efter hende, at de endelig ikke for hans Skyld maatte derangere sig.

Mrs. Brown tvivlede ikke mere om, at hendes Gisninger vare rigtige, og med Bitterhed tænkte hun, at hun, naar han var gaaet, vilde forberede Helga paa hans forandrede Sind.

Roger tog sig til Panden, da han blev alene. Skulde alle disse Anstrengelser virkelig ikke føre til noget, mumlede han mellem Tænderne.

Han havde intrigeret for at komme af Sted og maatte tilsidst halvvejs betro Lord D., der jo selv var nygift, hvorfor han maatte hjem, og da han i London afleverede sine medbragte Depecher, havde Disraeli, efterat have læst Lord D.s Brev, skæmtende bemærket, at det var bekosteligt og for saa vidt uheldigt med altfor megen Erotik

mellem Kolonierne og Moderlandet, en Bemærkning, han senere paa en humoristisk Maade anførte i Parlamentet.

Roger hørte ikke, at en Dør bagved ham sagte blev aabnet, før en Røst, han kendte, udbrød:

Mr. Brown! men er det muligt, at det virkelig er Dem? — Man har ikke sagt mig — — — jeg har ikke hørt — —

Medens hun, uvis om hun maaské ikke havde et Syn, udtalte sin Forbavselse, blev han staaende, hvor han stod, og saa fast paa hende.

Tror Mrs. Rejt, spurgte han endelig, at Verden er saa stor, at en Mand ikke kan finde tilbage til den Kvinde, der optager alle hans Tanker?

Mrs. Brown og Alice traadte ind, før nogen af de to havde besindet sig til at fremkomme med flere Ord, end sige faaet Orden i deres forvirrede Tankegang.

Med nogle ceremonielle Buk tog Roger Afsked, medens Helga ikke formaaede at skjule sin Forvirring.

Tanten og Niesen vekslede betydningsfulde Øjekast, hvorefter Mrs. Brown, der var den mest koleriske af de to, trak sig tilbage, overladende Valpladsen til Helga og Alice, selv var hun saa fortunlet, at hun ikke kunde tænke klart, og en god Del indigneret over visse Folks Ustadighed og Mangel paa Takt med saaledes at rejse bag efter dem, uden al Forklaring o. s. v.

Hun fik ikke megen Blund i sine Øjne den Nat.

Kun den stille, tankefulde Alice saa klart efter at have betragtet Helga nogle Øjeblikke, men hun havde Selvbeherskelse nok til at tie med, hvad hun saa.

Det var en højst uventet Overraskelse! sagde hun paa sin rolige Maade. Mine tidligere Landsmænd ere et energisk Folk; jeg selv er nu bleven saa dansk, at jeg betragter en Rejse alene herfra til England som en Begivenhed, hvad skal man saa sige om Indien! — gaa nu til Ro, du maa være træt! — i Morgen skulle vi nærmere høre, hvad vor Indiefarer har at berette.

Hun kyssede Helga ømt og sagde Godnat.

Helga gik op paa sit Værelse, taknemmelig over at være bleven alene.

Stille, som hun var i al sin Færd, satte hun sig ved Vinduet og saa ud i den tavse, dunkle Nat, og sand, som hun var imod sig selv, erkendte hun, hvor rystet hun var bleven over Rogers uventede Nærværelse. Og hun havde ment at være kommen aldeles til Ro med sig selv! hvor var nu den Tryghedsfølelse, hun havde haft i Bevidstheden om, at en halv Jordklode laa imellem dem?

Var det Udbyttet af al hendes Kamp med sig selv, at blot Synet af ham og nogle faa Ord af hans Mund skulde sprede alle hendes Forsæt, hendes Arbejde — som Avner for Vinden?

Hun lagde Hovedet ned paa begge Armene i Vindueskarmen og sank i Knæ.

Alice! Mary! gentog hun flere Gange, som om det var Skytsaander, hun paakaldte.

Hun vilde ikke give efter, det stod fast. Hvorfor kom han nu og forstyrrede hendes Fred!

Større er Verden altsaa ikke, plagierede hun ham, end at han saaledes — uden mindste Varsel — kan komme til Stede, efter kun et Aar! et stakkels Aars Forløb. Hun glemte aldeles, hvor langt dette Aar stundom var forekommet hende.

Det nyttede altsammen til intet. Hun kunde ikke arbejde sig ind i en Sorg, hun ikke følte, og hun kunde ikke fremkalde al den Forsagelse, hun bestræbte sig for.

Saa gav hun sig til at tænke over sit Liv, gøre Rede for sine Følelser. Og sikkert er det, at hun havde været forelsket i Rejt, skønt han ofte havde frastødt hende, men lige saa sikkert var det, at hun aldrig havde forladt ham paa Grund af de daglige Krænkelser eller fordi de ikke samstemmede i Tænkemaade, hvor meget hun end led derunder, men ene og alene fordi han paa en plump Maade bød hende ligefrem Utroskab og højt og lydt roste sig deraf. Kvinderne vare maaske monogame, men Mændene polygame, forsikrede han, og saa hentede han Eksempler fra den Dyreverden, han naturligvis i alle mulige andre Tilfælde følte sig højt hævet over, og som jo ogsaa for den Sags Skyld leverer eklatante Beviser paa det helt modsatte Forhold. Var Livet, sammen med ham, saaledes ikke noget for hende, fandt hun det

værende endnu mindre overfor opvoksende Børn, og da hun forlod hans Hus, var hendes Kærlighed til ham udslukt. Alt vilde hun koncentrere paa Børnene.

Kun den Moder, der i et saadant Tilfælde har maattet vælge, kun hun maaske kan forstaa de Kvaler, hun havde lidt. Senere, da Helga fristede den Skæbne at miste sin eneste lille Pige, spurgte hun ofte sig selv, om det var en Straf, fordi hun havde forladt sin Post. Hun hørte saaledes ikke til de Mennesker, der ere gode mod sig selv, hvad hun nu atter, da Problemet Roger fremstod, paany leverede Bevis paa.

Hvormeget hun stred, opnaaede hun dog ikke at faa Lyden af hans Stemme ud af sine Øren, saa lidt som hun kunde bortblæse Virkningen af hans Ord — store Ord for Resten! — eftersom han vidste, hvor han skulde søge hende — men Rejsen fra Indien da? — Nej! det nyttede hende ikke. Hun kunde ikke frakende ham, at han var udholdende og — trofast. Og hun, som satte Troskab saa højt! denne sjældne Dyd, som man kunde behøve Sokrates's Lygte for at gaa rundt og søge efter.

Hun blev Minut for Minut stærkere engageret og kom, uden at vide det, til at tænke paa den Dag ved Kilden i Dartmouth, efter hvilken hun lovede sig selv at gøre alt for at drage ham til Mary. Hun tænkte den Gang, ligesom senere, at en fuldstændig Tilbagetrukkethed fra hendes Side

omsider maatte hidføre et saadant Resultat. Marys uventede Død omstyrtede disse Beslutninger. Hun stod ikke mere imellem dem, men med ublandet Ro og Glæde kunde hun gennemgaa Samlivet, hun havde haft med hende, og med oprigtige Taarer begræde hendes tidlige Død. Hun glædede sig ogsaa over, at Roger havde skrevet koldt og sjældent, som Mrs. Brown havde beklaget sig over. Naturligvis vilde hun glemme ham. Hun forestillede sig sin Fremtid. Først skulde hun tilbringe mange Aar hos Mrs. Brown, hvis Godhed var en Velsignelse for hende, dernæst sammen med Alice, naar hendes Fader var gaaet bort, prøve alle tænkelige Midler for at være noget for Bertel — Lønner for de svundne Aars bitre Skuffelser og Sorger — — — — —

Det var højt op paa Formiddagen, da hun endelig vaagnede.

Alice havde talt med Mrs. Brown og faaet hende aldeles kulret ved at meddele hende, hvad hun antog om Helgas Følelser.

Ja! men du gode Himmel, han maa da have svedt hende ud, saa kold og ligeglad han er! udbrød hun. Det sidste bliver værre end det første!

Vist ikke nej! jeg kender Helga! svarede Alice. Hvis du skulde have Ret — jeg kender jo

ikke Roger — vil Helga hellere dø end røbe sig. Vær du ganske rolig.

Rolig! ja, du ved ikke, hvor svag hun er. Lægerne begribe ikke, at hun lever, og et Tilbagefald —

Vil ikke indtræffe, faldt Alice ind. Der er han! Ualmindelig soigneret traadte Roger ind; han var tilknappet og — kold.

Takket være Alices rolige Væsen blev han lidt efter lidt mere oplivet og begyndte at ligne sig selv.

Mrs. Brown var lige ved at sige noget om hans før saa forandrede Væsen, men kom betids i Tanker om, at slige Bemærkninger ere lidet velsete der, hvor der er al mulig Grund til at gøre dem.

Omsider kom Helga selv, noget usikker, men fordringsløs og nydelig, ganske lig en ung Pige.

Han stoppede op midt i en Sætning for at gaa hende hilsende i Møde; men end ikke Mrs. Brown opdagede det mindste forstyrrende i hans Sindsro.

Det er gaaet over, aldeles over! sagde hun til sig selv. Er det derfor, han er kommen tilbage?

Ved Bordet var det mest Alice og Helga, der talte sammen, og selv den første følte sig noget skuffet over, at en saa berejst og beleven ung Mand ikke havde mere at bemærke, naar han var den eneste tilstedeværende Herre.

Efter Bordet spurgte han Helga, om hun vilde

spadsere en Tur med ham, som saa ofte i Dartmouth? Mrs. Brown haabede, at hun vilde sige nej, saa afdæmpet Opfordringen lød, hvad der imidlertid for Helga netop var en Grund til at modtage den.

Vi maa jo have vort Mellemværende i Orden, tænkte hun, og jeg vil i al Ro udtale mig for ham — maaske har han allerede forstaaet, at vore Veje skilles — —

Jeg kan vise Dem Kronborg, vort gamle Castle! beundringsværdigt, saa godt som noget! svarede hun og gik for at tage Hat og Overkast paa.

Ved det gamle graa Slots Mure med Udsigt over det blanke Sund, som var pyntet af talrige Sejlere, store og smaa, fandt de en Bænk, hvor der var Læ og ensomt, saa længe Soldaterne vare ude paa Eksercits.

De havde hidtil kun talt om ligegyldige Ting, afbrudt som deres Samtale hvert Øjeblik blev af Færdselen, Vogntummel o. s. v. — nu i Stilheden, hvor Tavsheden kom til, følte Helga, at Sikkerheden forlod hende. Hendes Hjerte tog til at banke. Hun mærkede, at han sad og saa paa hende, men hun kunde ikke løfte Øjnene eller finde paa den simpleste Bemærkning. Hvad skulde uden de to med en saadan!

Jeg har engang hos Deres Landsmand, H. C. Andersen, læst, begyndte han med dæmpet Stemme: Det er, som var en Ravbund lagt, der drog selv gennem Jorden. Han benytter dette om Hjemve, om Længselen. Jeg har ofte gentaget disse Ord, fordi jeg har følt dem. Saaledes netop har Længselen draget mig, gennem Jordkloden, Længselen efter — Dem! — og kun her, ved Siden af Dem, hører den op — — Helga!

Hun blev meget bleg og kom til at ryste.

Det nyttede ikke, hun stred imod. Her var noget, som var stærkere end alle Forsæt, alle Hensyn, alle Skrupler.

Han slog Armene om hende.

Du bliver da ikke syg for mig, vel? spurgte han og lagde hendes Hoved ind til sin Skulder.

Nej! nej! — —

Den ene Taare piplede ud fra hendes Øjne efter den anden.

Du græder! — vil du endnu engang se mig rejse bort?

Hans Stemme var saa smeltende blød.

Nej! nej! — jeg græder over min Vilje, der løber sin Vej — nu, jeg skulde bruge den, sagde hun og smilte til ham.

Nu, du skulde bruge den! og imod — mig!

Under mange Afbrydelser af Kys og Omfavnelser fortalte hun ham det Resultat, hun forrige Nat havde tilkæmpet sig.

Sig mig blot et eneste, kære Roger! bad hun.

Hvorledes talte jeg med dig om Mary den Dag ved Kilden i Dartmouth? Hvorledes opfattede du mine Ord?

Jeg opfattede dem som et varmt Indlæg i en haabløs Sag, svarede han. Du ved jo, at jeg kun tænkte paa dig. Hvorfor spørger du?

Fordi jeg bag efter har tænkt, om jeg var i Begreb med at se efter min egen Lykke?

Et Øjeblik saa han vist paa hende, saa udbrød han jublende:

Men saa holdt du altsaa allerede den Gang af mig og — lod mig dog rejse!

Det var min Hensigt aldrig mere at ville se dig!

Og det tror du, at du kunde sat igennem? Jeg var fast besluttet paa at vinde dig, at opsøge dig allevegne, hvor længe det skulde vare, om der skulde gaa Aar — —

Det er mig saa ufatteligt, at du kan foretrække mig, fremfor alle — tænk paa min sørgelige Fortid.

Med Guds Hjælp skal Fremtiden blive desto lysere.

Og — min Søn?

Skal ogsaa være min. Kan du tvivle?

Hun lagde Armen om hans Hals. Enhver Modstand var umulig.

Armbaandet? spurgte han lidt efter og tog begge hendes Hænder.

Det ligger hjemme i England.

Det skulde gemmes, som Giveren glemmes! sagde han med et Smil. Naar vi nu rejse tilbage, skal jeg — han tog den lille Nøgle frem af sin Kæde, som Mrs. Brown havde lagt Mærke til — sætte det paa din Arm, laase det, og aldrig nogen-sinde skal det komme af. Ringen er et indisk Smykke, og den, som bærer det, er beskyttet af gode Aander.

De glemte Tiden.

Endelig saa de Mrs. Brown komme op imod dem.

Allerede i Frastand blev hun klog paa Situationen.

Naa saaledes! Alice fik Ret! udbrød hun.

Alice? spurgte Roger.

Ja, kom nu blot hjem til Middagen, saa kan hun selv fortælle.

Middag! udbrød Helga forskrækket. Er det allerede Middag?

Ja vist! denne danske Middag, midt paa Dagen. Naa! til Lykke, kære Børn! Himlen velsigne eder. Der vil blive Glæde derhjemme!

Otte Dage efter bleve Roger og Helga viede og gik straks om Bord for at drage til England, derfra til Indien.

Det var svært for hende at tage Afsked for bestandig med det lille, havomkranste Land, hvor hun havde lidt saa meget, og hvor hendes Søn endnu befandt sig; men, som der staar i Højsangen:

Kærligheden er stærk som Døden, mange Vande kunne ikke slukke den!

Nogle Aar efter, en mild Septemberdag, meldte en Mand sig hos Hedens Konge, Oberst Dalgas, ham, der tog det op med den barske Natur og den fattige Jordbund, paa hvilken kommende Slægter skal hvile i hans Arbejdes Skygger og nyde Løn af hans møjsommelige, aldrig trættede Gerning.

Den ansøgende var bøjet uden egentlig at være gammel, næsten hvidhaaret uden at have mange Rynker, men en Mand, mærket af Livets mangehaande Sorger.

Han søgte Arbejde, det gjorde saa mange! blev der svaret, men der var et mærkeligt Sving over denne fremmede.

Da han havde givet et Udtog af sit forgangne Liv, blev han antaget.

Og paa store Strækninger af de Jorder, der engang hørte til hans Ejendom, gik nu den for-dums Herremand Otto Rejt, som en fattig Arbejder, gravede og plantede og jagede af og til gennem Hederne i Jagttiden, naar han fik Lov af sin gode Chef til at bruge den Bøsse, som aldrig havde forladt ham.

Livet havde ikke faret blidt med ham.

Ovre i det fjerne Vesten havde han ingen Lykke haft med sig, kun døjet Lidelser og Savn.

Han var ikke i Besiddelse, hverken af den livlige Fantasi til bestandig at rejse nye Udveje, ej heller af den frejdige Gaaen paa til at forfølge et Maal, uden hvilke Egenskaber en Udvandrer gjorde bedst i at blive der, hvor han er født og hører hjemme. Han havde ikke engang nogen Tro paa Lykken — er Gudinden end blind, hun vælger ingen, som mistvivler om hende! — saa meget Kvinde er hun forhaabentlig!

Efter flere Aars Forløb lykkedes det ham endelig imod Kavtion af en Læge paa et af Thingvallaskibene at slippe hjem. Vedkommende var en bekendt af hans Svoger og Søster og kom i deres Hus.

Modtagelsen, Rejt fik, var just ikke overdreven venlig. Den bestod i, at de klædte ham op og sendte ham bort med 100 Kroner i Lommen.

Hans Søn var paa Sorø Akademi og skulde Aaret efter være Student.

Rejt lagde Rejsen til Jylland over Sorø, hvor han forblev i to Dage. Han saa Sønnen, talte endog i Akademiets Have to Gange med ham, uden dog at give sig til Kende for ham. Desto ivrigere forhørte han sig under Haanden om ham. Vidnesbyrdet var allevegne det samme. Han var en flink Fyr, begavet og lærelysten, men saa indsluttet, at man havde taget det Parti at lade ham gaa, som han selv vilde. Med Kammeraterne klarede han sig godt, takket være hans Dygtighed og Venlighed til at hjælpe dem, naturligvis maatte

han af og til døje nogle Stiklerier, som dog tilsyneladende prellede af paa ham.

Som Forbryderen, der efter Juristernes Paa-stand søger tilbage til de Steder, hvor de begik deres Udaad, søgte Rejt tilbage til den Plet, hvor han kunde været en lykkelig og en anset Mand, men hvor han selv havde forspildt alt. Han fordybede sig i Minderne og vred sig i Selvbefjeldelsernes Smerte.

Ved at strejfe om paa disse kendte Steder, mødtes han altsaa en Dag med den ædle Dalgas, efter at han i et Par Dage havde spekuleret over, hvor lidt han havde tilbage af Mønten og hvorledes «alle Sunde» vare lukkede for ham, tog han sin Beslutning og gik til Arbejdet.

Aaret efter havde han en lille Hytte inde i Midten af en vordende Granskov. Lykkeligere end i mange Aar lagde han sig den første Nat til Hvile under sit eget Tag, og fra denne Dag tog hans Liv en mærkelig Vending. Det gik med ham, som med de smaa Grantrær, han plantede, de skøde lange Skud og strakte sig bestandig opad.

Aaret efter kom en ung Student paa Fodtur over Heden. Hans Hue var ny. Det var en slank, mørkøjet Fyr med smukke Ansigtstræk, men med et for hans unge Alder unaturlig træt og sørgmodigt Udtryk.

Han søgte efter sin Fader.

Den hvidhaarede, arbejdende Mand, som efter gammel Vane havde smidt sin Hue og i Skjorte-

ærmer plantede det sidste unge Skud i en lang, snorlige Linje i Flugt med en Snes andre, havde forlængst opdaget ham.

Det sidste unge Træ stod rankt i den moderate Jord, med to klare Dugdraaber, som hverken skrev sig fra Himlen eller Jorden, i sine lyse, grønne Naale — maaske vilde de give Vækst!

Goddag! — hvad er det Dem? spurgte Studenten og tumlede tilbage med Huen i Haanden, plirende med Øjnene imod Solen, som stod ind i Ansigtet paa ham.

Goddag — Bertel! maa jeg gratulere dig, min Dreng! jeg ser, du er blevet Student!

Var det Dem — dig! — Fader? stammede han forbavset.

Ja, det er mig. Velkommen! saa lagde han Spaden og gik hen til ham.

Der kom som en Rift i Rejts skyfulde Himmel, hvorfra han i nogle Øjeblikke saa Solens blændende Lys.

I nogle Dage strejfede han om med Sønnen og underviste ham om Hedens Skønhed, dens Poesi og om dens Storhed, hvorledes den ved diset Luft laa som et stort Hav med Uendelighedens Præg for Øjet, hvor Fata morgana byggede sine luftige Slotte med blanke Søer og fjerne Skove og om, hvad Heden engang vilde blive, naar den nuværende Slægt var lagt i Mulde. Med glad Forundring opdagede Sønnen hans Aandsdannelse og Kundskaber, som han i sine stille Tanker maalte

med Onklens og Tantens, til liden Fordel for de sidste, som dertil stedse i deres Omtale af hans Fader havde brugt undertrykt Spot og en aldeles uberettiget Overlegenhed. Pengenes! kun Pengenes! sagde han bittert til sig selv.

Men Sønnens dybeste Længsel fik omsider Ord. Han maatte tale om sin Moder.

Det gik, til at begynde med, lidt smaat, men den sidste Aften kom der Fart over Rejt.

Og da han først havde begyndt, kunde han ikke holde op. Det var, som om det lindrede ham at løfte Helga, forstørre hende, samtidig med, at han ikke skaanede sig selv; alene hendes Ægteskab omtalte han kun flygtigt.

Den alvorlige, tænkende Søn hørte paa hans Stemme, at han ikke magtede det. Eller, forstod han det ikke selv saa godt, altfor godt! — han, som var fuld af fortærende Skinsyge mod den fremmede Mand, der ikke alene havde taget hans Moder fra dem, men bortført hende til en fremmed Verdensdel.

Han tabte Herredømmet over sig selv, og halv kvalt af Hulken sank han ind til sin Faders Bryst. Flere Aars undertrykt Graad gærede i denne Sorg.

Faar jeg hende aldrig — aldrig at se? spurgte han.

I dybeste Forstand blev dette, det største Øjeblik i Rejts Liv, et Slags Ilddaab, hvor han gik op i selvforglemmende Trøstegrunde og endte

med at give Sønnen aldeles frie Hænder, uden noget Hensyn til sig selv.

Ak! mon han nu kunde forlade ham?

Da Rejt den følgende Morgen fulgte Bertel paa Vej til den flere Mile bortliggende By, hvor der laa Brev til ham, var det med den dulmende Følelse, at han i fuld Forstaaelse havde delt det dybeste i sin Sjæl med Sønnen.

Og skulde vel denne alvorlige, indadvendte Søn nogensinde glemme ham?

Lærkernes og Hjejls vemodige Efteraars-pippen fulgte dem — den ensomme Mand, som gik tilbage til sit Arbejde, i Hjemmet paa Heden, og den unge Mand med det tungsindige Øje.

Dagen efter kom til Rejt et Par Ord fra Sønnen, som meddelte ham, at han havde modtaget Brev og Rejsepenge fra sin Moder, der var paa Besøg i England hos Alice — som nu var Enke og i det sidste Aar havde boet sammen med Mrs. Brown.

Og Moder har med en lille Søster til mig, som hedder Alice — — —!

Den Dag var Rejt usynlig.

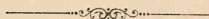
Ingen uden Gud saa og gav Lindring til hans Sorg.

Den følgende Dag plantede han, maaske lidt mere bøjet og lidt mere hvid, videre — lyse, unge Skud i snorlige Rækker paa den sorte Hede. Men det stille Liv og det ensformige Arbejde ude i Naturen, som han fra sine Barndomsdage havde elsket med en uopslidelig Kærlighed, virkede dul-

mende og opdragende paa hans syge Sind. Travlheden efter Dagens Slid og Møje gav ham en sund Søvn, og hver ny Morgen aabnede mere og mere hans Øjne for Livets Betydning, den egentlige Kærne; thi den, som lever sammen med Naturen og har Øje for dens Undere, faar tilsidst Blikket op for alle Underes Ophav.

Bertel kom aldrig tilbage til sin Fader. Han fulgte sin Moder til det fremmede Land og de større Forhold.

For faa Maaneder siden døde Otto Rejt, den ensommes Død i sit Hjem paa Heden, rig paa Forsagelse, men med det Haab, som ingen hverken kan give til eller tage bort fra en Menneskesjæl.

Trykfejl:

Side 52 anden Linje f. n. Moder læs Moster

Rode's Eftlig. J. Skreem,
Bogbinderi
Broelæggerstræde 3.

